

Giới thiệu Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy

Hạ Thất Thất yêu Sở Thế Kiệt, nhưng cô gái nhỏ này lại chính là kẻ phá hoại ác độc trong các câu chuyện. Cô vì tình yêu của bản thân, dùng nó phá hoại tình cảm hơn mười năm giữa anh và người yêu.

Nếu cô hủy hoại tình cảm của tôi, vậy cô cũng đừng hòng sống yên ổn - Sở Thế Kiệt cấm hận dùng hành động của mình khiến cho cô gả vào Sở gia, ném trái tư vị mỗi ngày sống không bằng chết..

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“Anh Kiệt, không được, anh nhẹ chút, anh ra ngoài...”

Trong phòng tắm, Hạ Thất Thất một tay bám vào tường một tay đỡ lấy phần bụng đang nhô ra của mình, nét mặt đau khổ quay sang nhìn người đàn ông đang sau mình.

Sở Thế Kiệt cười một cách khinh bỉ, phần eo càng dùng sức đẩy mạnh, càng đâm sâu hơn vào bên trong “không phải cô yêu tôi lắm sao, mới như vậy đã không chịu nổi rồi à?”

Hạ Thất Thất ngẩng đầu lên, cơ thể đau đớn đến nỗi cong cả người lại, “ừm, đau... anh Kiệt, dừng lại, xin anh đừng làm tổn thương đứa bé trong bụng em, đứa bé cũng là con của anh mà.”

Sở Thế Kiệt bóp lấy mặt cô ấy, dùng sức kéo mạnh về trước mặt mình, trong giọng nói, lộ ra vẻ căm hận, “Hạ Thất Thất, cô xứng đáng mang thai con của tôi sao? Nếu không phải vì ông nội muốn bùng cháu, thì cô đừng mong tôi sẽ đụng vào cô!”

“Anh Kiệt, anh nhất định phải đối xử tàn nhẫn với em như vậy sao? Hạ Thất Thất nhìn anh ấy với vẻ mặt đau lòng

“Ồ, cái này mà gọi là tàn nhẫn sao? Vậy khi xưa lúc cô lợi dụng ông nội tôi ép tôi phải lấy cô cho bằng được thì không tàn nhẫn sao? Cô kiên quyết chia rẽ 10 năm tình cảm giữa tôi và Tiểu Nhã thì không tàn nhẫn sao? Hạ Thất Thất, trên thế gian này, người tàn nhẫn nhất, chính là cô!”

Sở Thế Kiệt nói với giọng đầy căm hận, bắt cô ấy phải cử động mạnh, và anh ấy càng thêm ngạo mạn, vừa sâu vừa mạnh, đâm vào nơi sâu nhất của cô ấy.

“A...” Hạ Thất Thất thét lên trong đau đớn, cô ấy co quắp người lại, không ngừng lẩn tránh về phía trước, “Không được, con ơi, con của tôi...”

“Yên tâm, đứa con trong bụng cũng đã 9 tháng rồi, cho dù là sinh mổ sớm cũng không có vấn đề gì, nhiều nhất thì sức khỏe không được tốt thôi, nhưng nhà họ Sở vẫn dư sức nuôi nổi.” Sở Thế Kiệt tiếp tục kéo cô ấy về phía trước một cách tàn nhẫn, không những không giảm tốc độ mà còn tăng tốc đâm vào như chiếc máy motor.

“A A...” toàn thân Hạ Thất Thất bị dập toỉ tã, cô ấy không chịu nổi nữa và than khóc rằng, “Anh Kiệt, đứa con này như thế nào đi chăng nữa thì cũng là con ruột của anh, tại sao anh lại đối xử với con vô tình như vậy?”

“Chính vì nó không phải là con của Tiểu Nhã. Trên thế gian này, chỉ có Tiểu Nhã mới xứng đáng mang thai con của tôi, còn cô thì, cho dù có sinh ra rồi thì tôi cũng không thèm nhìn.”

Sở Thế Kiệt không thương tiếc mà nói, sau những cú va chạm mạnh mẽ, anh ấy thả lỏng người cô ấy ra.

Hạ Thất Thất như một con rối bị đứt chỉ, hai đầu gối ngã quỵ xuống nền gạch lạnh buốt vì không còn sức lực nào trụ nổi nữa.

Sở Thế Kiệt không quan tâm đến sự bất lực của Hạ Thất Thất, vừa choàng áo bông lên vừa nói, “Hạ Thất Thất, hôm nay là trừng phạt cô, nếu sau này cô còn dám điều vô dương oai trước mặt Tiểu Nhã lần nữa thì tôi sẽ cho cô ném mũi đau đớn hơn thế này nữa.”

Cánh cửa phòng tắm bị anh ấy phát ra phía sau.

Hạ Thất Thất tay nắm chặt trụ cột của vòi sen, từ từ đứng dậy, nước ấm từ vòi sen chảy xuống người cũng không thể làm trái tim cô ấy ấm lại.

Tiểu Nhã... Hàn Nhã... đứa bạn thân chung phòng với Hạ Thất Thất, lại là một đóa hoa sen trắng mang lại cho cô một đã kích to lớn.

Hôm nay, cô chỉ tình cờ gặp Hàn Nhã ở siêu thị, ngay cả một chút tỏ ra đặc ý còn không có thì đã bị Hàn Nhã

mách léo với Sở Thế Kiệt rồi.

Đã bao nhiêu lần, Sở Thế Kiệt vì Hàn Nhã mà trừng phạt cô ấy, từ thân thể đến trái tim cô ấy.

Bụng cô ngày càng đau hơn

Trán cô đỏ cả mồ hôi hột, từ cung co rút lại theo từng cơn đau, cô ấy hoảng loạn nhìn xuống chân mình, là máu, máu không ngừng chảy ra ngoài.

Nước trong bồn nhanh chóng chuyển sang màu đỏ, phảng phất như trái cà độc dược nở rộ, diêm dúa lẳng lơ một cách gai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Anh Kiệt, Anh Kiệt...”

Hạ Thất Thất gương mặt tái mét kêu gọi người, cô ấy lao đảo đi ra phòng tắm, “Anh Kiệt, em bị chảy máu rồi, anh mau đưa em đi bệnh viện.”

Sở Thế Kiệt đang thay quần áo, anh ấy rất khi ở đây qua đêm, khi nhìn thấy những dòng máu chảy xuống hai chân của Hạ Thất Thất, anh ấy có đôi chút khản trương và rung sợ, nhưng đó cũng chỉ là một giây thoáng qua thôi, khi nghĩ đến người đàn bà trước mặt mình là người đã phá hủy tình cảm của anh, thì anh càng căm hận đến xương tủy.

Thương hại à, đau lòng à, cô ấy hoàn toàn không xứng.

Càng trở nên cực kỳ lạnh lùng, anh ấy cầm chiếc áo vét lên, thân nhiên quay sang và nói “Dưới lầu có người giúp việc và tài xế, cô có thể nhờ họ đưa cô đi.”

“...”

Hạ Thất Thất không ngờ rằng, Sở Thế Kiệt có thể đối xử với cô ấy vô tình như vậy, cho dù là người đứng qua đường, thấy thai phụ đang chảy máu như thế này cũng nên giúp đỡ đưa đi bệnh viện chứ?

Nhưng anh ấy vẫn mặc nhiên quay lưng đi. Cứ như rằng, đứa con trong bụng cô ấy, hoàn toàn không liên quan đến anh vậy.

Càng đau lòng, bụng càng co rút dữ dội.

Hạ Thất Thất tự nhủ với mình rằng phải bình tĩnh, bấm chuông gọi người giúp việc lên gấp rút nói với họ, “Tôi phải đi bệnh viện liền, mau kêu tài xế chuẩn bị xe, hai chị qua đây đỡ tôi đi.”

Đứa con may mắn giữ lại được, nhưng có dấu hiệu phải sinh non, bác sĩ đề nghị Hạ Thất Thất phải ở lại bệnh viện để dưỡng thai, cố gắng nằm trên giường, không được hoạt động nhiều.

Hạ Thất Thất làm theo lời bác sĩ đã nói.

Bụng cô ấy càng ngày càng to, đôi chân thì ngày càng sưng phù, mỗi lần Hạ Thất Thất muốn ngồi dậy đều phải nhờ y tá giúp đỡ.

Từ khi vào bệnh viện đến giờ, Sở Thế Kiệt chưa một lần đến thăm, ngay cả một cú điện thoại cũng không có.

Cách dự tính ngày sinh trước một tuần, tại phòng bệnh, cuối cùng đã có một vị khách đến thăm, đó chính là Hàn Nhã.

“Ôi, Thất Thất, chúc mừng cô, bụng cô lớn quá rồi, chắc là sắp sinh rồi nhỉ.”

Hàn Nhã khoát trên tay với chiếc túi xách hàng hiệu channel số lượng có hạn, với chiếc đầm dài tao nhã ôm gọn một thân hình thon thả, “chịch chịch, ai cũng nói đàn bà lúc mang thai là xấu nhất, quả đúng là như vậy, vừa mập vừa sưng, hèn gì Anh Kiệt không muốn đến thăm cô.”

Những lời nói mỉa mai đó như vạch vết thương của mình cho người khác xem, hoàn toàn không thể che giấu đi được.

Hạ Thất Thất tay bấu chặt ga giường, nhếch miệng nói, “Tiểu Nhã, cô ra ngoài cho tôi,”

“Ồ, sao mà vô tình vậy.” Hàn Nhã đáng đứng đưa ra đường cong gọi cảm, từ từ khom người xuống đưa mắt liếc xuống giường nhìn Hạ Thất Thất, khí thế hùng hồn nói, “Dù sao thì chúng mình cũng từng là chị em tốt của nhau, bây giờ nhìn thấy cô cô đơn một mình trong phòng bệnh như thế này, tôi tội nghiệp cô nên đến thăm cô, vậy mà cô cũng không biết ơn à?”

Hạ Thất Thất tức giận nắm chặt bàn tay lại, lần đầu tiên hiện lên một vẻ mặt nghiêm nghị, “Tiểu Nhã, năm xưa chính tôi là người đã cứu Anh Kiệt ra khỏi vụ tai nạn xe đó, cô nhân lúc tôi đang hôn mê, cô đã lừa gạt anh ấy rằng cô đã cứu anh ấy. Nên bây giờ thì ông trời có mắt, cho tôi trở thành vợ của anh Kiệt, nhưng tại sao lúc nào cô cũng đến phá hoại tình cảm của chúng tôi?”

“Haha, Thất Thất cô buồn cười thật.”

Nhắc lại chuyện xưa, trên mặt Hàn Nhã không một chút hối lỗi mà còn mạnh miệng nói, “Chỉ là một lời nói dối thôi mà, nhưng lại có thể tiếp cận anh Kiệt, hai năm nay, cô không phải cũng ở cùng anh Kiệt sao? Trong cuộc hôn nhân này, anh ấy không phải vẫn chán ghét cô sao? Trong lòng anh ấy vẫn không phải chỉ có mình tôi sao?”

“Vi vậy, đừng nói tôi cướp đi anh Kiệt của cô nữa, rõ ràng vì cô không có sức quyến rũ, nên cô đừng có ghen tị với tôi nữa.”

Hàn Nhã nói với giọng đắc ý sau đó đứng dậy chuẩn bị đi thì bất thành linh cánh cửa phòng sau lưng đột nhiên mở ra.

Hạ Thất Thất chưa nhìn rõ người nào đến, chỉ nghe được tiếng bước chân đi vững vàng.

Còn Hàn Nhã, chỉ trong nháy mắt như bị một cánh tay vô hình xô ngã xuống đất ánh mắt úm ứot nhìn Hạ Thất Thất miệng lắp bắp,” Thất Thất, mình có lòng tốt đến thăm bạn, tại sao bạn lại đẩy mình như vậy?”

Hạ Thất Thất trừng mắt nhìn xuống Hàn Nhã như gặp phải ma vậy, đồng thời nhìn thấy Sở Thế Kiệt chạy nhanh vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sở Thế Kiệt liền chạy qua đỡ Hàn Nhã đứng dậy, đồng thời khuôn mặt giận dữ trợn mắt nhìn và chất vấn cô ấy, “Hạ Thất Thất, không phải tôi đã cảnh cáo cô là không được làm tổn thương đến Tiểu Nhã rồi sao!”

Ngũ quan trên gương mặt anh ấy như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc do chính bàn tay thượng đế tạo ra, nhưng đó cũng chỉ là một gương mặt mà thôi, trong thời khắc này, trên từng thớ da, từng lỗ chân lông một đều thể hiện rõ sự phẫn nộ của anh ấy.

Đối với Hàn Nhã, anh ấy cực kỳ che chở, bảo vệ.

Còn đối với cô ấy thì lại cực kỳ căm ghét, thậm chí chưa làm rõ thị phi trắng đen thì đã một mực nhận định rằng cô ấy chính là Thất Thất xấu xa đã đẩy chị em tốt của mình ngã xuống đất.

Trái tim cô ấy như đang rỉ máu, khuôn mặt đầy thất vọng, hai mắt đỏ hoe nghẹn ngào hỏi “Anh Kiệt, trong mắt anh em là người đàn bà xấu xa như vậy sao? Trong hai năm nay, em yêu anh nhiều như thế nào? Anh không cảm nhận được một chút nào sao? Tại sao anh không chịu tin em dù chỉ một lần?”

Với vẻ mặt chứa đầy sự tủi thân, nước mắt đầm đìa ấy, là đàn ông khi nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy thương xót.

Nhưng Sở Thế Kiệt như không nhìn thấy gì cả mà còn nói với một cách lạnh lùng “Hạ Thất Thất cô dẹp ngay cái vẻ mặt phát ối đó đi, cho dù cô có khóc như Mạnh Khương Nữ đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không có chút thương hại nào với cô đâu. Trên thế gian này, ngoài nước mắt của Hàn Nhã ra thì bất luận là nước mắt của người đàn bà nào thì tôi cũng chỉ xem như là nước lợc thôi. Nhất là đối với loại rề tiền như cô.

Nói xong, Sở Thế Kiệt nắm lấy tay Hàn Nhã đi ra khỏi phòng

Hạ Thất Thất vừa khóc vừa gọi tên “Anh Kiệt, Anh Kiệt”, đồng thời cô ấy muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể quá nặng nề, hoàn toàn không thể chuyển động, cô ấy chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông mà mình thương yêu rời khỏi tầm mắt của mình.

Cô ấy xoa nhẹ cái bụng như trái bóng của mình, tự an ủi rằng, sẽ tốt thôi, đợi sinh con ra, anh Kiệt sẽ nảy sinh tình yêu của cha, cuộc hôn nhân này sẽ hạnh phúc thôi.

Nhưng so với sự ước ao ấy thì thực tế luôn luôn tàn khốc.

Một tuần sau, Hạ Thất Thất gặp phải một cơn đau dữ dội, cô ấy đã bị vỡ nước ối và được đưa đến phòng sinh.

Việc sinh con không hề thuận lợi, trong khi đang tiến hành phẫu thuật thì Hạ Thất Thất đột nhiên xuất hiện tình trạng băng huyết và đứa bé thì bị dây rốn cuốn vào cổ, tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, nữ bác sĩ nom nớp lo sợ nói với Sở Thế Kiệt, “Ông Sở, vì lý do máu của bà Sở thuộc nhóm máu RH hiếm thấy, nếu như

cô ấy tiếp tục tình trạng xuất huyết nhiều như vậy mà vẫn làm phẫu thuật cứu đứa bé ra, thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng của cô ấy, Vì vậy, anh hãy suy nghĩ xem nên giữ đứa bé hay giữ người mẹ?”.

Sở Thế Kiệt bình tĩnh nghe xong, không một chút do dự mà trả lời liền, “Giữ đứa bé.”

Trong khoa phụ sản, vấn đề về cứu người mẹ hay cứu đứa con cũng không còn xa lạ gì, nhưng với câu trả lời của Sở Thế Kiệt mà không một chút do dự gì thì đây là lần đầu tiên gặp phải.

Nữ bác sĩ rất muốn mở miệng nói thêm vài lời, nhưng cuối cùng, vẫn không nói được câu nào, bệnh viện này là do nhà họ Sở đầu tư, giờ đây Sở Thế Kiệt lựa chọn cứu đứa bé, cô ấy chỉ là một bác sĩ thì có tư cách gì mà nhiều lời.

Nữ bác sĩ thờ dài và đi vào phòng phẫu thuật, trong lúc này, tiếng chuông điện thoại của Sở Thế Kiệt vang lên.

Cuộc gọi đến là Hàn Nhã, Sở Thế Kiệt liền bắt máy, “A lô, Tiểu Nhã...”

“Anh Kiệt, cứu, cứu em với...”

Sở Thế Kiệt hai chân mày sít lại, liền hỏi, “Tiểu Nhã, em sao vậy?”

Lúc này, điện thoại có lẽ đã bị người khác lấy đi rồi, truyền tới tai là một giọng nói của một người đàn ông, “Chào ông, có phải là ông Sở không, cô Hàn Nhã mới được đưa đến bệnh viện, cô ấy bị con dao đâm vào phần bụng, tình trạng rất nguy kịch, bây giờ phải lập tức tiến hành phẫu thuật.”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Trong phòng phẫu thuật, sắc mặt Hàn Nhã tái nhợt, phần bụng máu chảy đầm đìa, bác sĩ đã chích thuốc tê cho cô ấy, tinh thần không được tỉnh táo, nhưng vẫn còn ý thức được.

Cô ấy vừa nhìn thấy Sở Thế Kiệt với dáng vẻ vội vã chạy vào, nước mắt liền tuôn trào, “Anh Kiệt, em rất sợ, có phải em sẽ chết không?”

Sở Thế Kiệt trên người chưa kịp choàng chiếc áo chống vi khuẩn, không dám đụng vào cô ấy, nhưng không thể giấu đi ánh mắt lo lắng và đau lòng của anh ấy “Không đâu, em không có chết đâu.”

Nói xong, Sở Thế Kiệt quay sang nhìn bác sĩ và hỏi, “Tình trạng cô ấy như thế nào rồi?”

Bác sĩ thờ dài và nói, “Vết thương đâm trúng ngay tử cung của cô ấy, lại còn trực tiếp xuyên qua, vết thương rất nặng, bây giờ lại chảy máu không ngừng, e rằng phải cắt bỏ tử cung đi, với lại, cô Hàn Nhã trùng hợp lại là nhóm máu RH, nhưng tất cả máu RH dự bị đều đã đưa đi khoa phụ sản cho vợ anh dùng rồi, nên...”

Sở Thế Kiệt khi nghe được bốn chữ “cắt bỏ tử cung”, đôi mắt đột nhiên co sít lại.

Hàn Nhã cũng đau khổ nghẹn ngào khóc lên, “Anh Kiệt, phải làm sao đây, tử cung em không còn nữa, sau này em không thể có con nữa rồi... huhu, anh nói, có phải em đã làm chuyện gì xấu xa mà em không biết, nên bây giờ ông trời phải trừng phạt em?”

“Khi tên du côn lấy con dao đâm vào em, còn nói em tự suy nghĩ lại xem rốt cuộc đã đắc tội với ai, còn cảnh cáo em đừng có ham muốn những thứ không thuộc về mình, anh Kiệt, em thật sự không hiểu, rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì, tại sao lại có người căm ghét em đến nỗi phải giết em?”

Nắm nắm sít chặt lại, một làn khói mù dày đặc lan tỏa ra từ trong ánh mắt, những lời đó khiến anh nghĩ ngay đến một người... Hạ Thất Thất!

Hạ Thất Thất thuê hung thủ, muốn giết Hàn Nhã!

Những mạch gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, Sở Thế Kiệt lau đi những giọt nước mắt trên mặt, nghiến răng nói, “Tiểu Nhã, em yên tâm, anh tuyệt đối không cho em chết đâu, có chết cũng là người đáng tội chết kia!”

...

Sở Thế Kiệt quay trở lại phòng phẫu thuật của Hạ Thất Thất, động thời đẩy mạnh cửa đi vào, thần sắc trên gương mặt hiện lên như vẻ mặt khủng bố của Atula vậy.

Một số nữ bác sĩ cũng bị dọa cho một phen, trên tay cầm con dao hướng về phần bụng đang được gạch ra, suýt chút nữa là gạch trúng phần ngực rồi.

“Ông, Ông Sờ, Sao ông vào đây vậy?”

Sờ Thế Kiệt nhìn chăm chăm vào con dao mà nữ bác sĩ đang cầm trên tay, ánh mắt sắc lạnh nhìn qua Hạ Thất Thất.

Vì nguyên nhân thuốc mê và mất máu quá nhiều, nên cô ấy đã bị hôn mê, khuôn mặt tái nhợt không một chút huyết sắc nào, ngay cả đôi môi cũng trở nên trắng bệch.

Nhưng khi anh ấy nhìn thấy đáng vẻ gầy yếu đó vẫn điềm nhiên như không, vì trong mắt chỉ có sự hận thù sâu sắc.

Bàn tay càng siết chặt lại hơn, khuôn mặt Sờ Thế Kiệt càng trở nên lạnh lùng hơn và nói, “lập tức đem túi máu vốn sẽ truyền cho Hạ Thất Thất đưa xuống dưới lầu phòng phẫu thuật cho Tiểu Nhã dùng, nếu như vẫn không đủ máu cho Tiểu Nhã thì hãy rút máu của Hạ Thất Thất.”

Sờ Thế Kiệt nói như một cách rất là dễ dàng, những nữ bác sĩ trong phòng phẫu thuật nghe xong cũng cảm thấy kinh hãi và nói, “Ông, Ông Sờ, ông đang đùa gì vậy, bà Sờ đã mất rất là nhiều máu rồi, bây giờ bà ấy rất cần bạch máu này...”

Sờ Thế Kiệt lạnh lùng nhếch môi, “Sờ dĩ dù thế nào cô ấy cũng sẽ chết, thì cho cô ấy chết trước, để cứu lấy một người còn sống, không phải cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ sao.”

“Cái... Cái gì?!” những người trong phòng phẫu thuật, bất luận là bác sĩ hay là y tá cũng đều bị lời nói của Sờ Thế Kiệt làm cho kinh hãi, phải tàn nhẫn cỡ nào mới có thể không xem mạng người ra gì, đặc biệt đối với người đang nằm trên giường mổ lúc này lại là vợ của anh ấy!

“Ông... ông Sờ, ông không thể làm như vậy được...”

“Có gì mà không được.” Sờ Thế Kiệt nói với vẻ mặt lạnh thấu xương, ánh mắt đảo một vòng xung quanh và nói, “Đây là bệnh viện của nhà họ Sờ, lời nói của tôi, ai dám nói không.”

Không khí lúc này dường như bị đóng băng lại, các bác sĩ bất lực chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng ai nấy đều cuối đầu không nói nên lời, họ không thể phản kháng lại với thế lực uy quyền của nhà họ Sờ, không một ai muốn đem tiền đồ của mình ra làm trò đùa cả.

Ánh mắt Sờ Thế Kiệt lạnh lùng nhìn lướt qua và nhắc lại, “Bây giờ, lập tức đem túi máu kia xuống dưới lầu!”.

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Sờ Thế Kiệt, mẹ kiếp, anh còn có phải con người không?”

Ngoài cửa, lại thêm một bóng dáng cao to với tiếng bước chân mạnh mẽ chạy ập vào, giương tay cao hướng về mặt của Sờ Thế Kiệt mà đâm một phát.

Sờ Thế Kiệt chưa kịp đề phòng, đôi chân loạng choạng lùi về sau vài bước, ngay mép miệng, anh ấy đưa đầu lưỡi ra mép môi thì nếm được mùi vị của máu.

Anh ấy dùng mu bàn tay chùi đi vết máu ở mép miệng đồng thời liếc mắt nhìn, lập tức nắm đấm được trả về, “Mục Tư Vận, vợ của tôi, tôi nói là phải nghe theo, cho dù tôi bắt cô ấy phải chết cũng không liên quan tới anh!”

Cú đấm này, ra sức cực mạnh, khiến Mục Tư Vận lập tức té ngã xuống đất, nhưng anh ấy đã nhanh chóng đứng dậy, đôi mắt đỏ lên vì giận dữ lại tiếp tục vung nắm đấm, “Sờ Thế Kiệt, khi xưa Thất Thất có mắt không trông mới phải lòng anh! Cô ấy yêu anh như vậy, anh lại đối xử với cô ấy như vậy sao, lương tâm anh để ở đâu!”

Khuôn mặt Sờ Thế Kiệt trở nên u ám, nắm lấy nắm đấm của Mục Tư Vận, khuỷu tay chống một cái đã dồn Mục Tư Vận sát tường, giọng nói như băng đá của mùa đông lạnh lẽo, “Từ trước đến nay tôi không hề muốn có được tình yêu của cô ấy, trái lại tôi thà rằng cô ấy yêu anh, còn hơn là cô ấy mượn danh nghĩa là yêu tôi để cố chia rẽ tình cảm giữa tôi và Tiểu Nhã.”

Ánh mắt Mục Tư Vận như rực cháy, “Nhưng người cô ấy yêu là anh! Cô ấy biết rõ anh căm ghét cô ấy, nhưng cô ấy vẫn bất chấp tất cả để lấy anh! Giờ đây tính mạng cô ấy đang gặp nguy hiểm, mà anh lại lấy máu của cô ấy để cứu lấy Đóa Hoa Sen Trắng đó à, Sờ Thế Kiệt, trái tim anh tại sao lại độc ác đến như vậy?!”

“Nói xong chưa, nói xong rồi thì cút đi.” Đôi mắt Sờ Thế Kiệt như bị đóng băng, lạnh lùng quay lưng đi, “Mục Tư Vận, tôi cảnh cáo anh, chuyện của Hạ Thất Thất, tốt nhất anh đừng nhún tay vào, nếu không thì đừng trách tôi nói với viện trưởng cách chức anh!”

“Sờ Thế Kiệt!”

Mục Tư Vận hậm hực đâm một phát mạnh vào tường, sau đó muốn đuổi theo Sở Thế Kiệt, nhưng bên cạnh đó bỗng xuất hiện một nữ bác sĩ khuyên rằng, “Bác sĩ Mục, anh đừng có nhiều chuyện nữa, đừng đem sự nghiệp của mình ra làm trò đùa chứ.”

Mục Tư Vận cắn chặt môi dưới, về mặt tuần tú nhìn về phía Hạ Thất Thất với gương mặt tái nhợt không một huyết sắc kia lại làm cho anh ấy càng tức giận thêm.

Anh ấy trợn mắt nhìn những nữ bác sĩ kia và nói, “tiền đồ tiền đồ..., mấy cô còn có y đức không? Không lẽ mấy cô có thể trưng mắt ra mà nhìn cô ấy chết sao? Mấy cô không sợ đêm ngủ gặp ác mộng à, không sợ đêm đêm không ngủ được à!”

Một nữ bác sĩ thì thầm, “Anh nạt chúng tôi thì có tác dụng gì, bây giờ trong kho trữ máu chỉ còn hai bịch máu RH thôi, ông Sở đã lựa chọn cứu người tình của mình thì chúng tôi còn có thể làm gì?”

Mục Tư Vận về mặt căng thẳng nói, “Cho tôi thời gian nữa tiếng, tôi sẽ kiếm người đến hiến máu, mấy cô hãy cố gắng giữ mạng sống của Hạ Thất Thất!”

Mục Tư Vận sử dụng hết tất cả nguồn tài nguyên bác sĩ và y tá của mình, cuối cùng cũng tìm được hai người có cùng nhóm máu với Hạ Thất Thất, hơn nữa còn ra một số tiền lớn để mời họ đến hiến máu cho cô ấy.

Sinh mạng của Hạ Thất Thất cuối cùng cũng được cứu ra từ trong tay tử thần, nhưng sức khỏe cô ấy vẫn còn rất yếu, hôn mê suốt 3 ngày liền mới tỉnh lại.

Sau khi nghe toàn bộ sự việc của đêm hôm ấy từ một cô y tá kể lại, trái tim cô ấy nặng trĩu.

Không thể ngờ rằng Sở Thế Kiệt lại không màng đến sinh mạng của cô ấy, mà lấy máu của cô ấy để cứu Hàn Nhã, nếu không phải nhờ có Mục Tư Vận, có lẽ bây giờ cô ấy đang nằm ở nhà xác rồi.

Nước mắt cô ấy chảy ròng ròng giống như van nước bị gãy, chảy không xiết, hừng không hết.

“Ôi Thất Thất, sao cô khóc vậy? Đã nói thai phụ là không được khóc rồi mà, cô không sợ đôi mắt khóc tới mù luôn à?”

Trong tiếng khóc, một giọng nói nhẹ nhàng thoảng qua.

Hàn Nhã bước vào phòng với bộ trang phục của người bệnh, nhưng nhìn về mặt cô ấy có vẻ không tệ, nụ cười trên môi hiện lên một tâm trạng hết sức vui sướng.

Mèo khóc chuột giả từ bì, Hạ Thất Thất bĩu môi, liếc nhìn Hàn Nhã nói, “Tiểu Nhã, mời cô ra ngoài.”

“Sao vậy, nhìn thấy tôi là khiến cô đau lòng hả?” Hàn Nhã với gương mặt mĩa mai ngồi lên chiếc ghế cạnh giường, một tay che lại vết thương ở bụng, nhếch môi cười và nói, “Thất Thất à, mặc dù vết dao này rất đau, nhưng dường như nó lại rất đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đôi mắt Hạ Thất Thất ngó ra, “Cái gì, rất đáng?”

“Ha ha, cô vẫn chưa hiểu rõ sao, vết dao này, chính là tên lưu manh tôi thuê được, cố tình tự đâm bản thân tôi đó.”

Hàn Nhã nói mà không một chút kiêng kị gì cả mà còn cười toe toét, “Mặc dù ý định ban đầu của tôi là muốn cô chết trong lúc phẫu thuật, nhưng không ngờ mạng cô lại lớn vậy, lại có Mục Tư Vận giúp cô tìm được nguồn máu, nhưng vậy thì đã sao, anh Kiệt đã nhận định rằng cô chính là người đã thuê hung thủ giết tôi, giờ đây anh ấy căm ghét cô đến thấu xương, nói không chừng vài ngày sau, sẽ ly hôn với cô thôi, ha ha!”

Hạ Thất Thất không thể nào tin được, ánh mắt chứa đầy sự uất ức nhìn trừng trừng vào Hàn Nhã, “Cô..., thì ra tên lưu manh đó chính là người cô thuê, cô còn vu oan giá họa cho tôi! Cô vì bản thân mình mà không màng đến sinh mạng của tôi, cô còn có phải là con người không!”

“Ha ha, cô chưa nghe qua câu người không vì mình trời chu đất diệt à?” Hàn Nhã lạnh lùng hừm một tiếng nói, “Vị trí Sở phu nhân vốn là của tôi, ai bảo cô lúc nào cũng chiếm lấy anh Kiệt không chịu buông, nếu như cô biết điều một chút, chủ động đề nghị ly hôn, thì tôi đâu đến nỗi tự động ra tay đối phó cô như vậy? Hơn nữa mạng hèn như cô, chết không đáng tiếc, bắt quá thì mỗi ngày tôi đến trước mộ cô đốt giấy tiền vàng bạc cho cô nhiều một chút vậy.”

“Cô!” Con thịnh nộ của Hạ Thất Thất trỗi dậy, sự phẫn nộ chưa từng có từ trong đáy lòng rộ lên, cô ấy không thể kiềm chế nổi và giương tay lên dùng sức quật thật mạnh lên mặt của Hàn Nhã.

Nắm đầu tay đỏ chót in hằn lên gương mặt của Hàn Nhã, nhưng cô ấy không những không giận dữ, mà còn lấy tay che mặt mình lại, cười một cách nham hiểm và nói, “Chị, chị có biết hậu quả của cái tát này là gì không?”

Lưu lại âm cuối là một hàm ý không rõ ràng, Hàn Nhã quay lưng đi.

Nhưng vài giây sau đó, Hạ Thất Thất đã hiểu được ý nghĩa những lời mà Hàn Nhã đã nói.

Chưa được mười phút, Sở Thế Kiệt ôm người đàn bà đang khóc thút thít kia đi vào phòng, “Hạ Thất Thất, sao cô dám đánh Tiểu Nhã, ai cho cô cái gan để đánh Tiểu Nhã!”

Hạ Thất Thất nhìn thấy Hàn Nhã ngã vào lòng của Sở Thế Kiệt, góc miệng đá lên tạo ra độ cong hiện rõ sự đắc ý và liêu lĩnh của Hàn Nhã.

Thì ra, lại là vở kịch khổ nhục kế mà Hàn Nhã tạo ra!

Hạ Thất Thất ngẩng mặt lên và nói, “Anh Kiệt, anh đừng bị Tiểu Nhã lừa được, cô ấy cố tình cho em đánh đó, còn nữa, tên lưu manh đó cũng là người mà cô ấy thuê về, tất cả đều là khổ nhục kế của cô ấy...”

“Đủ rồi, mua chuộc hung thủ giết người còn chưa đủ, bây giờ còn học được thói vu oan giá họa nữa à? Về mặt hằm hằm vịn lấy cảm cô ấy và đưa lên, lạnh lùng nói, “Hạ Thất Thất, tôi chịu đủ rồi, tôi phải ly hôn với cô!”

“Cái... gì...?”

Hạ Thất Thất như bị hút hồn ra vậy, trung mắt ra vì không thể tin được những gì mình nghe thấy, ngay cả thờ, cô ấy cũng không còn nhớ.

“Đừng có kinh ngạc, cô không có nghe lầm đâu, tôi phải ly hôn với cô.” Sở Thế Kiệt nhắc lại một lần nữa và tiếp tục nói, “Lần này, cho dù là ông nội, cũng không thể ngăn cản.”

Được một lúc, Hạ Thất Thất như mới hoàn hồn trở lại, vội vã nắm lấy tay của Sở Thế Kiệt hỗn loạn nói, “Anh Kiệt, đừng, đừng ly hôn với em, đứa con chúng mình mới được sinh ra, nó rất cần tình yêu thương của cha và mẹ...”

“Ồ, Hạ Thất Thất, cô nghĩ rằng tôi sẽ cho người đàn bà độc ác như cô dạy dỗ con của tôi sao?”

Sở Thế Kiệt nói một cách lạnh nhạt, sau đó dùng sức kéo tay của Hạ Thất Thất xuống, vịn chặt, dường như muốn ngắt gãy xương cô ấy vậy, “Vốn dĩ, tôi hoàn toàn không muốn có đứa con này, nhưng bây giờ, Tiểu Nhã đã bị cắt bỏ tử cung, mất đi khả năng sinh sản, vì vậy đứa con này, sẽ trở thành con của tôi và Tiểu Nhã, tôi sẽ không cho cô tiếp cận con tôi dù chỉ một bước.”

Toàn thân Hạ Thất Thất run lẩy bẩy, nước mắt liên tuôn trào, “Anh Kiệt, sao anh lại đối xử với em như vậy, đó là con của em, đứa con mà em mang thai mười tháng, tại sao anh có thể giao nó cho Tiểu Nhã nuôi? Không, em không ly hôn, có chết em cũng không ly hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“ly hôn hay không, không phải do cô quyết định.”

Sở Thế Kiệt vô tình vẩy đi những giọt nước mắt trên tay, chán ghét mà nói, “Hạ Thất Thất, hãy đợi đấy, cuộc hôn nhân mà cô dùng thủ đoạn để đạt được, tôi tuyệt đối sẽ phá hủy nó, cô làm tổn thương đến Tiểu Nhã, tôi tuyệt đối sẽ khiến cô đau khổ đến chết!”

Từng câu nói lạnh như băng đi kèm với bóng dáng phũ phàng ấy, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Hạ Thất Thất.

Hạ Thất Thất khóc và gọi tên “Anh Kiệt, anh Kiệt...”, sau đó sau đó giật hết những cây kim chích trên tay ra, cố nhịn đau mà bước xuống giường, muốn đuổi theo, nhưng đôi chân như phù phiếm vậy, vấp một cái liềm té ngã xuống đất.

Tầng lớp mồ hôi toát ra từ trên trán, rất nhiều máu tuôn ra từ hạ thể của cô, trên sàn bóng chốc tràn lan máu.

“Anh Kiệt, xin anh đừng đi...”, cô ấy đưa tay về phía cánh cửa vắng vẻ kia, muốn bò dậy, nhưng hình ảnh trước mắt kia càng ngày càng mờ nhạt...

...

“Thất Thất, cuối cùng em cũng tỉnh dậy rồi.”

Mí mắt run rẩy chậm chậm mở ra, Hạ Thất Thất tỉnh dậy, cảm nhận được một bàn tay to lớn đang ôm chặt vào cô, trong ánh mắt là một gương mặt dịu dàng, hiện lên vẻ quá đỗi của sự quan tâm lo lắng.

Con người ấy, chưa từng nhìn cô ấy với ánh mắt như vậy?

Cô ấy nhìn vào đôi mắt ấy, liền nhận ra đó không phải là Sở Thế Kiệt mà là Mục Tư Vận.

Hạ Thất Thất từ từ rút tay mình về, lờ mờ nói, “Tư Vận, cảm ơn anh đã chăm sóc em, em đã tỉnh dậy rồi, anh đi về nghỉ ngơi đi.”

Về mặt hiện lên vẻ hui quạnh, Mục Tư Vận than nhẹ và nói, “Thất Thất, em hà tất phải như vậy, Sở Thế Kiệt không yêu em, mà em lại tự làm khổ mình như vậy, có đáng không?”

Trong tình yêu, từ trước đến nay không có gì là đáng hay không đáng cả, chỉ có yêu và không yêu thôi.

Một khi đã yêu rồi, thì cô ấy thì sẽ yêu hết mình, nếu bắt cô ấy đừng yêu nữa thì trừ phi cô ấy chết đi.

Trong thời khắc này Hạ Thất Thất không biết được rằng, có một loại đau, đó là trăm ngàn vết thương lở loét trên da thịt còn đau hơn là thể xác bị chết đi, và lúc đó, không biết rằng cô ấy có dám bắt chấp tất cả để nói yêu nữa không.

“Anh có nấu cháo gạo lức đem đến cho em, em ăn một miếng trước nhé.” Mục Tư Vận vịn đầu giường nâng lên cao, mang chén ra, múc muỗng cháo, đưa đến miệng của cô ấy,

“Em không đói.” Bây giờ cô ấy hoàn toàn không có khẩu vị để ăn.

“Không đói cũng nên ăn một chút, sức khỏe em còn yếu lắm đấy.” Anh ấy ép cô ấy phải ăn và đút vào trong miệng cô ấy.

Hạ Thất Thất miễn cưỡng ăn được mấy muỗng, lắc đầu và nói, “em ăn không nổi nữa rồi.”

Lờm qua mặt, Hạ Thất Thất dường như nghĩ đến chuyện gì đó, liền nói, “Đúng rồi, Tư Vận, con em đâu rồi, em muốn nhìn con của em, anh bồng nó qua đây, được không?”

Mục Tư Vận vốn không biết việc Sở Thế Kiệt sẽ giao đứa con cho Hàn Nhã nuôi, chỉ tưởng rằng Hạ Thất Thất vì yêu thương con, nên cười lên và nói, “Sức khỏe em còn chưa hồi phục, cũng không bồng nổi đứa bé đâu, đứa con đã có y tá chăm sóc rồi, em đừng quá lo lắng.”

“Không, bây giờ em muốn gặp con em, anh hãy đi bồng nó qua đây, em có thể chăm sóc nó.” Hạ Thất Thất lo lắng Sở Thế Kiệt sẽ cướp đứa con đi. Trong lúc này, chỉ có đứa con nằm trong vòng tay mình thì cô ấy mới an tâm.

“Được rồi, em đừng nôn nóng, bây giờ anh sẽ đi ẵm đứa bé qua cho em.”

Khi Mục Tư Vận trên tay bồng đứa bé và chuyển qua cho Hạ Thất Thất, gương mặt cô ấy cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong những ngày nhập viện đến nay. Mặc dù làn da của bé trai đó vẫn còn nhiều nếp nhăn, đôi mắt nhắm lại, nhìn trông giống như con khi con, nhưng với bản tính yêu thương con cái của người mẹ, Hạ Thất Thất vẫn cảm thấy đứa bé rất dễ thương.

Hạ Thất Thất nắm lấy và hôn lên bàn tay bé nhỏ kia, ánh mắt dịu dàng lan tỏa cả phòng, “Con ơi, tốt quá rồi, con vẫn ở bên cạnh mẹ, mẹ yêu con, yêu con nhiều lắm.”

Sức khỏe vẫn còn quá yếu, không có sữa cho con, thấy vậy Hạ Thất Thất cuối cùng cũng chủ động đòi ăn, Mục Tư Vận cố tình đặt phần ăn cho thai phụ trong tháng dùng, cho người mỗi bữa đều mang lên.

Có lẽ bây giờ cô ấy vẫn chưa biết được, sau một không gian yên tĩnh ấy sẽ có một bão tố lớn ập đến.

Sau đêm ấy, lúc sáng sớm tinh mơ, cách thời gian mà y tá đi tuần tra phòng bệnh còn khoảng 30 phút, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Lạch cạch lạch cạch, tiếng bước chân bí ẩn, tiến gần giường bệnh của Hạ Thất Thất.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vì sức khỏe vẫn còn yếu ớt, nay lại càng thêm mệt mỏi vì phải chăm sóc đứa con, Hạ Thất Thất chìm vào giấc ngủ sâu, vì vậy, cô ấy không hề phát hiện rằng có một người đàn ông đeo kính râm với thân hình lực lưỡng đang diu một người đàn ông khác với dáng vẻ gầy gò đang trong tình trạng hôn mê đi đến bên giường của mình, đồng thời đặt người đàn ông đang bị hôn mê đó xuống nằm cạnh cô ấy.

Người đàn ông đang hôn mê đó bị cởi hết quần áo ra chỉ còn vón vện một chiếc quần lót trên người, đồng thời bị nhét một viên thuốc vào miệng.

Lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi, cửa phòng đóng lại, trong phòng giờ đây chỉ còn âm thanh của tiếng hơi thở phì phò.

Chỉ là, vẫn chưa được mười phút, người đàn ông nằm bên cạnh Hạ Thất Thất từ từ mở mắt ra, hình ảnh trước mắt vẫn còn rời rạc, sắc mặt đỏ bừng lên, tiếng hơi thở ngày càng nặng nề hơn.

Anh ấy quay đầu nhìn qua Hạ Thất Thất đang nằm bên cạnh mình, đôi mắt mập mờ, trở mình và đè người lên Hạ Thất Thất, vội vã hôn lên cô ấy.

Cơ thể như bị ma đè lên vậy, Hạ Thất Thất cảm thấy khó chịu bèn mở mắt ra.

Dưới ánh đèn mờ mờ, một gương mặt như được phóng to ra chiếm hết cả tầm nhìn của đôi mắt, đôi chân mày tuấn tú, có chút quen thuộc, nhưng mới tỉnh dậy, tiềm thức trong cô ấy vẫn còn hỗn loạn, nhất thời vẫn không nhận ra được người đàn ông trước mắt mình là ai, chỉ là, cảm giác đôi môi của mình như bị ai đó hôn một cách mạnh bạo thì lại rất rõ ràng, đặc biệt là đôi tay người đàn ông ấy vẫn đang sờ soạt lung tung trên cơ thể của cô ấy.

Đôi mắt đột nhiên phát run lên, Hạ Thất Thất cố gắng dùng sức gác mặt ra khỏi đôi môi ấy và đẩy lồng ngực của người đàn ông ấy ra, “Anh là ai, anh đi ra, đừng có đụng vào tôi...”

Nhưng sức của cô ấy vẫn còn quá yếu, người đàn ông đó vẫn tiếp tục đè lên người cô ấy và tiếp tục hôn lên, và trong lúc giằng co cô ấy đã nhìn rõ được khuôn mặt người đàn ông đó, đó chính là Mục Tư Vận!

Tại sao lại là anh ấy!

“Thất Thất, Thất Thất...” ánh mắt Mục Tư Vận mơ mơ màng màng, không ngừng hôn lên Hạ Thất Thất, từ đôi môi xuống cổ, rồi đến xương quai.

“Đừng, Tư Vận, anh đang làm cái quái gì vậy, anh buông em ra...”, Hạ Thất Thất cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn vô ích, trong khi đó tay anh ấy đã cởi bỏ hết những khuy nút từ trên áo của cô ấy ra.

“Đừng, không được, Tư Vận anh mau dừng tay lại, anh đừng làm cho em phải ghét anh!”

“Thất Thất, Thất Thất...”

“Á...”

Tiếng la hét sắc bén như muốn rạch nát cả phòng bệnh, chẳng phải phát ra từ Hạ Thất Thất đâu, mà chính từ cô y tá đã mở cửa phòng đi vào.

Đôi mắt Hạ Thất Thất hiện lên vẻ sợ hãi đến phát run, trong chốc lát, tiếng la hét đó đã khiến cho một số y tá và bác sĩ khác kéo đến.

Hạ Thất Thất đã hoàn toàn hoảng sợ, nhưng Mục Tư Vận lại dường như không nghe được âm thanh gì cả, tiếp tục hôn lên cổ của cô ấy, mò mẫm xuống eo cô ấy.

“Tư Vận, Đừng, anh mau đứng dậy, rốt cuộc anh đã bị gì vậy, anh mau buông em ra!”

“Oa Oa Oa...” tiếng tranh cãi đã làm cho đứa bé trên giường khóc phá lên, trong phút chốc, không khí cả căn phòng bỗng trở nên kỳ lạ.

Ngay trong lúc này, ngoài cửa lại xuất hiện một hình dáng cao to tuấn tú, như hạc đứng giữa đàn gà xuất hiện phía sau đám đông, giọng nói trầm lạnh, giống như giọng ma quỷ hỏi, “xảy ra chuyện gì vậy?”

Một bác sĩ quay đầu lại, kinh hoàng khiếp sợ và gọi to, “Ông... Ông Sở”

Sở Thế Kiệt lạnh lùng đẩy những người đang đứng kẹt trước cửa ra và lạnh lùng đi về hướng giường bệnh của Hạ Thất Thất.

Đôi mắt Hạ Thất Thất lại run rẩy, hoàn toàn mất đi phản ứng, chỉ còn có thể lắp bắp vừa đẩy mặt Mục Tư Vận ra vừa giải thích, “Anh Kiệt, không phải như vậy đâu, sự việc không phải như anh nhìn thấy đâu, em và Tư Vận, là, là trong sạch... Anh ấy, anh ấy hình như có gì đó không được bình thường...”

Sở Thế Kiệt lạnh lùng chế nhạo, “Nếu như cởi hết đồ ra nằm chung trên một chiếc giường mà còn được gọi là trong sạch, thì như thế nào mới gọi là không trong sạch đây? Nhất định bắt tôi phải nhìn thấy thẳng đó đưa vào trong cơ thể cô à?”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Những lời nói vô cùng lộ liễu ấy, khiến cho Hạ Thất Thất lúng túng không nguôi, nhưng cô ấy vẫn cố thử giải thích, “Không phải như vậy đâu, anh Kiệt, anh tin em đi, em yêu anh mà, làm sao em có thể làm chuyện này với người đàn ông khác chứ...”

“Cô dẹp ngay cái yêu mực cười đó đi.”

Sở Thế Kiệt khuôn mặt vô cảm mà nói, sau đó chụp lấy vai của Mục Tư Vận lên và quăng xuống giường.

Mục Tư Vận té ngã xuống đất, phần đầu đúng lúc đập ngay góc tủ của chiếc giường, đôi mắt liền trợn lên vì đau ră rồi, sau đó liền ngất đi.

Sở Thế Kiệt lạnh lùng nhìn thoáng qua, quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Hạ Thất Thất và hỏi, “phải chăng trong cuộc sống hôn nhân tôi đã lạnh nhạt với cô, cô không chịu được sự cô đơn đó nên đã tìm đến Mục Tư Vận? Vậy tại sao khi xưa thằng đó theo đuổi cô, cô không dứt khoát đồng ý cho rồi? Hay cô tham lam danh vọng, muốn ôm lấy vị trí bà Sở này mà đến giờ vẫn không chịu buông tay?”

“Không phải đâu, không phải đâu...” Hạ Thất Thất vội vã bám lấy cánh tay của Sở Thế Kiệt, muốn giải thích điều gì đó, nhưng lại bị anh ấy đẩy ra, “Đừng dùng bàn tay dơ bẩn đó đụng vào tôi.”

Ánh mắt anh ấy nhìn Hạ Thất Thất như đang nhìn một người đàn bà vô cùng phóng túng dâm loạn.

Trái tim cô ấy đau nhói như bị kim châm, và trong lúc này, đứa con trên giường lại khóc òa lên, “Oa Oa...”

Tiếng khóc khiến cho Hạ Thất Thất sốt ruột không yên, cô ấy cắn chặt răng, cài lại những khuy nút trên áo, sau đó muốn vỗ về đứa con, nhưng đã bị Sở Thế Kiệt chặn ngang và bồng đứa bé từ trên giường lên.

Hạ Thất Thất nghĩ rằng Sở Thế Kiệt đã bị kích dậy tình yêu thương của người cha, không nỡ cho con khóc.

Nhưng không ngờ rằng, Sở Thế Kiệt không hề có ý định vỗ về đứa con, trái lại, anh ấy khom lưng xuống, nhổ cọng tóc của Mục Tư Vận đang nằm dưới đất, và đi về hướng cửa phòng, giao đứa con cho y tá Trường, nói, “Ầm nó đi rút máu và đi kiểm tra DNA, xem xem đứa bé này rốt cuộc có phải con của tôi không.”

Y tá Trường sững sờ, “Ông, ông Sở?”

“Nghe không hiểu sao” Sở Thế Kiệt giọng nói nghiêm nghị, sau đó đưa tay tự nhổ cọng tóc từ trên đầu mình xuống và tiếp tục nói, “còn ngay người ra đó làm gì, còn không mau đi thử nghiệm DNA cho tôi”.

“Dạ dạ” đôi mắt y tá trường hiện vẻ rung sợ, không dám phản kháng lại lời nói của Sở Thế Kiệt, một tay ôm lấy đứa bé, một tay cầm hai sợi tóc một đen một nâu, nhịp chân bước loạn choạng mà rời đi.

Những người đang đứng ngoài cửa cũng bị Sở Thế Kiệt đuổi đi rồi, bùm một tiếng, cửa đã bị đóng lại, không khí tĩnh mịch cứ bập bênh trong hơi thở của cô ấy, sao mà lạnh lẽo, sao mà mỏng manh như vậy.

Hạ Thất Thất vội về mặt hoang mang, liên tục thở sâu để lấy lại hơi thở, nhưng cũng chưa đủ làm cho nhịp tim ổn định lại.

Sở Thế Kiệt không tin cô ấy, thậm chí anh ấy còn nghi ngờ, đứa bé ấy không phải là con của mình.

Sự tín nhiệm của anh ấy đối với cô ấy mỏng manh như tờ nhện, kéo nhẹ một cái sẽ đứt ngay.

Hạ Thất Thất tay nắm chặt ra giường, răng trên cắn mạnh xuống cánh môi dưới gần như chảy máu, mùi tanh của máu lan ra khắp khoang miệng, cô ấy không ngừng tự thôi miên mình rằng, đừng sợ, đợi báo cáo DNA ra rồi, Sở Thế Kiệt sẽ tin cô ấy thôi, đứa con ấy nhất định là của anh Kiệt, sự hiểu lầm của mọi người, nhanh chóng sẽ được làm sáng tỏ.

Nhưng, khi Sở Thế Kiệt xuất hiện trước mặt cô ấy trên tay cầm hai phần báo cáo kết quả DNA, đồng thời hung hãn quăng báo cáo đó vào mặt cô ấy, lúc ấy Hạ Thất Thất ngơ người ra.

Cả người run rẩy, trên tay bầu chặt phần báo cáo, thốt lên những lời không thành điệu, “Anh Kiệt, không phải vậy đâu, trong đây nhất định có gì nhầm lẫn rồi, đúng rồi, hai phần báo cáo này nhất định là viết nhầm tên rồi, anh làm sao có thể không phải là cha đứa bé này được, đứa con này, chắc chắn là của anh mà.”

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe cô ngụy biện nữa, Hạ Thất Thất, chúng ta ly hôn đi, tôi thật sự không muốn nhìn thấy khuôn chán ghét của cô một phút một giây nào nữa.”

Sau đó lấy đơn ly hôn ra để trên đầu gối của Hạ Thất Thất, Sở Thế Kiệt rút cây bút ra, cố gắng nhét vào tay cô ấy, nghiêm nghị nói, “ký vào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thi Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Không, anh Kiệt, em không ký, anh tin em đi, đứa con đó chắc chắn là của anh mà...”

“Đừng nói là đứa con này không phải của tôi, cho dù là của tôi đi chăng nữa thì cuộc hôn nhân này nhất định cũng phải ly.”

Sở Thế Kiệt vận lấy quai hàm yếu ớt của Hạ Thất Thất, lạnh lùng hỏi, “Hạ Thất Thất, cô nghĩ rằng, trong tình trạng cô và Mục Tư Vận ngoại tình với nhau còn bị những bác sĩ y tá trong bệnh viện nhìn thấy hết, người đàn bà đề tiện như cô, tôi có cần nữa không? Và cô, còn xứng đáng làm con dâu nhà họ Sở nữa không?”

Huyết sắc trên gương mặt Hạ Thất Thất dần dần tan đi, đúng là như vậy, cô ấy bị bắt gian tại giường, lại còn ngay trong bệnh viện của nhà họ Sở, những lời đồn đó, nhất định đã bị lan truyền đi rồi, Sở Thế Kiệt bị dội lên đầu một chiếc mũ màu xanh lấp lánh, người đàn bà như cô ấy, anh ấy sao mà cần nữa?

Nhưng cô ấy, thật sự là vô tội, cô ấy thậm chí không hiểu được tại sao Mục Tư Vận lại xuất hiện trên giường của cô ấy, và trải qua lần đó, Mục Tư Vận đã bị bệnh viện cách chức, thậm chí bị cấm xuất hiện trong bệnh viện.

Ngay cả cơ hội muốn hỏi thăm tình trạng của Mục Tư Vận cũng không có.

Sự đau khổ tột cùng hiện lên trong mắt của Hạ Thất Thất, cô ấy hèn mọn mà van xin, “Anh Kiệt, em yêu anh, em thật sự không có phản bội anh, đứa con là của anh mà, anh tin em đi, tin em có được không?”

“Tôi tin một kẻ lừa đảo cũng không tin cô.” Sở Thế Kiệt nói một cách lạnh nhạt, sau đó nắm lấy tay cô ấy, ép cô ấy cầm cây bút lên.

Hạ Thất Thất vùng vẫy, “Không, em không ký, anh Kiệt anh buông tay em ra...”

“Mau ký!” Sở Thế Kiệt dùng sức cầm lấy bàn tay cô ấy, thay cô ấy, một nét, một gạch viết lên tên cô ấy.

[Hạ]

[Thất]

Chỉ còn thiếu một chữ “Thất” nữa, thì sẽ ký xong tên cô ấy.

Hạ Thất Thất như một người điên và bắt đầu vùng vẫy, cô ấy quay đầu lại và cắn lên cánh tay của Sở Thế Kiệt.

Đây là lần đầu tiên cô ấy cắn Sở Thế Kiệt, lần đầu tiên làm ra một hành động tổn thương anh ấy, bình thường Sở Thế Kiệt nhún đôi chân mày lại thì cô ấy đã lo lắng không yên rồi, mà bây giờ, cô ấy lại cố gắng dùng sức để cắn anh ấy.

“Hu Hu...” cô ấy khóc lên, nước mắt như thác nước chảy, trong vành mắt lóng lánh đó, lấp lóe ánh hào quang của sự bướng bỉnh nhưng không ngang tàng của cô ấy.

Cô ấy yêu anh ấy, cho dù có mình đầy thương tích, cô ấy cũng không ly hôn!

Trong phút chốc đó, Sở Thế Kiệt bị ánh hào quang trong mắt cô ấy làm rung động, gương mặt nhợt nhạt, ngay cả cánh môi lúc cắn vào tay anh ấy vì dùng sức quá nên đã chuyển sang trắng bệch.

Cô ấy cắn chặt, đưa mắt nhìn lên, hiện lên sự cố chấp không thể xâm phạm đang được dâng trào, cô ấy nhìn vào ánh mắt anh ấy mang theo sự tức giận, giận Sở Thế Kiệt ép cô ta ký tên, nhưng nhiều nhất vẫn là tình yêu sâu sắc và những lời van xin đó, van xin anh ấy, đừng bỏ rơi cô ấy.

Anh ấy bất chợt nhớ lại những đêm anh về nhà trễ, anh ấy vào phòng, và cô ấy không ngủ cố gắng chống đôi mắt lên, cô ấy ôm chiếc gối, người cuộn lại trên ghế sofa mà ngáp, nhưng trong giây phút khi nhìn thấy anh ấy, thì cô ấy liền nở nụ cười rưng rưng và dịu dàng hỏi, “Anh Kiệt, anh về rồi à, anh có đói không, em hâm lại đồ ăn cho anh ăn nhé? Hay là anh muốn ăn cái gì, em nấu cho anh ăn.”

Sở Thế Kiệt chán ghét cô ấy, khinh thường cô ấy, chưa bao giờ có vẻ mặt tốt với cô ấy cả, thậm chí ngay cả một ánh mắt còn không thèm nhìn thì đã lên lầu hai rồi.

Nhưng cô ấy, vẫn lật đật theo lên, chủ động giúp anh ấy mở nước tắm, chủ động lấy quần áo sạch cho anh ấy thay.

Cô ấy như một con gián đánh không chết, như một đóm lửa rừng thổi không tắt, sau mỗi lần bị tổn thương, cô ấy cũng nở nụ cười rưng rưng với anh ấy như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sở Thế Kiệt của lúc đó, không hề mong muốn điều gì từ cô ấy cả, nhưng trong thời khắc này, khi nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối nhợt nhạt ấy, nhìn thấy ánh mắt bướng bỉnh khi cô ấy khóc, trong đầu anh ấy lại gọi lên từng li từng tí những ký ức về cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Cô ấy đối với anh ta thật sự rất tốt.

Thậm chí ngay cả khi anh ta tàn nhẫn rút máu của cô ấy để cứu lấy Hàn Nhã, cô ấy vẫn không có oán trách gì.

Cô ấy biết rõ rằng anh ta xem cô ấy như cỏ rác, nhưng tại sao lại không chịu ly hôn?

Cô ấy thật sự yêu anh ta nhiều đến như vậy sao?

Ánh mắt hốt hoảng trong giây lát, chỉ là vồn vện trong giây lát, vì khi nghĩ đến việc cô ta đã từng lợi dụng ông nội ép anh ấy và Tiểu Nhã chia tay, thì lòng căm hận trong anh ấy lại nổi dậy.

Đặc biệt cô ta còn thuê tên du côn đến đột kích Tiểu Nhã, khiến Tiểu Nhã bị mất đi tử cung, loại phụ nữ độc ác như thế này, anh ta mới không thèm cần đến tình yêu của cô ta!

Ánh mắt lạnh như băng ấy lại một lần nữa hiện lên, Sở Thế Kiệt nắm chặt bàn tay của Hạ Thất Thất, mặc cho cô ấy tùy ý dùng sức mà cắn vào tay anh ấy, cũng phải bắt cô ấy ký nốt cái tên còn lại.

“Đừng, anh Kiệt, em không ký, anh đừng ép em, em không ký đâu!” tiếng gào khóc vang dội cả phòng bệnh, thê lương thảm thiết, gương mặt nhợt nhạt, than khóc như một con vật bé nhỏ vậy.

“Khóc cái gì, mau ký đi!” trong lòng anh ấy trở nên buồn bực vì tiếng khóc của cô ấy, Sở Thế Kiệt thét lên một tiếng, sau đó càng dùng sức hơn nắm lấy tay cô ấy.

Anh ấy không muốn nghe thấy tiếng của cô ta nữa, chỉ muốn cho cô ta mau mau ký tên xong thì sẽ đi liền.

“Không, Không!” Hạ Thất Thất định dùng cánh tay còn lại kia gạt lại cây bút, nhưng lại bị Sở Thế Kiệt nắm lại, cô ta chỉ còn có thể vùng vẫy cánh tay, khiến anh ấy không có cách nào viết được chữ đó.

Sở Thế Kiệt lại càng nóng nảy hơn.

Nhưng trong lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, tiếng xô cửa vang dội, tuyên thệ sự phẫn nộ của người sắp xuất hiện.

“Xảy ra chuyện gì vậy, Kiệt, cháu muốn ép Thất Thất ký cái gì vậy!”

Người sắp xuất hiện đó chính là ông nội của Sở Thế Kiệt.

Hai năm trước, một lần cơ duyên trùng hợp, Hạ Thất Thất đã cứu mạng của Sở lão gia, đồng thời Sở lão gia lại không ưa Hàn Nhã, nên đã cô gắng làm mối cho Hạ Thất Thất và Sở Thế Kiệt.

Sở Thế Kiệt biết được Sở lão gia rất thích Hạ Thất Thất, nhưng lần này, anh ta không có ý định sẽ nhường bước.

“Ông nội, cuộc hôn nhân này, nhất định phải ly.” Sở Thế Kiệt buông Hạ Thất Thất ra và nói, “Ông nội, Thất Thất giấu cháu, bên ngoài có người đàn ông khác, đưa con mà cô ấy sinh ra, cũng không phải là của cháu.”

“Không phải đâu ông nội, cháu không có, đứa con đó là của anh Kiệt.” Hạ Thất Thất khẩn thiết nói, nhưng Sở Thế Kiệt lại nói với gương mặt vô cảm, “Ông nội, đứa bé đó vẫn còn nằm ở phòng trẻ sơ sinh, đó là con của Mục Tư Vận, mẩu tóc vẫn còn ở đây, nếu ông không tin, ông có thể đích thân đi xem bác sĩ làm xét nghiệm.”

Hạ Thất Thất không thể hiểu được, tại sao Sở Thế Kiệt lại có thể nói tùy ý xét nghiệm một cách điềm tĩnh như vậy, giống như là, đứa con đó, y như rằng là con của Mục Tư Vận vậy, thế nhưng, sao có thể như vậy được?

Nhưng, ba tiếng sau, dưới sự giám sát của Sở lão gia, bác sĩ đã lấy mẫu tóc của Mục Tư Vận và máu của đứa bé đi xét nghiệm, kết quả xét nghiệm, cũng như của Sở Thế Kiệt có được, kết quả giám định quan hệ cha con giữa đứa bé và Mục Tư Vận tỉ lệ là 99,99%!

Hạ Thất Thất, hoàn toàn ngơ người ra.

Sở Thế Kiệt lại tiếp tục bình tĩnh mà nói, “Ông ngoại, cháu không nói cho ông biết việc này là vì sợ ông lo lắng. Nhưng bây giờ thì ông đã biết chuyện rồi, vậy thì cuộc ly hôn này, xin ông đồng ý cho phép. Ông nội, cháu không yêu Thất Thất, giờ đây cô ấy lại giấu cháu đi ngoại tình, con nghĩ rằng cuộc hôn nhân này, thật sự không cần thiết tiếp tục miễn cưỡng để duy trì nữa.”

Gương mặt già nua của Sở lão gia, từ kinh ngạc đến buồn rầu, rồi lại trầm lặng, ông ấy nhìn vào ánh mắt của Hạ Thất Thất, mà không nghĩ đến sự thương yêu của trước kia, “Thất Thất, có thật là cháu đã làm chuyện có lỗi với A Kiệt phải không?”

“Cháu...” Hạ Thất Thất rất muốn mạnh miệng mà nói mình không làm gì sai cả, nhưng trước mặt báo cáo giám định giấy trắng mực đen đó, thì cô ấy không thể phản bác lại, tuy cô ấy không biết trong đã xảy ra sơ suất gì, nhưng cô ấy lại không biết nói như thế nào để mọi người tin lời mình.

Giống như tất cả những ánh sao trong mắt đều phai dần đi, vẻ mặt của Hạ Thất Thất giờ đây chỉ còn đọng lại sự chán nản và thất vọng vô tận.

Thấy cô ấy chẳng nói năng gì cả, Sở lão gia tưởng rằng Hạ Thất Thất đã thừa nhận đúng là như vậy, thôn thức và than một hơi dài, “Thì ra, ta cũng có một ngày nhìn lầm người.”

Lắc đầu, Sở lão gia rời khỏi phòng bệnh, tức là ông ấy sẽ không ngăn cản quyết định của Sở Thế Kiệt nữa.

Trên tờ đơn ly hôn, tên của Hạ Thất Thất, chỉ còn thiếu một chữ Thất cuối cùng nữa thôi.

Một lần nữa Sở Thế Kiệt lạnh lùng lấy tờ đơn đó để trên đầu gối của Hạ Thất Thất, giọng nói vô tình, “ký đi!”

Đôi mắt cô ấy nhìn lên, hướng nhìn về đôi mắt không một chút độ ấm nào của anh ấy, anh ấy không yêu cô ấy, anh ấy không hề yêu cô ấy một chút nào cả.

Thì ra trong cuộc hôn nhân này, bất luận cô ấy hèn mọn ra sao, yêu sâu đậm thế nào, đến cuối cùng cũng không đổi lại được một chút tình cảm nào từ anh ấy cả.

Cô ấy thua rồi, thua một cách thảm bại.

Cô ấy đưa tay lên, ký nốt cái tên cuối cùng.

Anh ấy cầm tờ đơn lên, rồi đi mà không thèm quay đầu lại nhìn, trong mắt cô ấy, cuối cùng chỉ còn lại cảnh hoang tàn.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngày hôm sau, Hạ Thất Thất ráng gượng lại sức khỏe yếu đuối của mình để làm thủ tục xuất viện.

Trước khi rời khỏi, cô ấy ghé qua phòng trẻ sơ sinh, và muốn đưa đứa con đi theo, tuy rằng sự xuất hiện của đứa bé này, đã đem lại sự u ám đếm không xuê cho cô ấy, nhưng, mang thai mười tháng, cuối cùng cô ấy vẫn không nỡ bỏ rơi nó.

Nhưng, y tá lại nói với cô ấy rằng, đứa con đã bị Sở Thế Kiệt ẵm đi rồi.

Cô ấy Sững sốt, không hiểu tại sao Sở Thế Kiệt lại ẵm đứa bé mà không phải con ruột mình đi.

Đầu óc hoang mang, cô ấy về đến biệt thự của Sở Thế Kiệt, người giúp việc đã sớm đem hành lý cô ấy vớt ra ngoài, ngay cả cửa lớn còn không cho cô ta vào.

Trời đất rộng lớn, cuối cùng cô ấy đã không còn chốn dung thân, cô ấy vốn mò coi cha mẹ, và bây giờ càng cô độc hơn nữa.

Trên người Hạ Thất Thất không còn bao nhiêu tiền nữa, và cô ấy đã hai năm không đi làm rồi, nhất thời chỉ có thể tạm thời tìm được công việc nhân viên phục vụ mà làm để kiếm tiền trả tiền thuê nhà.

Trong một ngày, trên tivi của nhà hàng, phát ra một tin tức, công tử nhà họ Sở - Sở Thế Kiệt, trong tuần sau, sẽ lấy thiên kim tiểu thư nhà họ Hàn- Hàn Nhã làm vợ, hôn lễ dự tính sẽ tổ chức trên mười tỷ, còn được mọi người gọi là hôn lễ thế kỷ.

Mâm đĩa trên tay cô ấy, rơi xuống đất loảng xoảng.

Hạ Thất Thất phải chịu nghe một trận la mắng từ quản lý, sau đó hồn bay phách lạc mà đi về nhà, ngay cả cửa còn chưa kịp đóng, thì cô ấy đã ngã quỵ xuống đất.

Những uất ức liên tục của những ngày liền đã khiến cô ấy khóc òa lên, cô ấy tự ép bản thân mình không được nghĩ đến, ép bản thân mình trở thành một người mình đồng da sắt, nhưng khi nghe tin Sở Thế Kiệt và Hàn Nhã sắp cử hành hôn lễ, thì trong lòng cô ấy vẫn đau như cắt.

Trái tim như bị ai đó xé nát và quăng xuống đại dương lạnh lẽo, mùi vị mặn chát đó, đau đến nỗi cô ấy muốn nghẹt thở.

Cô ấy khóc đến nỗi không còn hơi để khóc, mệt lử người mà xụi xuống đất, không còn chút sức sống nào.

Trong lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của giày cao gót, tiếng bước chân ngày càng gần, cuối cùng, dừng ngay trước mặt cô ấy.

“Ồ, Thất Thất, sao cô khóc tới đau lòng quá vậy, là vì biết được tin tôi và anh Kiệt sắp kết hôn rồi nên vui mừng đến phát khóc sao?”

Là một giọng nói quen thuộc.

Hạ Thất Thất ngước đầu lên, nhìn thấy Hàn Nhã trên người với chiếc váy dài tinh tế.

“Đi ra.” Hạ Thất Thất lạnh lùng nói.

“Thất Thất, sao mà vô tình quá vậy.” Hàn Nhã ngồi xổm xuống, từ trong chiếc túi xách tay Prada lấy ra một tấm thiệp mời, nhét vào tay của Hạ Thất Thất, nhếch môi lên cười một cách khéo léo, như đang khoe khoang sự vui sướng của mình, “hôn lễ vào tuần sau của tôi và anh Kiệt, cô nhất định phải đến đó, tôi biết cuộc sống của cô bây giờ không được ổn lắm, bữa tiệc sẽ rất phong phú, nếu như cô muốn đến ăn bữa cơm no thì cũng tốt thôi.”

Cô ta tưởng Hạ Thất Thất là ăn xin sao?

Ánh mắt của Hạ Thất Thất càng lạnh lùng hơn, “Ra ngoài, lập tức ra ngoài cho tôi.”

“Ồ O, giận rồi à?” Hàn Nhã cười nhẹ một tiếng, vỗ vào gương mặt hốc hác của Hạ Thất Thất, đắc ý nói, “Với tư cách từng là chị em tốt của nhau, nhân lúc hôm nay tôi tâm trạng tốt, tôi nói cho cô biết điều này, cô có biết, Mục Tư Vận đêm đó, tại sao lại xuất hiện trên giường bệnh của cô không?”

Hạ Thất Thất trừng mắt lên, “Tại sao?”

Hạ Thất Thất cười lên, “Đó là vì anh Kiệt kiếm người, cố tình đưa Mục Tư Vận đến giường cô, để dựng lên một cảnh bắt gian tại trận, để cho cô ngồi đúng vị trí dâm phụ của cô!”

Trái tim Hạ Thất Thất bỗng trở nên nặng trĩu, “Cô nói vậy, anh Kiệt sẽ không làm như vậy đâu!”

“Tại sao lại không?”

Hàn Nhã cười một cách tàn nhẫn, “Khi anh Kiệt đã nhận định cô là đàn bà độc ác đã thuê hung thủ giết tôi, sự căm hận của anh ấy đối với cô, cũng đủ làm cho anh ấy tìm mọi cách, dùng mọi thủ đoạn để ly hôn với cô rồi. Anh ấy cố tình dựng cảnh Mục Tư Vận xuất hiện trên giường của cô, sau đó khiến cho những y tá đến để bắt gian tại trận, còn đưa bé đó thì, Ha ha, tôi cũng không giấu gì cô, ngay cả đứa bé đó, cũng là do anh Kiệt đánh tráo đó.”

“Mục Tư Vận có người anh sinh đôi, trùng hợp hơn là đứa con của người anh đó cũng sinh ngay ngày hôm đó, anh Kiệt liền lợi dụng đứa con của người anh đó, khiến cho mọi người đều nhận định rằng cô giấu anh ấy đi ngoại tình, ngay cả Sở lão gia, cũng vì thế mà khinh bỉ cô.

“Thất Thất, cô đã bị cô lập hoàn toàn rồi, và tất cả mọi thứ, cũng là người đàn ông mà cô yêu nhất tận tay làm tặng cô đấy, cô, có vui không?”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

“...”

Trái đất trong phút chốc dường như bị sụp đổ, Hạ Thất Thất run lấy bầy, lắc đầu kháng cự lại, “Không, không đâu, cô gạt tôi, cô nhất định đang gạt tôi...”

“Tôi gạt cô làm gì?”

Hàn Nhã mỉm cười với vẻ đẹp đầy sức sống, “Nếu như ngay từ đầu anh Kiệt không nắm chắc phần thắng thì anh ấy có bình tĩnh mà mặc ý cho Sở lão gia đích thân đi giám sát quá trình xét nghiệm DNA không? Thất Thất thân yêu của tôi ơi, hãy nhìn rõ sự thật đi, anh Kiệt, từ đầu đến cuối cũng không hề yêu cô, thậm chí, vì tôi mà anh ấy cũng có thể khiến cho linh hồn của cô như bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục đấy!”

“Không, tôi không tin, một chữ tôi cũng không tin...” Hạ Thất Thất dùng sức để bịch lỗ tai mình lại, không muốn nghe một chữ nào cả.

Hàn Nhã cười một cách mỉa mai và kéo tay cô ấy ra, nói tiếp, “Thất Thất, đừng tự lừa gạt mình nữa, thật ra cô cũng thừa biết, những lời tôi nói lúc này đều là sự thật cả. Còn nữa, cô có biết đứa con mà cô mang thai mười tháng bây giờ đang ở đâu không? Nó đang ở trên thiên đàng đó.”

“Cái, cái gì?” Hạ Thất Thất ngơ ngác, đôi mắt thần thờ, giống như là mất đi năng lực phán đoán cơ bản nhất của chữ nghĩa vậy.

“Ha ha, có nghĩa là, con của cô đã chết rồi, bị anh Kiệt, chính tay cho uống vài viên thuốc ngủ, sau đó ngủ mê đi, và chết trong giấc mộng luôn rồi.”

“Không đâu, cô gạt tôi! Chuyện này không thể nào! Đó là đứa con của anh Kiệt, anh ấy tuyệt đối không thể nào tàn nhẫn đến nỗi tự tay giết đứa con của mình được! Anh Kiệt đã nói qua, rằng cô đã mất đi tử cung, anh ấy sẽ giao đứa con cho cô nuôi mà!”

“Ha ha, Thất Thất, sao cô lại ngây thơ quá vậy.” Hàn Nhã cười cười và nói, “Tuy rằng, tôi đã mất đi tử cung, nhưng ống dẫn trứng của tôi vẫn còn rất tốt mà, tôi còn có thể đợi tới thời kỳ rụng trứng sau đó làm thụ tinh nhân tạo, rồi tới lúc đó thì tìm một người đàn bà mang thai hộ, tôi và anh Kiệt vẫn có thể có đứa con của mình mà, vì vậy, con của cô, anh Kiệt sẽ không cần tới nữa!”

“Cô nói bậy, cô nói láo, tôi không tin, cô cắt đi, bây giờ cô cắt đi cho tôi!” Hạ Thất Thất như mắc chứng cuồng loạn mà hét lên, dùng sức đẩy Hàn Nhã để đuổi cô ấy ra khỏi cửa.

“Thất Thất, nếu như cô không tin thì cô tự mà nhìn xem.” Vừa nói, Hàn Nhã vừa rút điện thoại từ trong túi ra, vuốt vài lần, sau đó đưa màn hình điện thoại đến trước mặt Hạ Thất Thất.

Trong điện thoại là hình của một đứa bé sơ sinh, trên người mặc chiếc tả lót nhún nhún, sắc mặt tái xanh không có một chút sức sống nào, đôi mắt đóng chặt lại, giống như là đã chết rồi vậy.

Đôi mắt run rẩy vô cùng, Hạ Thất Thất quăng cái điện thoại đi, bác bỏ nói rằng, “cô gạt tôi cô gạt tôi, đây không phải là con của tôi, đây tuyệt đối không phải là con của tôi, con tôi nhất định đang sống rất tốt, anh Kiệt tuyệt đối không giết nó đâu, không thể nào, không thể nào!”

“Ha ha, nếu như cô vẫn cứ muốn tiếp tục tự gạt mình như vậy, thì tùy cô thôi.”

Hàn Nhã nhún vai, với thái độ không quan tâm và nhặt chiếc điện thoại mình lên, và phúi phúi chiếc váy hoàn toàn không có hạt bụi nào của mình, nói “Đúng rồi Thất Thất, hôn lễ tuần sau của tôi và anh Kiệt, cô nhớ đến nhé, bái bai!”

Cánh cửa, được Hàn Nhã tốt bụng mà đóng lại.

Hạ Thất Thất ngồi dưới đất, hồi lâu, cũng không có phản ứng gì, một lúc sau, cô ấy mới hỗn loạn, tìm chiếc điện thoại của mình, sau đó, gọi điện cho Sở Thế Kiệt.

Cuộc gọi, ngay lập tức bị từ chối.

Hạ Thất Thất gọi lại lần nữa, lại tiếp tục bị từ chối.

Cô ấy như bị điên lên vậy, không ngừng gọi, không ngừng gọi, đến cuộc gọi thứ năm, thì cuối cùng Sở Thế Kiệt cũng chịu bắt máy, giọng nói bức mình, thậm chí có thể nói hung ác, “Hạ Thất Thất, chúng ta đã ly hôn rồi, tôi không muốn nghe thất giọng của cô nữa, đừng có quấy rầy tôi nữa, có nghe không!”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

“Đứa con, đứa con của em đâu?” Giọng của Hạ Thất Thất phát rung lên và hỏi.

“Chết rồi.” Một âm thanh cực kỳ lạnh nhạt, còn lạnh hơn cả băng tuyết.

“...”

Đôi mắt Hạ Thất Thất run rẩy, miệng rung cầm cập, nửa lời cũng không thể thốt lên, nhưng Sở Thế Kiệt, lại vô cùng bức bối mà cúp điện thoại đi.

Cô ấy lại tiếp tục gọi qua, nhưng lần này, anh ấy đã khóa máy.

Chết rồi, chết rồi...

Bên tai cô ấy, dường như chỉ nghe được hai chữ đó vậy.

Hạ Thất Thất như đang ở địa ngục, xung quanh chỉ còn lại một màu đen, như đang bị vô số bàn tay to lớn xé nát ra vậy, đau khổ tột cùng.

Đứa con của cô ấy, cô ấy vất vả cực nhọc mà mang thai mười tháng, hoang tưởng đứa con chính là kết tinh của tình yêu, cứ như vậy mà đã chết rồi, mà

còn là chính cha ruột của nó, cho uống thuốc ngủ, chính tay hại chết nó.

“Á...” Hạ Thất Thất không thể chịu đựng được nữa, ôm cái đầu của mình lại mà khóc một cách thảm thiết, trong đầu cô ấy còn nhớ lại hình ảnh đứa bé với sắc mặt tái xanh đỏ từ trong điện thoại của Hàn Nhã, Với vẻ mặt không một chút giận dữ gì, khi bị cái chết bao phủ cả hơi thở.

“Con ơi, con của mẹ, là mẹ có lỗi với con, là mẹ không tốt, mẹ không nên gò ép cuộc hôn nhân này, mẹ không nên yêu người đàn ông căm hận mình, mẹ sai rồi, thật sự sai rồi...”

Nước mắt chảy không xiết từ trong vành mắt của Hạ Thất Thất, khi cô ấy đã khóc cạn nước mắt, khóc tới khan cả cổ, thế giới của cô ấy, chỉ còn lại mênh mang, mờ mịt.

Cô ấy như cái xác không hồn từ dưới đất bò dậy, Hạ Thất Thất đi vào trong bếp, cầm trên tay con dao nhỏ, hướng về cổ tay của mình và dùng sức cắt xuống.

Con ơi, mẹ biết con trên thiên đàng nhất định rất cô đơn, giờ mẹ sẽ đến với con đây.

...

Một tuần sau, trong hôn lễ của nhà họ Sở tập trung vô số ánh đèn chói rọi, hoa tươi, bong bóng trải đầy trên đất.

Tại phòng nghỉ, Sở Thế Kiệt vừa vỗ cho đứa con trai ngủ xong bế xuống giường em bé, và dặn dò bảo mẫu chăm sóc cho đứa bé, sau đó, đứng thẳng người một cách thanh nhả.

Nhìn xem đồng hồ, còn mười phút nữa nghi thức hôn lễ sẽ được bắt đầu.

Chỉnh sửa lại cà vạt và khuy nút trên tay áo của mình, sau đó Sở Thế Kiệt đi về hướng phòng yến hội.

Khi đi ngang qua góc hành lang, anh ấy nhìn thấy Hàn Nhã vừa nhắc chiếc váy cưới lên vừa cầm trên tay chiếc điện thoại hối hả đi về hướng khác.

Sở Thế Kiệt nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì nên đã nhanh chân đuổi theo, khi chạy đến một nơi không một bóng người thì nghe được tiếng chửi mắng với âm thanh xì xào, “Không phải lúc trước tôi đã đưa tiền cho anh rồi sao, sao giờ anh lại đòi tiền tôi nữa!”

“Một trăm triệu, anh nghĩ tôi mở ngân hàng sao?!”

“Được rồi, một tháng, một tháng sau tôi sẽ đưa thêm tiền cho anh, anh không được gọi điện thoại cho tôi nữa!”

Thở hổn hển mà tắt cuộc gọi đi, sau đó Hàn Nhã liền chạy về hướng phòng yến hội.

Sở Thế Kiệt với thân hình to lớn, từ từ xuất hiện trong góc khuất tối tăm kia, ánh mắt anh ấy như chim cắt nhìn theo bóng dáng chạy hối hả của Hàn Nhã.

Gương mặt vừa rồi của cô ấy hiện lên đôi chút vẻ hung ác, đó có phải là Tiểu Nhã vừa hiền lành vừa dịu dàng của anh ấy không?

Vội lại, một trăm triệu, Tiểu Nhã sao lại bị người khác tống tiền với số tiền lớn như vậy? Mà cô ấy, lại sợ hãi và đồng ý nhất định sẽ đưa?

Đôi chân mày thanh tú cau lại, Sở Thế Kiệt vẫn đứng yên ở đó với vẻ mặt vô cảm, đến khi điện thoại trong túi quần vang lên.

Anh ấy lấy ra xem, là cuộc gọi từ Hạ Thất Thất.

Ánh mắt nhìn thoáng qua, Sở Thế Kiệt nắm chặt các ngón tay lại, vẫn từ chối cuộc gọi đó, nhưng chỉ sau tíc tắc vài giây, tiếng chuông tin nhắn báo hiệu và màn hình rơi vào mắt.

[Ông có phải là chồng của chủ nhân chiếc điện thoại này không, tôi bên đây là cảnh sát, cái xác vợ ông được phát hiện ở trong nhà, xin mời ông đến nhận xác.]

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đôi mắt như bị hàng ngàn cái gai đâm vào, Sở Thế Kiệt nhìn không chớp mắt vào màn hình điện thoại, sao cũng không thể tin được hàng chữ tin nhắn mà mình đọc được.

Nhận xác...

Hạ Thất Thất, chết rồi!'

Lòng ngực nhấp nhô liên tục không ngừng, đôi mắt phát run lên, trong nháy mắt đã chạy đi về hướng cầu thang.

“Anh Kiệt, sao anh lại ở đây, còn hai phút nữa nghi thức hôn lễ sẽ bắt đầu, chúng mình chuẩn bị phải vào sân khấu rồi.” Hàn Nhã vội vã chạy đến, vừa thở hổn hển, vừa kéo tay Sở Thế Kiệt lại.

Sở Thế Kiệt quay lại nhìn, giống như được hoàn hồn vậy, ngơ ngác nhìn Hàn Nhã.

Hàn Nhã tiến lại gần quan tâm, sau đó dùng lòng bàn tay sờ lên trán, nói “Anh Kiệt, anh sao vậy, sắc mặt sao kém thế, trong người không khỏe chỗ nào sao? Hay là em gọi điện thoại cho người chủ trì hôn lễ, kêu anh ta dời nghi thức lùi lại trễ một tí?”

Sở Thế Kiệt cầm trên tay chiếc điện thoại bất giác bị năm ngón tay xiết chặt lại, anh ấy suýt nữa quên mất, hôm nay là ngày cưới của anh ấy và Hàn Nhã, những năm nay, không phải anh ta rất muốn ly hôn với Hạ Thất Thất và cưới Hàn Nhã làm vợ sao, nhưng tại sao, Hạ Thất Thất lại chết, nhưng anh ấy, trong lòng lại hỗn loạn như vậy.

“Anh Kiệt, anh đang nghĩ gì vậy, anh rốt cuộc bị sao vậy?” Hàn Nhã nhìn thấy ánh mắt lơ lửng của anh ấy, hỏi lại lần nữa.

“Cô ấy chết rồi.” Sở Thế Kiệt lắp bắp nói như mất đi ý thức, “cô ấy chết rồi...”

Về mặt Hàn Nhã bối rối, “Ai chết rồi?”

“Hạ Thất Thất.”

“Cái gì?!” Hàn Nhã tròn mắt, trong ánh mắt đó có sự kinh ngạc, cũng có đôi chút sự vui mừng.

Nếu như Hạ Thất Thất thật sự chết rồi, vậy thì sẽ không có ai làm phiền cô ấy và Sở Thế Kiệt nữa, một tuần trước cô ấy cố tình tìm đến Hạ Thất Thất để ra oai, không phải là muốn Hạ Thất Thất cắt đứt hoàn toàn với Sở Thế Kiệt sao, nhưng bây giờ, Hạ Thất Thất lại còn chết luôn rồi, vậy thì, quá, tốt, rồi!

Cố gắng kìm nén sự vui mừng của mình, Hàn Nhã giả vờ đau khổ nói, “Thất Thất sao lại chết vậy, tuy rằng cô ấy từng muốn đưa em vào chỗ chết, nhưng suy cho cùng cô ấy cũng từng là chị em tốt của em, cô ấy đột nhiên chết như vậy, em thật sự rất đau lòng.”

Hàn Nhã nói như vậy, thật ra là muốn nhắc nhở Sở Thế Kiệt, tuy rằng Hạ Thất Thất đã chết rồi, nhưng Hạ Thất Thất là người đàn bà độc ác đã từng thuê tên du côn đâm cô ấy khiến cô ấy mất đi tử cung, Sở Thế Kiệt chỉ có thể thương hại một chút, nhưng đừng nảy sinh thêm bất kì tâm trạng không nên có nào nữa.

Sở Thế Kiệt nắm chặt bàn tay lại, đúng vậy, sao anh ấy lại quên được, Hạ Thất Thất chẳng phải là người lương thiện gì, cô ấy từng lợi dụng ông nội, chia rẽ anh ấy và Hàn Nhã, sau đó còn thuê tên du côn đột kích Hàn Nhã, giờ đây Hạ Thất Thất chết rồi, thì cũng đáng thôi.

Nhưng, trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

Và trong lúc này, người chủ trì hôn lễ cũng tìm được hai người, hỏi thúc nói, “Ông Sở, bà Hàn, nghi thức hôn lễ đã bắt đầu rồi, sao hai người vẫn chưa vào sân khấu.”

Hàn Nhã nhẹ nhàng khoát lên tay của Sở Thế Kiệt, nói “Anh Kiệt, người chết rồi không thể sống lại, em biết anh bây giờ đang rất đau buồn, suy cho cùng anh và Thất Thất cũng từng là vợ chồng, đợi khi nào Thất Thất cử hành tang lễ, thì chúng mình cùng đi xem cô ấy vậy.”

Tang Lễ...

Hạ Thất Thất mồ côi cha mẹ, hôn lễ của cô ấy cũng không có bất kì họ hàng thân thiết nào đến tham gia, tang lễ của cô ấy, ai sẽ lo liệu cho cô ấy.

Về mặt Sở Thế Kiệt càng đau buồn hơn.

“Anh Kiệt...”

“Cảnh sát vừa mới mời anh đi nhận xác.” Năm ngón tay Sở Thế Kiệt càng nắm chặt hơn nữa, về mặt bối rối nhìn Hàn Nhã.

Trong lòng Hàn Nhã vô cùng khó chịu, câu nói này của anh ấy, ý muốn nói rằng, bây giờ anh ấy không muốn cử hành hôn lễ nữa, muốn đi nhận xác của Hạ Thất Thất sao?

Chết cũng chết rồi, có gì phải nhận chứ?

Hàn Nhã trong lòng hậm hực mà oán thầm, nhưng nghĩ đến Hạ Thất Thất đã chết rồi, Hàn Nhã giả vờ khoang dung độ lượng nói, “Anh Kiệt, vậy anh đi nhận xác đi, nhưng chúng mình vẫn phải vào sân khấu trước, đi chào khách mời trong hôn lễ, bên trong còn có rất nhiều ký giả, nếu anh không lộ diện, ngày mai, các ký giả không biết sẽ ra bài viết như thế nào nữa.”

Hàn Nhã thông minh biết lấy danh dự của nhà họ Sở ra nói chuyện, Sở Thế Kiệt mím chặt môi lại, và vẫn phải đi vào phòng yến hội, nghi thức đã trải qua một cách nhanh chóng, đó là trao đổi nhẫn cưới, những việc còn lại thì giao cho Sở lão gia.

Sở Thế Kiệt vội vã chạy tới chỗ mà cảnh sát đã báo, đó là nơi ở của Hạ Thất Thất.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Trong không khí, có một mùi hôi rất khó ngửi.

Sở Thế Kiệt nghe theo tiếng vang và đi đến phòng tắm.

Chỉ nhìn thấy trên nền gạch có một vũng máu đã khô, và hai người cảnh sát đang chụp hình một nữ thi thể nằm trong bồn tắm.

Nguyên cái nữ thi thể đó nằm trong bồn tắm chứa đầy nước, nước đã chuyển sang màu vừa đỏ vừa vàng của máu pha lẫn ra, những sợi tóc đen sẫm giống như những tảo biển trôi nổi trên mặt nước, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng cơ thể đó vì đã ngâm trong nước một thời gian dài, nên giờ đây nó đã bị sưng phồng lên như một cái bong bóng vậy, thậm chí làm cho quần áo cũng bị rách ra, lộ ra làn da bị thối rữa.

Đôi chân của Sở Thế Kiệt như bị đinh đóng chặt lại vậy, anh ấy đứng ngay trước cửa, khó mà bước thêm bước nữa, thậm chí, còn lùi thêm một bước.

“Chào ông, xin hỏi ông có phải là chồng của bà này không? Tôi nhìn thấy nhật ký cuộc gọi trong điện thoại của bà ấy để tên ông là chồng cô ấy.” Người cảnh sát nghe được tiếng động, quay đầu, hỏi.

Sở Thế Kiệt trả lời với vẻ mặt vô cảm, “Tôi là chồng trước của cô ấy.”

“Ồ, là chồng trước à, xin lỗi, nhưng chúng tôi tìm trong điện thoại của bà ấy lại không tìm thấy số liên lạc của cha mẹ hay người thân nào cả, tạm thời, chỉ có thể mời ông đến nhận xác thôi.” Cảnh sát vừa nói vừa vớt thi thể từ trong bồn ra, sau đó đặt trên nền nhà, nói, “Thưa ông, phiền ông xác nhận lại, đây có phải là vợ trước của ông không?”

“...”

Đây là một gương mặt, bị nước ngâm tới đôi môi lật ngược ra ngoài, tai to mặt lớn, thậm chí có thể nói đó là “quý” đầu bự với gương mặt dữ tợn, hoàn toàn không thể nhận ra được khuôn mặt nguyên dạng.

Sở Thế Kiệt ngẩng người ra đó với vẻ mặt ngờ ngác, làm sao cũng khó mà chấp nhận được, cái câu nữ thi thể này là của Hạ Thất Thất là sự thật.

Không phải đâu, đây nhất định không phải là Hạ Thất Thất...

“Thưa ông, tuy là da thịt đã bị nở phồng ra quá nhiều, nhưng ông thử xem xem, tóc bà ấy, chiều cao của bà ấy, còn có quần áo và trang sức trên người bà ấy, có phải là vợ trước của ông không?”

Cảnh sát nhìn thấy vẻ mặt khó mà chấp nhận của Sở Thế Kiệt, không kềm nổi mà nói, “Hừm, có lẽ bà ấy đã chết được mấy ngày rồi, hôm nay mới có người ở đối diện nhà đến báo án, nói trong khe hở của cánh cửa phát ra mùi hôi tanh rình, nên chúng tôi mới nạy cửa mở ra xem, trên cổ tay bà ấy có một vết cắt rất sâu, cây dao thì bị vứt ở bên cạnh, nên chúng tôi phán đoán sơ bộ rằng vợ cũ của ông là từ sát.”

Lời cảnh sát nói, giống như có một tia sấm sét sáng chói, đánh trên trán của Sở Thế Kiệt vậy.

Bàn tay năm ngón của Sở Thế Kiệt nắm chặt lại, ánh sáng trong đôi mắt, liền chuyển sang tăm tối một cách mãnh liệt.

Đúng vậy, anh ấy và cô ấy đã ly hôn rồi, một tuần trước, cô ấy còn gọi điện thoại cho anh ấy, hỏi anh ấy về đứa con, nhưng anh ấy, lại khó chịu nói với cô ấy rằng đứa con đã chết rồi...

Thật ra lúc đó anh ấy đã nói dối, chỉ vì ghét cô ấy phiền phức, sợ cô ấy lại lợi dụng đôi gắp con để bám lấy anh ấy, nên, đã gạt cô ấy rằng đứa con đã chết rồi.

Nhưng anh ấy lại không ngờ rằng, chỉ vì câu nói đó của anh ấy... mà cô ấy đã tự sát...

Đôi mắt Sở Thế Kiệt run rẩy nhìn lại về hướng gương mặt của nữ thi thể kia, nhìn ngũ quan, thật sự là không thể nhận ra gì cả, nhưng mái tóc đen sẫm kia, bất luận về độ dài hay là kiểu tóc, đều giống hệt như Hạ Thất Thất vậy...

Còn bộ đồ bị căng rách kia, cũng là bộ mà Hạ Thất Thất lúc còn sống rất thích mặc, vì bộ đồ đó là do anh ấy bị ông nội uy hiếp, nên mới mua tặng cho

cô ấy, cô ấy cứ mặc suốt, cứ mặc suốt, mặc tới nổi giặt cũng đã bạc màu, nhưng cô ấy vẫn mặc...

Anh ấy lại nhìn về phía tay cô ấy... trên đó có một vật trang sức duy nhất mà anh ấy tặng cho cô ấy, đó là nhẫn cưới của họ... kiểu cách rất đơn giản, là nhẫn bạch kim, không nạm kim cương, nhưng trên nhẫn có khắc tên anh ấy, lại còn khắc rất to.

Anh ấy nắm chặt nắm tay và bước về phía trước, nhìn kỹ hơn nữa, ngón tay ấy đã bị phồng ra đến nỗi so với ngón tay cái của người bình thường càng thô hơn nữa, nhưng chiếc nhẫn cưới đó sẽ không bị nở phồng ra, vì vậy chiếc nhẫn đó đã mang theo vết máu, khảm trên da thịt của ngón tay áp út.

Nhưng anh ấy, nhìn thấy rất rõ một chữ “Kiệt” được khắc trên chiếc nhẫn đó.

Vành mắt của Sở Thế Kiệt trong chốc lát như bị kim châm.

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Anh Kiệt, anh về rồi à.”

“Anh Kiệt, em thích bộ đồ này lắm.”

“Anh Kiệt, anh tặng cho em chiếc nhẫn, em sẽ đeo nó hằng ngày.”

“Anh Kiệt, đợi đứa con sinh ra rồi, anh sẽ đối xử với em tốt hơn không?”

“Anh Kiệt, em đã giúp đứa con nghĩ ra được rất nhiều tên, anh xem, có cả nguyên một trang giấy, anh cảm thấy cái cái tên nào nghe hay hơn?”

“Anh Kiệt... Anh Kiệt...”

Bên tai, dường như còn có thể gọi nhớ lại rất nhiều lời nói mà Hạ Thất Thất đã từng nói, anh ấy luôn cảm thấy cô ấy rất phiền, chưa bao giờ có vẻ mặt tốt cho cô ấy nhìn cả, mỗi khi cô ấy mỉm cười, thì anh ấy không phải làm mặt lạnh lùng thì là trợn mắt lên nhìn.

Nhưng cô ấy rốt cuộc đã dùng một trái tim như thế nào, khi anh ấy ác nghiệt, thậm chí là chán ghét, nhưng cô ấy vẫn cười với anh ấy?

Và bây giờ, cô ấy cuối cùng cũng bị anh ấy tổn thương đến triệt để, vì vậy, cô ấy cười không ra nữa, mà lựa chọn tự sát sao?

Lúc này, pháp y phụ trách cho nữ thi thể làm giám định nói, “Thưa ông, tôi đã xem qua thi thể của bà ấy, các cơ quan trong cơ thể không có dấu hiệu bị trúng độc, ngoại trừ cổ tay trên người ra, cũng không có bất kỳ vết thương nào cả, nếu như ông khẳng định vợ trước của ông không có bất kỳ kẻ thù nào cả, vậy thì chúng tôi sẽ kết án như thế này.”

“Đương nhiên, nếu như ông kiên quyết, ông cũng có thể mời cha mẹ bà ấy đến để làm giám định DNA.”

“...” Hạ Thất Thất là một cô nhi, làm gì mà có cha mẹ.

Đôi mắt Sở Thế Kiệt u ám, vẫn không muốn tin rằng nữ thi thể kia chính là Hạ Thất Thất, tuy nhiên, mọi chứng cứ bên ngoài, đều chứng minh rằng đó chính là Hạ Thất Thất.

Giương mặt tuấn tú hiện lên vẻ lúng túng, Sở Thế Kiệt mím chặt cánh môi lại, nói, “Cô ấy có đứa con trai, đợi lát, hãy cho 2 người họ làm giám định DNA.”

Có thể, nữ thi thể này không phải là Hạ Thất Thất thì sao?

Có thể, nữ thi thể này là một tên trộm nữ nào đó, đã lấy trộm hành lý và chiếc nhẫn của Hạ Thất Thất, lại trùng hợp, có mái tóc dài và đen giống Hạ Thất Thất vậy...

Sở Thế Kiệt tự gạt mình mà nghĩ rằng, sau đó gọi điện cho tài xế của mình, nói “nhỏ hai sợi tóc của Tiểu Hi và mang đến đây cho tôi.”

Cảnh sát nói báo cáo kết quả giám định nhanh nhất ngày mai mới có, bảo Sở Thế Kiệt về nhà đợi điện thoại, còn nữ thi thể này, thì sẽ tạm thời đưa đi nhà xác.

Sở Thế Kiệt về đến nhà với vẻ mặt ngơ ngẩn, Hàn Nhã đứng dậy từ trên ghế sofa trong phòng khách, đi ra đón, và lo lắng hỏi, “Anh Kiệt, sao rồi, kết quả nhận xác, là Thất Thất sao?”

Gương mặt Sở Thế Kiệt buồn rầu, nói, “Ngày mai mới có kết quả giám định.”

Ông trời ơi, ông nhất định phải bảo đảm rằng người chết chính là Hạ Thất Thất đó.

Hàn Nhã trong lòng thì nguyên rủa, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ đau buồn, “Anh Kiệt, anh đừng đau buồn quá, có thể đó không phải là Thất Thất thì sao? Đúng không?”

“Ừm.” Sở Thế Kiệt đáp lại một tiếng, nhưng sắc mặt vẫn buồn rầu.

Hàn Nhã khoác vào cánh tay của Sở Thế Kiệt đi về hướng phòng ăn, nói, “Anh Kiệt, bữa tối anh vẫn chưa ăn gì, em đã kêu người làm nấu một chút đồ ăn khuya, vẫn còn nóng đó, em mang ra cho anh ăn nha.”

“Không cần đâu, anh không đói.”

“Người là sắt gạo là thép, anh Kiệt, thật ra em cũng chưa ăn, em luôn đợi anh về, chúng mình cùng ăn nhé, được không?”

Hàn Nhã dụ dỗ mà nói, Sở Thế Kiệt cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Trên bàn ăn, Hàn Nhã liên tục gấp thức ăn cho Sở Thế Kiệt, nhưng Sở Thế Kiệt ăn mà như không biết mùi vị gì cả, trong đầu luôn nghĩ đến gương mặt dữ tợn của nữ thi thể kia, cùng với chiếc nhẫn trên ngón tay trái áp út của nữ thi thể kia.

Về đến phòng ngủ, Hàn Nhã lại rất dịu dàng giúp Sở Thế Kiệt mở nước tắm, nói, “Anh Kiệt, anh nhất định rất mệt rồi, anh tắm xong rồi ngủ sớm đi.”

Hàn Nhã cố gắng thể hiện mình như một dáng vẻ người vợ hiền dịu, ánh mắt Sở Thế Kiệt phảng phất, dường như nhìn thấy bóng dáng người đã từng ân cần nói “Anh Kiệt, em chờ lưng cho anh được không, anh Kiệt, em mát xa cho anh được không” của Hạ Thất Thất.

Cô ấy chết chưa? Chắc là không có đâu...

Sở Thế Kiệt không kiềm được đưa tay lên, xoa nhẹ vào mặt Hàn Nhã, ngẩn ngơ trong lòng và lẩm bầm, “Thất Thất...”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Hàn Nhã nghe được tiếng gọi tên “Thất Thất”, suýt chút nữa là muốn giương tay lên cho Sở Thế Kiệt một bạt tay!

Anh ấy xoa mặt cô ấy mà lại gọi tên “Thất Thất”, anh ấy đã bị linh hồn con tiện nhân Hạ Thất Thất bám theo sao?!

Không phải nói là rất căm ghét Hạ Thất Thất sao, sao giờ lại gọi tên cô ấy?

Rốt cuộc là cái chết của Hạ Thất Thất quá đột ngột, hay là, trong thâm tâm anh ấy, thật ra luôn có Hạ Thất Thất?!

Khả năng thứ hai đó, càng khiến cho Hàn Nhã phần nộ hơn, con tiện nhân Hạ Thất Thất, vừa không cao bằng cô ấy lại không đẹp bằng cô ấy, trừ phi Sở Thế Kiệt bị đuôi mới thích loại rẻ mạt đó, nhất định là do cái chết của Hạ Thất Thất quá đột ngột, nên trong lòng Sở Thế Kiệt cảm thất ấy náy thối, nhất định là như vậy!

Cổ dim sự phần nộ trong lòng xuống, Hàn Nhã tự khiến mình lơ đi tiếng “Thất Thất” đó, nhón chân lên, vòng tay qua gáy sau ôm Sở Thế Kiệt, sau đó, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh ấy, “Anh Kiệt, em yêu anh.”

Sở Thế Kiệt dường như từ trong mộng tỉnh dậy, đưa mắt nhìn xuống, nhìn thấy Hàn Nhã đang hôn mình, có lẽ lúc cô ấy đi mời rượu đã uống rượu, trong miệng vẫn còn mùi rượu.

Khác với mùi vị thanh ngọt của Hạ Thất Thất.

Tuy rằng, anh ấy đòi Hạ Thất Thất không có bao nhiêu lần, thậm chí mỗi một lần, anh ấy đều đối xử với Hạ Thất Thất rất bạo lực, nhưng anh ấy vẫn còn nhớ, đôi môi của Hạ Thất Thất, dường như mềm mại hơn, nhiều khi anh ấy dùng sức cắn một cái, thì cánh môi liền rỉ máu.

Hạ Thất Thất cũng chưa bao giờ chủ động hôn anh ấy, mỗi lần cô ấy, đều bị động, cắn chặt môi, cố kìm nén sự đau đớn, sự ức hiếp của anh ấy.

“Anh Kiệt...” dường như nhận ra anh ấy không hề có phản ứng gì, Hàn Nhã có chút thất vọng và phát ra âm thanh hờn dỗi, cơ thể mềm mại đó càng áp lại gần anh ấy hơn, thậm chí dùng bộ ngực hãnh diện đó ma sát nhẹ vào ngực của Sở Thế Kiệt.

Hừm, so với của Hạ Thất Thất thì ngực cô ấy to hơn rất nhiều, Sở Thế Kiệt không lý nào không thích, đêm nay cô ấy, nhất định sẽ khiến cho anh ấy mê muội cơ thể đó, sau đó, khiến cho anh ấy quên đi Hạ Thất Thất một cách triệt để.

Cơ thể Sở Thế Kiệt có đôi chút cứng đờ, anh ấy không hiểu tại sao, khi cơ thể Hàn Nhã áp sát vào anh ấy, đột nhiên anh ấy lại nhớ lại gương mặt hung tợn của nữ thi thể kia, tròng mắt lồi ra, cánh môi lật ngược ra ngoài, quai hàm thì phồng lên...

Hoảng sợ!

Sở Thế Kiệt bỗng nhiên đẩy Hàn Nhã ra, Hàn Nhã bị đẩy ra một cách bất ngờ mà không một chút phòng bị nào, suýt chút là bị ngã xuống đất.

“Anh Kiệt, anh sao vậy?” Hàn Nhã giả vờ quan tâm, thật ra trong lòng oán hận mà hỏi.

Lòng ngực Sở Thế Kiệt nhấp nhô một cách mãnh liệt, nói “Tiểu Nhã, anh xin lỗi, hôm nay anh mệt rồi, em ngủ trước nhé.”

Nói xong, Sở Thế Kiệt liền chạy vào phòng tắm.

Hàn Nhã dõi theo hình bóng anh ấy, cánh tay rũ xuống, các ngón tay xiết chặt lại thành nắm đấm!

Hạ Thất Thất, tốt nhất nữ thi thể đó là của cô, nếu không, thì hãy xem tôi hằng ngày làm sao nguyên rủa cô đến chết.

...

Buổi Sáng ngày hôm sau.

Hàn Nhã một bên sắp xếp hành lý cho hai người, một bên nói với Sở Thế Kiệt vừa mới rửa mặt xong, “Anh Kiệt, anh nhanh lên đi, chúng mình chuẩn bị phải đi rồi đó.”

Sở Thế Kiệt xoa lên chỗ đau nhức của hai bên thái dương, đầu óc không tỉnh táo lắm và hỏi, “Cái gì, chúng mình phải đi đâu?”

Tối qua anh ấy ngủ không được ngon, vì luôn gặp ác mộng về cái nữ thi thể kia, giờ đây đầu óc vẫn còn hỗn loạn, hoàn toàn nghe không hiểu Hàn Nhã đang nói gì cả.

Trong lòng Hàn Nhã tức giận vô cùng, nhưng chỉ có thể cắn răng, kéo hai góc miệng lên, giả vờ mỉm cười nói, “Anh Kiệt, anh quên rồi sao, hôm nay chúng mình sẽ đi Thụy Sĩ tuần trăng mật.”

Sở Thế Kiệt ngớ ngời ra, dường như anh ấy đã quên mất chuyện này.

“Anh Kiệt, anh mau thay đồ đi, chuyến bay của mình là 9 giờ đó, mà bây giờ cũng sắp 8 giờ rồi.”

9 giờ... cảnh sát nói, sau 9 giờ, ông ấy có thể sẽ đi hỏi kết quả giám định DNA.

Nắm chặt nắm đấm, Sở Thế Kiệt vẻ mặt như người mất hồn đi thay quần áo, xuống lầu, và đi ra cửa.

8 giờ rưỡi đến sân bay, tài xế giúp họ khiêng hành lý, còn Hàn Nhã thì khoác tay Sở Thế Kiệt, dịu dàng nói, “Anh Kiệt, nghe nói bây giờ chính là thời điểm đẹp nhất của Thụy Sĩ đó, chúng mình còn có thể đi trượt tuyết, đi xem đầu bò, đi shopping...”

Hàn Nhã tung tăng nói, nhưng Sở Thế Kiệt lại không có phản ứng gì mấy.

Sau khi lên máy bay, tiếp viên hàng không nhắc nhở nói, “Kính thưa quý vị hành khách, máy bay sắp phải cất cánh, xin quý vị tắt máy điện thoại đi, xin cảm ơn vì đã hợp tác.”

Sở Thế Kiệt nắm chặt chiếc điện thoại của mình, cách 9 giờ, vẫn còn năm phút nữa.

“Anh Kiệt, anh mau tắt nguồn đi.” Hàn Nhã hối thúc nói.

Trên gương mặt tuấn tú của Sở Thế Kiệt, ngoài sự buồn rầu ra, thì chẳng có một chút biểu cảm nào cả, anh ấy mím môi lại, nói, “Tiểu Nhã, anh đi gọi điện thoại một cái, anh sẽ quay lại ngay.”

“Ồ kìa, anh Kiệt, anh Kiệt!”

Hàn Nhã vội vã gọi to, nhưng cũng không thể gọi về được bóng dáng Sở Thế Kiệt đang chạy về phía cửa buồng.

“Ồ thưa anh, sao anh lại chạy ra đây vậy, mời anh nhanh chóng về chỗ của mình, máy bay sắp phải cất cánh rồi.” Nữ tiếp viên nhìn thấy Sở Thế Kiệt là một nam thần hiếm khi gặp được, cho dù có gặp đến đâu, cũng cố mỉm cười, thể hiện nụ cười đẹp nhất của mình.

“Xin lỗi, tôi có một cuộc điện thoại quan trọng cần phải gọi gấp, chỉ hai phút thôi.” Sở Thế Kiệt vừa nói xong, thì điện thoại cũng đã gọi được cho viên cảnh sát ngày hôm qua, “Cảnh sát Vương, xin hỏi đã có kết quả giám định DNA chưa?”

Chương 19

“Ồ, là ông Sở à.” Người ở đầu dây kia đáp lại, nói, “xin ông đợi một chút, bên giám định vẫn chưa đưa kết quả cho tôi, tôi sẽ gọi điện thoại hỏi thúc liền...”

“Thưa anh, máy bay đã tới giờ cất cánh rồi, phiền anh nhanh chóng quay về chỗ ngồi.” Nữ tiếp viên liên tục nhìn đồng hồ, vẻ mặt hết sức nôn nóng.

Cũng có hành khách khác thúc giục nói, “Ôi trời, ông rút cuộc có muốn lên máy bay không vậy, có việc gấp thì xuống máy bay đi, đừng cản trở thời gian của chúng tôi có được không, tôi không phải đi du lịch đâu, tôi đi làm ăn đó, tôi bị tổn thất mấy chục tỉ, anh đền nổi sao.”

Sở Thế Kiệt lạnh lùng quay đầu lại, nhìn về hành khách đang phàn nàn kia, người khách đó vừa nhìn rõ gương mặt của Sở Thế Kiệt, lập tức xui xuống, “ông, ông Sở, thì ra là ông à... Ha ha, vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi, chỉ là một cuộc điện thoại thôi mà, đương nhiên chúng tôi sẽ đợi được.”

Sắc mặt Sở Thế Kiệt vốn đã không được tốt, mỗi một giây chờ đợi, cũng làm cho anh ấy càng nóng ruột hơn, anh ấy không nhịn nổi nữa, hỏi thúc đầu dây bên kia nói, “Cảnh sát Vương, vẫn chưa có kết quả giám định sao?”

Đầu dây bên kia trả lời, “Đạ, vừa mới hỏi được, kết quả giám định là quan hệ mẹ con thành lập, cái nữ thi thể đó, chắc là vợ trước của ông rồi, ông Sở, xin chia buồn cùng ông.”

“Bùm...” chiếc điện thoại rơi xuống đất, màn hình bị tắt.”

“Thưa anh, anh không sao chứ.” Nữ tiếp viên vội vã giúp Sở Thế Kiệt nhặt điện thoại lên, sau đó lo lắng nhìn về anh ta, “Thưa anh, em thấy sắc mặt anh không được tốt lắm, hay là anh nhanh chóng quay về chỗ ngồi đi ạ.”

“Anh Kiệt...” Hàn Nhã cũng chạy tới, khoác vào cánh tay của Sở Thế Kiệt nói, “Vừa rồi em cũng nghe được hết rồi, kết quả giám định DNA của Thất Thất ra rồi phải không? Cái nữ thi thể đó, chính là Thất Thất.

Đôi mắt Sở Thế Kiệt run rẩy, trước mắt dường như lại phảng phất nhìn thấy cái nữ thi thể hung tợn đó.

“Anh Kiệt, em biết anh rất đau buồn, nhưng người chết không thể sống lại, em dìu anh về chỗ ngồi, đừng cản trở máy bay cất cánh nữa.” Hàn Nhã vẻ mặt lo lắng và dìu Sở Thế Kiệt về chỗ, thật ra, trong lòng vui sướng dữ dội.

Hừ, chết hay lắm, con tiện nhân Hạ Thất Thất, lúc sớm đã nên chết rồi, ai biểu cô cứ bám lấy vị trí bà Sở không buông, đúng là đáng chết mà!

Chuyến bay đến Thụy Sĩ tổng cộng là 12 tiếng, trong chuyến bay nhiều hành khách lựa chọn đi ngủ để đối phó với sự chênh lệch thời gian.

Sở Thế Kiệt làm sao cũng không thể nào ngủ được, nhưng Hàn Nhã nhìn thấy đáng về tâm trí không ổn định của anh ấy, lần này cô ấy lại không có vẻ mặt không vui nào cả.

Đối với một người đã chết, cô ấy còn có gì để ghen ghét nữa, mặc kệ Sở Thế Kiệt anh ấy đối với Hạ Thất Thất có ý này bao nhiêu hay là thật sự có đôi chút để tâm đến, dù sao thì, vị trí bà Sở của cô ấy đã được ngồi vững, và sẽ không còn ai đến cướp đoạt nữa, như vậy là đã đủ rồi.

Làm người thì phải có độ lượng.

Ha Ha.

Thụy Sĩ, là thiên đường của những người giàu có, không khí trong sạch, hoàn cảnh tươi đẹp, có sự phồn thịnh xa xỉ của thành thị, cũng có sự thuần khiết mộc mạc của thị trấn nhỏ, Hàn Nhã dạo chơi rất là vui.

“Tiểu Nhã, em vào trong đi, anh ở ngoài này đợi em.” Nhìn thấy Hàn Nhã lại đi vào một tiệm trang sức, Sở Thế Kiệt đã có chút mệt mỏi rồi, anh ấy đối với những thứ này không có chút hứng thú nào cả.

Trước đây, Sở Thế Kiệt chưa từng đi dạo cùng với Hạ Thất Thất bao giờ, hiện giờ, có thể xem đây là lần đầu tiên anh ấy đi dạo cùng với một người phụ nữ, anh ấy tưởng rằng mình có thể giống như những người đàn ông trong phim điện ảnh vậy, đối diện với người phụ nữ mình yêu mà mua mua mua, có thể mang theo nụ cười cùng đi trong suốt hành trình, nhưng anh ấy lại phát hiện ra, bản thân mình ngoài sự mệt mỏi ra, còn có đôi chút buồn bực.

Hàn Nhã nhận ra được Sở Thế Kiệt đã có chút buồn bực, nhưng, cô ấy nhất định phải mua trang sức nhiều thêm nữa mới được, không thì, cô ấy lấy gì gom góp đủ 100 triệu đưa cho tên du côn đó?

Cô ấy không thể trực tiếp mở miệng xin tiền Sở Thế Kiệt được, nếu không Sở Thế Kiệt sẽ nghi ngờ, và cho dù Sở Thế Kiệt có đưa thế tín dụng cho cô

ấy, nhưng đến lúc trên hóa đơn thể hiện số tiền lớn như vậy, Sở Thế Kiệt cũng sẽ gặng hỏi, vì vậy, cách duy nhất, chính là nhân lúc tuần trăng mật này, mua nhiều thêm một chút những trang sức quý giá, đến lúc đó, đem bán đi đổi thành tiền.

“Dạ, Anh Kiệt, vậy anh qua quán cà phê đối diện ngồi đợi em đi, em đi mua thêm sợi dây chuyền cho mẹ em, và còn mẹ anh nữa, em phải mua thứ gì đó cho mẹ anh mới được.”

Quang minh chính đại mà nói lý do thoái thác ra, Sở Thế Kiệt thờ ơ gật đầu, “Ừ, vậy anh ở quán cà phê đợi em”

Một tuần sau, hành trình tuần trăng mật đã kết thúc.

Sở Thế Kiệt sau khi về nước việc thứ nhất phải làm, chính là đến sở cảnh sát, tìm được cảnh sát Vương và nói, “Cảnh sát Vương, tôi đến để nhận lại thi thể của vợ tôi, cô ấy là cô nhi, hỏa táng và tang lễ của cô ấy, tôi sẽ thu xếp.”

Cảnh sát Vương ngó người ra, nói, “lúc trước ông hỏi tôi về kết quả giám định của vợ trước của ông, tôi vừa nói xong, thì ông đột nhiên cúp máy đi rồi, tôi gọi lại cho ông, thì ông luôn khóa máy, vì vậy, tôi tưởng ông không đến nhận thi thể nữa, và lại anh có nói qua cô ấy là cô nhi, nên, thi thể của cô ấy, chúng tôi đã liên hệ với nhà tang lễ tiến hành hỏa táng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sở Thế Kiệt trợn mắt lên, “Ông nói sao, vợ trước của tôi đã bị hỏa táng rồi?!”

“Dạ vâng, nhưng tro cốt của bà ấy vẫn còn ở nhà tang lễ, nếu ông có thời gian, ông có thể đến đó nhận lại.”

“...”

Sở Thế Kiệt làm sao cũng không thể ngờ đến, khi mình gặp lại Hạ Thất Thất, cô ấy đã từ một cái thi thể trở thành một hũ tro cốt.

Một hũ tro cốt đơn giản và lạnh lẽo, rõ ràng là không nặng, nhưng lại khiến anh ấy cảm thấy cổ tay nặng trĩu.

“Thưa Ông, Ông có muốn đổi lại hũ đựng tro cốt tốt hơn không?” nhân viên trong nhà tang lễ nhìn thấy vẻ ngoài danh giá của Sở Thế Kiệt, liền ân cần nói, “Còn mộ đất, anh có muốn mua không, gần đây chúng tôi mở rộng khuôn viên nghĩa địa, phong thủy tốt, không khí cũng rất tốt...”

Tía lia tía lia, nói xuyên suốt một hơi dài, nhưng Sở Thế Kiệt lại chẳng nghe lọt vào tai một câu nào.

Bởi vì anh ấy nhớ đến, đã từng, khi Hạ Thất Thất vui mừng báo với anh ấy rằng cô ấy đã có thai, anh ấy từng hưng dữ mà nói, “Hạ Thất Thất, cô tưởng rằng cô có thai rồi, tôi sẽ tốt với cô sao? Tôi chỉ càng ghét cô thêm thôi, tốt nhất là lúc cô đang sinh bị băng huyết mà chết quất đi cho rồi.”

Lúc ấy anh ấy đã nói một cách tàn nhẫn như vậy, ngay cả anh ấy cũng cảm thấy mình thật sự quá đáng, ánh mắt Hạ Thất Thất hiện vẻ thất vọng và nói, “Anh Kiệt, nếu như em trong lúc đang sinh thật sự chết đi, anh có thể lấy tro cốt của em, rải xuống hoa Tuồng Vi ở ngoài vườn kia được không, hoa Tuồng Vi rất dễ trồng, nó có thể suốt đời cắm rễ ở đây, và em, cũng sẽ có thể bảo vệ anh suốt một đời.”

Lúc ấy anh ấy nghe được, chỉ cảm thấy chán ghét mà thôi.

Nhưng bây giờ nhớ lại, lúc đó cô ấy đã yêu anh ấy đến dường nào, mới có thể nói ra những lời nói ngu ngốc đến như vậy.

Nhưng bây giờ, cô ấy thật sự đã chết rồi, mà anh ấy, lại không thể cười nổi.

“Thưa Ông, thưa ông...” nhân viên đó thấy Sở Thế Kiệt không có phản ứng gì cả, không chịu nổi lại mở cuốn sổ hình ảnh ra, không chịu bỏ cuộc và nói, “Thưa ông, ông nhìn xem, những mẫu đất này thật sự rất tốt, đã có rất nhiều người đặt trước rồi, bây giờ chỉ còn lại ba mẫu đất thôi...”

“Im miệng!” Sở Thế Kiệt đột nhiên hét lên, “Cô ấy không thích những nơi âm u lạnh lẽo như vậy.”

Vừa dứt lời, anh ấy ôm hũ tro cốt và quay lưng đi.

...

“Anh Kiệt, anh về rồi à.” Hàn Nhã nghe được tiếng xe, mừng rỡ chạy ra đón, thì lại thấy Sở Thế Kiệt ôm hũ tro cốt về, khuôn mặt liền tối sầm lại.

Hũ tro cốt đó là của ai vậy, chắc không phải là của con tiện nhân Hạ Thất Thất đó chứ?!

Siết chặt bàn tay lại, Hàn Nhã giả vờ như không biết gì giọng nhỏ nhẹ hỏi, “Anh Kiệt, sao anh ôm hủ tro cốt này về nhà vậy?”

Sở Thế Kiệt đờ người ra, dường như lúc này anh ấy mới bừng tỉnh biết mình đang làm cái gì, không ngờ anh ấy lại ôm hủ tro cốt của Hạ Thất Thất về nhà.

Ảnh mắt ưu buồn chớp rồi chớp, Sở Thế Kiệt nói, “xin lỗi Tiểu Nhã, Thất Thất đã từng nói qua, cô ấy hy vọng sau khi chết có thể lấy tro cốt cô ấy rải dưới hoa Tường Vi ngoài vườn kia.”

Quả nhiên là vì con tiện nhân này!

Hàn Nhã nghiêng răng, rộng lượng nói, “Vâng, Thất Thất còn trẻ đẹp mà đã chết sớm như vậy, nguyện vọng của cô ấy, đương nhiên là phải làm theo.”

Sở Thế Kiệt chính tay, cầm chiếc xẻng lên, đào một vũng đất vừa sâu vừa dài ở xung quanh hoa Tường Vi, sau đó lấy tro cốt đó, rải xuống dưới.

“Thất Thất...” Sở Thế Kiệt lẩm bẩm nói, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ nhìn theo những tro cốt trên các ngón tay rải từ từ xuống, trong hốc mắt của anh ấy, ngày càng đỏ lên.

Cô ấy đi rồi, cô ấy vậy mà đã đi thật rồi... còn anh ấy, chính là người đã ép cô ấy phải tự sát.

Sở Thế Kiệt lúc này vô cùng hối hận, khi xưa, lúc Hạ Thất Thất gọi điện thoại cho anh ấy, rốt cuộc tại sao anh ấy lại nói Tiểu Hi đã chết rồi.

Sự hối hận không ngừng lượn lờ theo Sở Thế Kiệt, đồng thời, cũng lượn lờ theo Hàn Nhã.

Hạ Thất Thất, con tiện nhân như cô, chết rồi mà vẫn âm hồn bất tán, cô hãy đợi đấy, mối thù này, tôi sẽ đòi lại từ con trai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Ngày hôm sau, Sở Thế Kiệt đã khôi phục và đi làm lại bình thường.

Hàn Nhã sau khi thức dậy, thì đi qua phòng đứa con của Sở Thế Kiệt, thấy bảo mẫu ở bên cạnh giường em bé

đang cho Tiểu Hi bú sữa.

“Đưa đây cho tôi.” Hàn Nhã cười và nói, từ trên tay cô bảo mẫu nhận lấy bình sữa, sau đó nói, “Cô đi ăn sáng đi, không thì nguội hết.”

“Cám ơn phu nhân, con người bà tốt quá.” Lời khen ngợi của cô bảo mẫu, là xuất phát từ nội tâm, cô ấy cảm thấy Hàn Nhã là một quý bà hoàn hảo mà cô đã từng gặp từ khi làm bảo mẫu đến giờ, không chỉ tính tình tốt, mà còn rất khiêm nhường.

Gương mặt Hàn Nhã tươi cười, đợi cô bảo mẫu ra khỏi phòng em bé, liền thay đổi một khuôn mặt dữ tợn, sau đó lấy một viên thuốc ngủ từ trong túi ra, nghiền nát, đổ vào trong bình sữa, và cho Tiểu Hi uống.

Tiểu Hi không biết gì cả, mà còn ừng ực uống hết chai sữa.

Tác dụng của thuốc ngủ đã nhanh chóng đưa Tiểu Hi vào giấc ngủ sâu.

Hàn Nhã nhếch miệng cười một cách nham hiểm, đưa tay ra, tóm lấy mấy cọng tóc của Tiểu Hi, dùng sức kéo giật mạnh, đồng thời chửi mắng, “Đứa nghiệt chủng như mày, xem tao làm sao xé xác mày ra! Mày cũng nên giống người mẹ đáng ghét của mày vậy, nhanh chóng đi gặp Diêm Vương mới đúng!”

Tiểu Hi vô tri vô giác, tuy rằng cảm nhận được da đầu rất đau, nhưng lại không thể dậy nổi, nó đau đến nỗi ư ư a a mà rên rĩ, nhưng lại bị Hàn Nhã bịch miệng lại.

“Thằng Nghiệt chủng, tao cho mày đau, tao cho mày đau nè!” Hàn Nhã lại giật kéo những sợi tóc của Tiểu Hi một hồi lâu, cho đến khi da đầu đỏ ửng lên, mới chịu ngừng tay lại.

“Hừ, hôm nay tạm thời tha cho mày, ngày mai trừng trị mày tiếp!” Hàn Nhã tức giận nói, sau đó ra khỏi phòng em bé.

Về đến phòng ngủ, Hàn Nhã chỉ làm ỏ trên giường bấm điện thoại, cuộc sống của Quý bà là thoải mái như vậy, không cần làm gì cả, rảnh rỗi thì chơi, chơi mệt rồi thì đi ngủ, còn không tốt nữa thì đi shopping mua mua mua, cuộc sống như thế này, đúng là muốn thoải mái bao nhiêu thì có thoải mái bấy nhiêu.

“Rìng rìng rìng...” điện thoại đột nhiên vang lên, màn hình hiện lên hai chữ “Tiểu Mỹ”.

Ánh mắt Hàn Nhã liền trợn lên, và nhanh chóng bắt máy, sau đó dừ dừ nói, “không phải đã nói là một tháng sao, bây giờ mới nửa tháng, sao giờ anh lại gọi điện cho tôi vậy.”

Không sai, “Tiểu Mỹ”, chính là tên du côn, là Hàn Nhã đã cố tình đặt một cái tên con gái lưu vào trong danh bạ điện thoại, để đề phòng bị phát hiện.

Tên du côn nói, “Bà Sở, tôi cũng rất muốn qua nửa tháng nữa mới kiếm bà, nhưng bây giờ tôi kẹt quá, mấy hôm trước đánh bài thua hết tiền rồi, bây giờ ngay cả com cũng không có tiền mua, nên không thể không kiếm bà được.”

Lời nói của tên du côn, khiến Hàn Nhã tức điên lên, khi xưa sao cô ấy lại xui xẻo đến như vậy, gặp phải một tên du côn vừa tham lam vừa trơ tráo như vậy, không ngờ sau khi sự việc đã thành công lại không ngừng đến uy hiếp để đòi tiền, còn bài bạc, đây chẳng phải là cái hang không đáy sao?

Hàn Nhã vô cùng tức giận, nói, “Bây giờ tôi chưa có tiền, tôi vừa mới đem mấy bộ trang sức quý giá giao cho người khác thay tôi đổi thành tiền rồi, nhưng tiền vẫn chưa về đến tay tôi!”

“Vậy tôi cho bà thêm thời gian ba ngày, ba ngày sau, nếu tôi vẫn chưa nhận được 100 triệu, tôi sẽ kiếm chồng bà đòi tiền.” Tên du côn vừa nói xong, liền cúp máy ngay.

Hàn Nhã tức đến nỗi mũi cũng bị lệch theo, nhưng cô ấy cũng không còn cách gì khác, chỉ còn có thể gọi điện thoại, hỏi, “Alo, Tiểu Lệ hả, chị là Tiểu Nhã nè, hôm trước chị có nhờ em sang tay mấy bộ trang sức quý báu, em bán như thế nào rồi? Được một nửa rồi hả, vậy em ráng kiếm thêm mấy Quý bà hay người nào cũng được, nhất định phải bán hết trong ba ngày nha, ừ, chị đang cần gấp, phiền em nha, xong việc này chị sẽ tặng em túi xách Prada để cảm ơn em

...

Buổi chiều hoàng hôn, Sở Thế Kiệt nhận được lời mời tham gia một bữa tiệc thương vụ, những người có mặt đều là những nam nữ ưu tú, áo vét giày da, lễ phục phấp phới, dưới ánh đèn rực rỡ đó, đều là những bức tranh bỏ mắt về các nam thanh nữ tú đó.

“Ông Sở.” một người đẹp với mái tóc gọn sóng tiến lại gần và nói, “Tập đoàn Viễn Dương của cha em đã hợp tác nhiều năm với Quý công ty, em vừa mới tốt nghiệp trở về nước, sau này về vấn đề nghiệp vụ, rất mong được sự chỉ giáo của ông Sở.”

Trong khi nói, người đẹp còn nở nụ cười, cộng thêm bộ lễ phục hở ngực càng làm tôn lên sự quyến rũ của cơ thể đó, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng, ánh mắt Sở Thế Kiệt, lại nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền trên cổ cô ấy.

Sợi dây chuyền này, sao mà trông quen vậy?

Đôi mắt Sở Thế Kiệt hí lại, mới nhớ ra, lúc trước đi Thụy Sĩ tuần trăng mật, Hàn Nhã cũng có mua một sợi dây chuyền giống như vậy, lúc đó anh ấy vẫn còn kiên nhẫn, còn cùng nhau lựa, nhưng anh ấy nhớ rằng, nhân viên bán hàng đó lúc giới thiệu sản phẩm có nói qua, kiểu dáng của sợi dây chuyền này rất đặc biệt, cả thế giới chỉ có một sợi thôi.

Nhưng tại sao, trên cổ của cô gái này, lại có một sợi giống y hệt như vậy?

Chẳng lẽ, là hàng nhái?

Nhưng đường đường là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Viễn Dương, mà lại đi đeo sợi dây chuyền hàng nhái sao?

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Người đẹp ấy thấy Sở Thế Kiệt cứ nhìn chăm chăm vào mình, mà tầm nhìn ấy lại hướng xuống dưới, cứ tưởng rằng Sở Thế Kiệt đang nhìn bộ ngực hãnh diện của mình, cô ấy không chịu nổi liền ngẩng đầu ưỡn ngực ra mà tiến lại gần hơn nữa, để lộ khe rãnh sâu hơn nữa cho Sở Thế Kiệt nhìn.

Đàn ông mà, ai mà chẳng háo sắc.

Mà người như Sở Thế Kiệt vừa đẹp trai lại giàu có, cho dù sau này anh ấy còn có rất nhiều người đẹp tự nguyện tìm đến đi chẳng nữa, nhưng nếu như có thể thành công ngồi lên vị trí đó, trở thành Sở phu nhân, vậy thì chẳng phải quá tuyệt vời sao?

“Ông Tổng, hay là, mình ra hoa viên đằng sau nói chuyện nhé?” Người đẹp ám chỉ mà hỏi.

Sở Thế Kiệt dường như không nghe được lời mời của người đẹp vậy, hỏi, “Sợi dây chuyền trên cổ em, mua ở đâu vậy?”

Người đẹp ngo người ra, tuy rằng không hiểu tại sao Sở Thế Kiệt đột nhiên lại hỏi về sợi dây chuyền này, nhưng cô ấy vẫn thẳng thắn trả lời, “À, em mua từ một phụ nhân khác, thật ra lúc sớm em đã muốn mua sợi dây chuyền này rồi, vì là kiểu dáng số lượng có hạn, cả thế giới chỉ có một sợi, nhưng tới lúc mua thì đã bị người khác mua trước rồi, nhưng lại không ngờ, mới ngày hôm qua, trong đám bạn, lại có một người bán lại sợi dây chuyền này, nên em đã mua lại.”

Sở Thế Kiệt nghe xong, liền cau mày lại.

Hàn Nhã đã bán sợi dây chuyền đi rồi sao? Chẳng phải lúc đó cô ấy nói thích lắm sao, tại sao lại bán đi rồi?

Sở Thế Kiệt hoài nghi, quay lưng rời khỏi.

“Ồ, Ông Sở, Ông Sở, ông đi đâu vậy!” Người đẹp phía sau hồn dỗi mà giậm chân, nhưng cũng chỉ có thể giậm chân mà thôi.

Về đến nhà, Hàn Nhã trước sau như một, khi nghe được tiếng động cơ xe, liền chạy ra đón Sở Thế Kiệt.

Sở Thế Kiệt nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng mỉm cười của cô ấy, ánh mắt bùng tình, thần nhiên hôn lên gò má cô ấy.

Sau khi lên phòng, Hàn Nhã lại ân cần giúp Sở Thế Kiệt mở nước tắm, nói, “Anh Kiệt, hôm nay anh đi dự tiệc chắc cũng mệt rồi, anh tắm sớm và đi ngủ sớm nhé.”

Sở Thế Kiệt cau mày híp mắt, nói, “Tiểu Nhã, anh có chút nhức đầu, em giúp anh đi pha ly trà đã rượu nha.”

Hàn Nhã ngo người ra, trà đã rượu, đó là cái gì vậy? Cô ấy chỉ biết thuốc đã rượu thôi, thuốc thì ở tiệm thuốc có bán, nhưng trà đã rượu, nó là một loại trà sao?

Nhưng, là một người vợ hiền đức, cô ấy chỉ có thể cười và nói, “Dạ, Vâng.”

Cầm theo chiếc điện thoại xuống lầu, Hàn Nhã vào bếp bắt đầu tìm kiếm trà đã rượu, vừa nhìn, là hoa cà mất, trà gì mà khó pha quá vậy?

Thôi kệ, pha đại vậy, chủ yếu cho Sở Thế Kiệt cảm nhận được tấm lòng của cô ấy là đủ rồi.

...

Tại phòng ngủ, Sở Thế Kiệt đi về hướng phòng để quần áo, ở đó, hơn một nửa căn phòng đều là quần áo của Hàn Nhã, còn có một tủ đồ trang sức dành riêng cho Hàn Nhã.

Trước đây, Sở Thế Kiệt vốn không hề lục lọi những cái tủ này, nhưng, khi anh ấy mở tủ trang sức ra, lại phát hiện cả ba ngăn tủ, chỉ còn lại một chiếc lắc tay và một xâu chuỗi, sắc mặt, vô cùng kinh ngạc.

Lúc trước ở Thụy Sĩ, Hàn Nhã đã mua dây chuyền, lắc tay, vòng ngọc, cộng lại cũng trên 10 chiếc, nhưng giờ đây, sao chỉ còn lại một chiếc lắc tay và một xâu chuỗi rẻ tiền này vậy?

Sở Thế Kiệt đột nhiên nhớ lại hôn lễ của ngày hôm đó, anh ấy đã nghe trộm được cuộc gọi đó... có người tổng tiền Hàn Nhã về 100 triệu đó.

Chỉ vì sau đó nghe được tin Hạ Thất Thất đã chết, anh ấy luôn nghĩ đến chuyện của Hạ Thất Thất, nên đã quên bèn chuyện này.

Nên, giờ đây Hàn Nhã đã bán hết những trang sức quý báu này, là để gom góp 100 triệu đó sao?

Rốt cuộc là ai đã tổng tiền Hàn Nhã, nhưng cô ấy, sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không dám nói cho anh ấy biết, mà lại lựa chọn một mình gánh vác chuyện này?

Lúc ra khỏi phòng quần áo, vừa đứng lúc Hàn Nhã đang bưng ly trà đã rượu đi vào phòng ngủ.

Hàn Nhã cứ tưởng rằng Sở Thế Kiệt đi lấy quần áo hay gì đó, nên không để ý đến, sau đó dịu dàng nói, “Anh Kiệt, trà đã rượu pha xong rồi, đây là lần đầu tiên em pha, chắc là sẽ không ngon lắm, lần sau, em bảo đảm sẽ pha ngon hơn.”

Vẫn dịu dàng như trước đây

Ánh mắt Sở Thế Kiệt hiện lên vẻ bối rối, anh ấy nhìn chăm chăm vào Hàn Nhã một cách sâu thẳm.

Hàn Nhã bị anh ấy nhìn chăm chăm với ánh mắt kì lạ khiến toàn thân cũng cảm thấy khó chịu, cô ấy chịu không nổi nữa, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó hỏi, “Anh Kiệt, anh sao vậy? Trên mặt em có dính gì à?”

Đôi mắt Sở Thế Kiệt hí lại, lặng im một lúc, rồi nói, “Không có gì, chỉ là cảm thấy em rất đẹp.”

Thần nhiên mà dứt lời, Sở Thế Kiệt quay người đi về hướng phòng tắm, anh ấy nhìn chăm chăm mình qua tấm gương, ánh mắt ngày càng u sầu.

Tại sao, giờ đây khi anh ấy nhìn Hàn Nhã, đã không còn cảm giác như trước kia... cô ấy là người phụ nữ năm xưa đã cứu anh ấy khi bị tai nạn xe, họ yêu nhau rất hợp tình hợp lý, khi đó anh ấy rất thích cô ấy, còn thể là phải cưới cô ấy làm vợ, nhưng bây giờ đã cưới được rồi, tại sao, anh ấy trái lại cảm thấy trong lòng trống trải như vậy?

Trong đầu, lại thoáng qua hình ảnh gương mặt Hạ Thất Thất, giọng nói ngọt ngào mà gọi anh Kiệt...

Siết chặt nắm đấm, Sở Thế Kiệt mím chặt môi lại, đấm một phát thật mạnh lên tường gạch.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Ba ngày sau.

Sở Thế Kiệt đang có cuộc họp, đột nhiên điện thoại rung lên, cuộc gọi đến hiển thị là tài xế của nhà mình.

Ánh mắt neho lại hiện lên vẻ nguy hiểm, Sở Thế Kiệt vừa đứng dậy cầm lấy chiếc điện thoại từ trên bàn vừa nói, “Cuộc họp kết thúc ở đây, ngày mai sẽ họp tiếp.”

“...”

Các cán bộ, quản lý trong phòng họp trở mắt nhìn mà không nói nên lời, chuyện gì đã xảy vậy ra vậy? Có bão tới à? Tổng Giám Đốc nhà họ Sở luôn đặt công việc ở vị trí hàng đầu, không ngờ hôm nay chỉ vì một cuộc điện thoại mà lại kêu tan họp?

Cuộc điện thoại đó, rốt cuộc quan trọng như thế nào?

Trên hành lang, Sở Thế Kiệt vừa đi về hướng thang máy, vừa hỏi, “Sao vậy.”

Tài xế của đường dây bên kia trả lời, “Thưa ông, tôi đã làm theo lời dặn dò của ông, luôn theo dõi phu nhân, hôm nay bà ấy đã đi ra ngoài, nhưng không cần tôi chờ, bà ấy nói muốn tự chạy xe, nên bây giờ tôi đang đi theo sau bà ấy.”

Sắc mặt Sở Thế Kiệt nghiêm ngạnh, nói, “anh hãy chia sẻ định vị của anh cho tôi, đừng theo mất dấu, tôi sẽ đến liền.”

“Vâng, thưa ông.”

Sở Thế Kiệt leo lên xe chạy, một mạch chạy đến một quán cà phê ở ngoại thành.

Tài xế đang ở hành lang của quán cà phê bước ra đón, đưa tay chỉ vào một cửa phòng nào đó, nói, “Thưa ông, phu nhân đang ngồi ở trong phòng riêng đó, và tôi vừa nhìn thấy một người đàn ông đeo nón lưỡi trai cũng đã đi vào trong, người đàn ông ấy, tuy là không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng tôi cảm thấy, bất luận là ăn mặc, hay cử chỉ cũng giống như một tên lưu manh vậy.”

Sở Thế Kiệt chau mày lại, hỏi, “Phục vụ đã mang đồ uống lên chưa?”

Tài xế lắc đầu, “Vẫn chưa ạ.”

Sở Thế Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, từ trong túi lấy ra một cái máy nghe lén giống như cái nút áo vậy, sau đó đợi nhân viên phục vụ mang đồ uống đến cho Hàn Nhã xong, đứng cạnh tường, và ném cái máy nghe lén xuống cái ghế sofa trông bên cạnh.

Máy nghe lén là màu đen, ghế sofa đó cũng là màu tối, nên nếu không nhìn kỹ, sẽ nhìn không thấy cái máy đó.

Nhanh chóng, nhân viên phục vụ đó đã đi ra ngoài, và đóng cửa phòng lại.

Sở Thế Kiệt đi vào một phòng riêng khác, đeo tai nghe bluetooth lên, nghĩa là, cuộc đối thoại bên phòng Hàn Nhã, sẽ truyền đến tai nghe của anh ấy.

“Tôi cảnh cáo anh, sau khi lấy 100 triệu này xong, anh không được kiếm tôi nữa!”

“Sở phu nhân đừng nóng giận như vậy, ai cũng biết chồng của bà bây giờ là một nhân tài kiệt xuất trong giới thương mại, giờ đây bà ngồi ôm đồng vàng đồng bạc, thảnh thơi thưởng cho tôi chút đỉnh tiền tiêu vặt, cũng đâu quá đáng gì?”

“Nhưng đó không phải là tiền của tôi, tóm lại, sau này anh không được đòi tiền tôi nữa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát kiện anh tống tiền tôi đó!”

“Ha ha, Sở phu nhân, bà kiện tôi tổng tiền à? Vậy bà không sợ tôi nói hết cho chồng bà biết à, lúc trước bà đã thuê tôi để tôi đâm vào tử cung của bà, sau đó lại giả họa cho vợ trước của anh ấy?”

“Anh! Anh im miệng cho tôi! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, anh không được nhắc lại chuyện này, cũng không được nói cho ai nghe hết!”

“Đương nhiên là tôi sẽ không nói cho ai nghe rồi, nhưng, con người mà, vẫn phải cần tiền để mà sống chứ, nếu như sau này tôi ngay cả cơm cũng không được no, sau đó bị hoa mắt chóng mặt, nói không chừng đầu óc lú lẩn rồi lỡ miệng nói ra thì sao.”

“Anh, anh là một người lòng tham không đáy! 10 triệu, mỗi tháng tôi có thể cho anh 10 triệu, như vậy chồng tôi mới không nghi ngờ, nhiều hơn nữa, thì không có đâu!”

“20 triệu.”

“15 triệu!”

“Sở phu nhân, bà đừng có giống như mấy bà nội trợ đi chợ cò kè bớt một thêm hai nữa, làm mất sự danh giá của bà hết, 20 triệu, quyết định vậy đi.”

“Được, 20 triệu, mỗi tháng tôi sẽ chuyển khoản vào tài khoản của anh, anh không được gọi điện cho tôi nữa, nghe chưa!”

Ánh mắt, ngày càng trở nên lạnh lùng hơn, Sở Thế Kiệt không biết được sao mình lại có thể bình tĩnh mà nghe hết cuộc đối thoại này như vậy.

Hóa ra, lúc đó, Hạ Thất Thất đúng là không có thuê hung thủ đột kích Hàn Nhã, tất cả những chuyện đó, đều do Hàn Nhã tự mình dựng cảnh khổ nhục kế mà ra, chỉ là vì, muốn khiến cho anh ấy nghĩ rằng Hạ Thất Thất là một người đàn bà độc ác, tiếp đó, dùng mọi thủ đoạn để ly hôn với Hạ Thất Thất.

Trong giây phút này, Sở Thế Kiệt đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Anh ấy dùng hết mọi thủ đoạn, để ép Hạ Thất Thất ký tên vào đơn ly hôn, đến cuối cùng, anh ấy lại cưới Hàn Nhã một người phụ nữ nham hiểm độc ác như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Khi truyền đến tai nghe tiếng lạch cạch của cánh cửa đang mở, Sở Thế Kiệt cũng đi ra ngoài.

Cả hai căn phòng đều ở cạnh nhau, Hàn Nhã nghe được tiếng mở cửa ở phòng kế bên, bèn quay sang nhìn, sau đó, cô ấy bỗng chốc như bị đặt mình đến một nơi lạnh rét dưới một trăm độ vậy, bị đóng băng lại.

Cô ấy trợn căng cả đôi mắt ra nhìn, giống như gặp ma vậy, miệng run cầm cập hồi lâu, mới lắp bắp nói, “Anh, anh Kiệt, sao mà trùng hợp vậy, anh cũng ở đây à? Em và bạn em mới đi chơi ở vườn trái cây gần đây, định uống xong cà phê thì về nhà, còn anh, anh đến để gặp khách bàn chuyện làm ăn hả?”

Đúng là một phản ứng nhanh nhạy, nếu như không nhìn kĩ thấy đôi lông mi của cô ấy đang run rẩy, thì sẽ thật sự không biết được cô ấy đang hoảng sợ và bị chột dạ.

Sở Thế Kiệt lạnh lùng nói, “Tiểu Nhã, ly hôn đi.”

Anh ấy làm việc vốn không thích dây dưa dài dòng, chỉ cần nghĩ muốn làm gì đó, thì sẽ như sấm rền gió cuốn mà làm liền ngay không một chút do dự.

Sắc mặt Hàn Nhã trắng bệch, vội vàng chạy ra phía trước, nắm lấy cánh tay anh ấy, liền nói, “Anh Kiệt, tại sao đột nhiên lại đòi ly hôn với em vậy? chúng mình mới kết hôn thôi mà, có phải em đã làm gì sai không?”

“Tiểu Nhã, đừng đóng kịch nữa.” Sở Thế Kiệt khuôn mặt không một chút biểu cảm mà nhìn vào cô ấy nói, “Tự biên tự diễn mà kiếm một tên lưu manh đến đâm lủng tử cung mình, cô đối xử với bản thân mình tàn nhẫn như vậy, tôi rất khâm phục.”

“...” Đôi mắt Hàn Nhã hoảng hốt, “Anh Kiệt, không phải đâu, em em không có...”

“Đừng ngụy biện nữa, về nhà đi, tôi vừa mới gọi điện cho luật sư, đơn ly hôn đã viết xong rồi.”

“Anh Kiệt, đừng, không phải vậy đâu...” ánh mắt Hàn Nhã hoang mang, luống cuống nói, “Em, em nhận là em đã dùng một chút khổ nhục kế, nhưng đó là vì em quá yêu anh, năm xưa Hạ Thất Thất đã lợi dụng ông nội để ép chúng mình phải chia tay, em chỉ muốn ở bên anh mà thôi.”

“Cô yêu như thế này tôi không dám nhận đâu.” Sở Thế Kiệt lạnh lùng nói xong, sau đó kéo cô ấy rời khỏi quán cà phê đó.

Trên xe, Hàn Nhã tiếp tục nước mắt nước mũi chảy không ngừng mà nói, “Anh Kiệt, em thật là chỉ vì quá yêu anh, nên mới nhất thời hồ đồ làm ra chuyện sai trái như vậy, anh tha thứ cho em đi, và lại, anh giận thế nào đi chăng nữa, cũng phải nghĩ đến năm xưa em đã từng cứu mạng anh chứ...”

“Năm xưa có thật là cô đã cứu tôi không?” Đôi mắt lạnh lùng của Sở Thế Kiệt liếc qua, nhìn chăm chăm vào Hàn Nhã như chiếc đèn pha rọi vào vậy. “Năm xưa, Hạ Thất Thất từng nói, chính cô ấy đã cứu tôi, nhưng sau đó cô ấy đã bị hôn mê, nên cô đã thừa cơ hội đó, ôm công lao cứu mạng đó đi.”

“Lúc đó tôi không tin, nhưng xem ra, đúng là như vậy rồi. Năm xưa người đã cứu mạng tôi, thật ra là Hạ Thất Thất, không phải là cô, đúng không?”

“Không, Không phải đâu, chính em đã cứu anh đó.” Hàn Nhã vội vã nói tiếp, “Anh Kiệt, anh đừng nghe Thất Thất nói bậy, cô ấy từ đầu đến cuối đều là gạt anh đó.”

“Hàn Nhã, chân tướng như thế nào, thật ra điều tra là sẽ biết ngay thôi, năm xưa Hạ Thất Thất bị thương nhập viện, cô ấy có cho tôi xem qua hồ sơ bệnh án của cô ấy, nhưng tôi tưởng rằng đó là giả, nhưng, chỉ cần lên mạng kiểm tra lại là sẽ biết ngay thôi. Vì vậy, cô không còn gì để ngụy biện nữa đâu.”

Sở Thế Kiệt giọng nói lạnh nhạt, lần đầu tiên gọi cả họ tên cô ấy ra, Hàn Nhã lần này, hoàn toàn kinh sợ, “Anh Kiệt, bất luận như thế nào, em cũng yêu anh, Hạ Thất Thất đã chết rồi, chúng ta cũng đã từng yêu nhau, nên chúng ta tiếp tục ở bên nhau, có được không?”

“Nếu như không phải vì cô, tôi và Thất Thất sẽ rất ân ái với nhau. Nếu như không phải vì cô, Thất Thất sẽ không chết, Hàn Nhã, thật ra bây giờ tôi rất muốn giết chết cô, vì vậy, cô đừng ép tôi.”

“...”

Về đến nhà, tại biệt thự, luật sư đã chuẩn bị xong đơn ly hôn.

“Ký đi.” Sở Thế Kiệt lạnh lùng nói.

Hàn Nhã cắn chặt môi, mở đơn ly hôn ra, ánh mắt nhìn về điều khoản phân chia tài sản, cô ấy vậy mà, chỉ nhận được 10 triệu phí ly hôn thôi.

“Sở Thế Kiệt, anh không biết ngược khi chỉ cho tôi có 10 triệu thôi sao? Hàn Nhã nổi giận, ngay cả tính dục dăng cũng không muốn diễn tiếp nữa.

“Ông nội không thích cô, nên trước khi đám cưới tôi đã làm công chứng tài sản, cô không có quyền sở hữu cổ phần và bất động sản. Chúng ta đã kết hôn được nửa tháng, chức vụ Tổng Giám Đốc của tôi mỗi tháng được 40 triệu, dựa theo nửa tháng, chia ra làm hai, cho cô 10 triệu, một đồng cũng không thiếu.”

Sở Thế Kiệt là một thương gia, không có ai tính bằng anh ấy cả.

Hàn Nhã nghiêng răng, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng mà ký đơn ly hôn thôi.

Lúc này, bảo mẫu đột nhiên hét hoảng bỗng Tiểu Hi từ phòng em bé chạy ra, nói “Thưa ông, không hay rồi, tiểu thiếu gia không biết tại sao lại bị tiêu chảy nôn mửa liên tục, muốn ngừng cũng không ngừng được.”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hàn Nhã trong lòng hồi hộp như có tật giật mình, cũng may Sở Thế Kiệt chỉ mãi lo cho Tiểu Hi, tiếp tay bỗng Tiểu Hi lên, vội vã nói, “lập tức kêu tài xế chuẩn bị xe, đưa Tiểu Hi đến bệnh viện!”

“Dạ, dạ!”

Hàn Nhã thấy Sở Thế Kiệt đã rời khỏi, liền lật đật đi sắp xếp hành lý, lấy những bộ quần áo, túi xách hàng hiệu nhét vào trong vali lớn, nhét không hết, thì lấy thêm vali của Sở Thế Kiệt mà nhét vào tiếp, sau đó gọi hai người giúp việc lên, giúp cô ấy khiêng hành lý ra cửa chính.

Về việc ly hôn giữa Hàn Nhã và Sở Thế Kiệt, những người giúp việc vẫn chưa biết gì cả, chỉ tưởng rằng Hàn Nhã đi đâu đó xa nhà, nên cũng chẳng hỏi gì thêm.

“Mấy người vào nhà trước đi, một mình tôi đứng đợi xe được rồi.” Hàn Nhã đứng ngay cửa chính của biệt thự nói với hai người giúp việc.

“Dạ vâng, phu nhân, vậy bà hãy cẩn thận.”

Đội bóng dáng của người giúp việc biến mất, Hàn Nhã mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn sang những bông hoa Tường Vi đang nở rộ trên sân nhà, sự cảm hận trong ánh mắt bỗng trở đi.

Cũng tại vì con tiện nhân Hạ Thất Thất, chết rồi mà vẫn âm hồn bất tán, nếu không Sở Thế Kiệt sao lại có thể phát hiện ra những chuyện xấu mà cô ta đã làm? Vì vậy, nhất định là linh hồn của con tiện nhân đó đã làm điều xấu xa!

Nghiến chặt răng, Hàn Nhã nhân cơ hội ngoài sân vườn không có ai, lấy chai nước tẩy trang từ trong vali ra, sau đó, đổ trực tiếp xuống góc rẽ của hoa Tường Vi.

Tuy rằng rất tiếc chai nước tẩy trang này, nhưng, quan trọng hơn là có thể người được con giận!

Miệng cười một cách nham hiểm, vừa đứng lúc taxi đã đến, Hàn Nhã nghiêng hành lý lên xe, quay người chuẩn đi.

...

Tại bệnh viện.

Bác sĩ đã tiến hành khám tổng quát cho Tiểu Hi, nói, “Thưa ông Sở, bên trong cơ thể của tiểu thiếu gia có chứa một thành phần lớn của thuốc ngủ, có lẽ đã uống được mấy ngày rồi, nên mới gây ra tác dụng phụ cho sinh lý.”

“Thuốc ngủ?” Sở Thế Kiệt sững sốt hỏi.

Cô bảo mẫu lập tức hoảng hốt nói, “Ông Sở, thuốc này không phải là tôi cho thiếu gia uống đâu, ông tin tôi đi, tôi rất thích tiểu thiếu gia, tuyệt đối không làm những chuyện thiên lý bất dung như vậy đâu.”

Đôi mắt Sở Thế Kiệt lúc này trở nên u ám, anh ấy nghĩ anh ấy đã biết là ai đã làm chuyện này rồi.

Sau khi đã lấy thuốc cho Tiểu Hi xong, Sở Thế Kiệt đưa Tiểu Hi về nhà, sau đó, xem lại camera của biệt thự.

Hiện nay những cô bảo mẫu trên thị trường tốt xấu lẫn lộn, tuy rằng Sở Thế Kiệt đã thuê cô bảo mẫu với giá cao, nhưng vẫn không yên tâm, nên đã lắp camera ở phòng em bé. Nhưng, chuyện này chỉ có một mình anh ấy biết thôi.

Và đã xem lại camera của những ngày trước, Sở Thế Kiệt quả nhiên nhìn thấy Hàn Nhã đã lén bỏ viên thuốc ngủ vào bình sữa của Tiểu Hi, sau đó vừa nắm tóc vừa ngất vào miệng, vào chân của Tiểu Hi.

Trên đời này, sao lại có loại phụ nữ độc ác đến như vậy.

Ánh mắt như tỏa ra ngọn lửa, Sở Thế Kiệt liền chia sẻ đoạn phim ngắn đó cho luật sư của mình, sau đó nói, “luật sư Vương, làm phiền ông, tôi muốn kiện vợ trước của tôi, cô ta đã ngược đãi con tôi, tình hình rất nghiêm trọng, tôi muốn cô ta phải ngồi tù.”

Ngày hôm sau.

Sở Thế Kiệt vừa bước ra cửa biệt thự, liền cảm nhận được sự thay đổi của cả sân vườn, sân vườn tràn ngập hoa Tường Vi, sau một đêm toàn bộ đã bị khô héo.

Dưới đất trải đầy những cánh hoa héo úa, nhìn thấy mà đau lòng.

Người làm vườn hốt hoảng, rụt rè đi lên phía trước, sợ hãi nói, “Thưa ông, tôi, tôi cũng không biết tại sao những hoa này sau một đêm lại chết hết, trước giờ tôi vẫn chăm sóc rất tốt mà...”

Có những chuyện, một lần lạ hai lần quen, Sở Thế Kiệt không cần đoán mò, cũng đã biết được, đây là “kiệt tác” của ai.

Ha ha.

Anh ấy bỗng nhiên cười lên, cười một cách tự giễu cợt mình mà thê lương.

Anh ấy đã từng ép chết một người phụ nữ toàn tâm toàn ý yêu anh ấy, nên giờ đây, ông trời mới đưa Hàn Nhã một người phụ nữ độc ác đến bên anh ấy.

Là anh ấy không biết nhìn người, anh ấy đáng bị trừng phạt, anh ấy vốn không đáng được thưởng thức cảnh đẹp phồn hoa nở rộ.

Nhưng, hải cốt của Hạ Thất Thất vẫn còn ở dưới mảnh đất xung quanh hoa Tường Vi kia.

Đôi mắt đỏ lên, Sở Thế Kiệt nói, “trên mảnh đất của hoa Tường Vi, hãy lập một bia mộ, điền chữ, Vợ Ta Hạ Thất Thất.”

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ba năm sau.

Tại phòng hội nghị của tập đoàn thị Sở.

Các cán bộ nhân viên, quản lý đang về mặt căng thẳng nghe Tổng Giám Đốc chỉ huy, bỗng nhiên, cánh cửa phòng hội nghị bị mở ra, trong phút chốc, một bé trai với đôi chân ngắn ngủn khóc sụt sùi chạy vào, “Ba ơi, Tiểu Hi sợ lắm, có mẹ phù thủy muốn ăn thịt Tiểu Hi... huhu...”

Đứa bé trai trước mắt, ba tuổi, gương mặt hồng hào, thanh tú, nhưng lại là một đứa bé hay khóc nhè.

Không biết đã bao nhiêu lần rồi, có lẽ là ít nhất hai ngày một lần, đứa con trai của Tổng Giám Đốc lần nào cũng khóc sụt sùi chạy vào phòng hội nghị, sau đó đòi ba bồng lên.

Còn Sở Thế Kiệt, một Tổng Giám Đốc vĩ đại, khôi ngô tuấn tú, nghiêm khắc, đã nhanh chóng thu lại gương mặt lạnh lùng của mình, bồng Tiểu Hi lên, “địu dàng” vừa vỗ nhẹ lên lưng vừa dỗ dành nói, “Tiểu Hi, đừng sợ, đợi khi nào con lớn lên rồi, con sẽ có thể đánh đuổi mẹ phù thủy đó đi thôi.”

Đây là di chứng của năm xưa, mà Hàn Nhã đã cho Tiểu Hi uống thuốc ngủ, đồng thời nhân lúc Tiểu Hi ngủ say, còn ngược đãi trên cơ thể mà nảy sinh ra.

Từ lúc đó trở đi, mỗi đêm khi Tiểu Hi đi vào giấc ngủ, hầu như đều gặp ác mộng, Sở Thế Kiệt đã mời rất nhiều bác sĩ tâm lý về chữa bệnh cho Tiểu Hi, nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Tiểu Hi là một bé trai thông minh, nhưng lại vô cùng nhút nhát và sống nội tâm, nó sợ người lạ, và có bệnh tự kỉ nhẹ.

Anh ấy nhìn vào đôi mắt với nước mắt lưng tròng ấy, Sở Thế Kiệt lại lần nữa tự trách bản thân mình, vì một sai lầm năm xưa của anh ấy, không những hại chết một người phụ nữ mà anh ấy có thể thương yêu cả đời, mà còn làm hại đến con của mình, anh ấy, là một tội nhân.

Khóc môi lạnh lùng ấy dần dần mím chặt lại, Sở Thế Kiệt đặt Tiểu Hi lên khuỷu tay của mình và bồng lên, để cho đứa con có thể tựa lên vai của mình, nói, “Tiểu Hi, ba dẫn con đến công viên trò chơi chơi chứ không?”

Tiểu Hi ôm chặt Sở Thế Kiệt, “không chịu, Tiểu Hi muốn ở cùng ba, không muốn nhìn thấy người khác đâu.”

Tiểu Hi không thích những nơi có người lạ, ngay cả tập đoàn Sở Thị, lúc Tiểu Hi lần đầu tiên đến, nó đều bài xích hết tất cả mọi người trong tập đoàn. Giờ đây, tuy rằng Tiểu Hi đã không còn sợ những nhân viên trên dưới trong tập đoàn Sở Thị nữa, nhưng khi có nhân viên nữ tỏ vẻ thân thiện cho nó ăn bánh kẹo thì nó lại trốn mất ra mà cảnh giác, hiện ra một khuôn mặt như rất sợ họ đột nhiên biến hóa thành mẹ phù thủy vậy.

“Vậy ba ẵm con về phòng làm việc của ba trước, con tự chơi một mình một lát trước, ba họp xong ba sẽ quay về với con liền?”

“Dạ.”

Tiểu Hi gật đầu mấy cái, sau đó ôm chặt vào cổ của Sở Thế Kiệt, như không muốn nhìn thấy những đôi mắt phức tạp trong phòng hội nghị đó.

Khi Sở Thế Kiệt đã bồng Tiểu Hi rời khỏi phòng hội nghị, thì các cán bộ chủ quản, quản lý mới bắt đầu thảo luận nói, “Ê, ông Sở một người oai phong凛凛 như vậy, sao lại sinh ra đứa con nhút nhát như vậy? Tương lai của Sở Thị, e rằng không có người kế thừa rồi.”

“Ông đừng nói bậy, coi chừng ông Sở nghe được đó.”

“Đúng vậy, cho dù tương lai Sở Thị không có người kế thừa thì đã sao, bất quá thì đóng cửa kết thúc tập đoàn này thôi, nhiều đó tài sản cũng đủ cho thằng nhóc khóc nhè đó xài cả đời rồi, cần ông lo vớ vẩn à.”

“Ồ, tôi không phải đang tiếc cho họ sao?”

Trong những âm thanh thảo luận đó, họ không biết được rằng, ngoài cửa, Sở Thế Kiệt vì Tiểu Hi bị rớt chiếc giày, nên vẫn còn ngồi ngoài cửa để mang lại chiếc giày đó cho Tiểu Hi, và những thảo luận đó, đã bị anh ấy nghe hết.

Tiểu Hi mù mà mù mờ, hỏi khê, “Ba ơi, có phải Tiểu Hi đã làm mất mặt của ba không?”

Vành mắt Sở Thế Kiệt đỏ ửng lên, ôm chặt Tiểu Hi, nói, “Không phải, Tiểu Hi là sự kiêu hãnh của ba, ba yêu Tiểu Hi nhất.”

Ngày hôm đó, Sở Thế Kiệt không còn quay về đó họp nữa, mà đã dẫn Tiểu Hi đến một vườn hoa Tường Vi nằm ở ngoại thành.

Tiểu Hi rất thích nơi này, tình cờ có một lần trên tivi giới thiệu về vườn hoa này, lúc đó Tiểu Hi chỉ biết ú ớ múa tay, chỉ tay vào vườn hoa trên tivi, sau đó còn vỗ tay cười khà khà.

Từ đó, mỗi tuần Sở Thế Kiệt đều dẫn Tiểu Hi đến đây một lần, Tiểu Hi cũng không biết chán, cho dù là động tác đếm bông hoa có lặp đi lặp lại đi chăng nữa, nó vẫn có thể một mình đếm từ sáng tới chiều.

Đây cũng là một trong những triệu chứng của bệnh tự kỉ, thích lặp đi lặp lại một việc làm, đắm chìm vào trong tư tưởng của mình, gần như là cố chấp.

Sở Thế Kiệt nhìn vào Tiểu Hi, sau đó nhìn sang một mảnh đất chói lọi tràn ngập hoa Tường Vi, lại một lần nữa, nhớ đến Hạ Thất Thất.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hạ Thất Thất cũng rất thích hoa Tường Vi, năm xưa sân vườn của căn biệt thự đã từng trồng rất nhiều hoa Tường Vi, giờ đây, chỉ còn lại một ngôi mộ bia khắc chữ “Vợ Ta Hạ Thất Thất”, từ đó đã không còn mùi hương của hoa, không còn tiếng chim hót nữa.

Tiểu Hi thường hay chỉ vào mộ bia hỏi, “Ba ơi, mẹ ở trên thiên đàng có vui không?”

Anh ấy trả lời, “Ừ, chỉ cần Tiểu Hi vui, mẹ ở trên thiên đàng nhìn thấy con, nhất định cũng sẽ vui thôi.”

Sở Thế Kiệt không có lừa dối Tiểu Hi, mà đã thẳng thắn nói cho Tiểu Hi biết rằng mẹ đã lên thiên đàng, tuy rằng Tiểu Hi đối với cái chết vẫn còn chút mơ hồ, nhưng cũng biết được, mẹ đã không còn nữa, cũng không thể ở bên mình, vì vậy, Tiểu Hi càng dính chặt Sở Thế Kiệt hơn.

“Ba ơi, ba ơi!” Đột nhiên, Tiểu Hi rút đôi chân bé nhỏ của mình ra, đuổi theo đôi trai gái đang chụp hình cưới ở đằng xa, “Ba ơi, con nhìn thấy mẹ rồi!”

Nhưng, đường đi của vườn hoa không bằng phẳng, nên Tiểu Hi mới chạy được vài bước, thì đã bị ngã xuống đất, đầu gối còn bị cục gạch làm sứt mất một lớp da.

Sở Thế Kiệt đã đem hình cưới của mình và Hạ Thất Thất đi phóng to lần nữa, sau đó treo ở đầu giường, vì vậy, Tiểu Hi biết được hình dáng của Hạ Thất Thất.

Nhưng Hạ Thất Thất sao có thể còn sống được?

Ánh mắt Sở Thế Kiệt hiện lên vẻ thất vọng, nhanh chóng chạy lên chỗ Tiểu Hi, và ẵm Tiểu Hi lên ngồi vào ghế đu dây bên cạnh, sau đó lấy hộp thuốc y tế từ trong ba lô ra mà mỗi lần ra ngoài đều phải mang theo, giúp Tiểu Hi rửa vết thương.

“Ba ơi, Tiểu Hi thật sự đã nhìn thấy mẹ mà, ba mau đi đuổi theo đi!” Tiểu Hi vội vàng bắt lấy tay của Sở Thế Kiệt, hối thúc nói.

Tiểu Hi tuy rằng sợ người lạ, nhưng khát vọng có được tình thương của người mẹ là tính bẩm sinh của mỗi đứa bé, đặc biệt là Tiểu Hi mỗi ngày ngủ dậy mở mắt ra, đều có thể nhìn thấy Hạ Thất Thất trong hình, cảm giác như mẹ đang ở cạnh nó vậy, mặc dù rất mơ hồ, nhưng lại khiến nó khao khát rằng một ngày nào đó, hoặc là người trong hình đó, sẽ giống như trong truyện đồng thoại vậy, có thể từ trong tranh mà đi ra ngoài?

“Tiểu Hi à, mẹ đã lên thiên đàng rồi con à, người mà con vừa mới nhìn thấy, chỉ là một người rất giống mẹ thôi.” Sở Thế Kiệt nhẹ nhàng cầm lấy tay bé nhỏ của Tiểu Hi, dịu dàng nói.

“Không phải đâu ba, người đó là mẹ thật mà, rất rất rất giống mẹ đó!”

Rất giống, nhưng không phải là y hệt.

Thật ra, Sở Thế Kiệt không phải là không hi vọng, Hạ Thất Thất sẽ có một ngày có thể chết đi sống lại, nhưng nữ thi thể năm xưa và kết quả giám định DNA đó đều chứng minh rằng Hạ Thất Thất đã chết, vì vậy, làm gì mà có kì tích xuất hiện nữa?

Nhưng, không muốn Tiểu Hi cứ dễ tâm đến chuyện vụn vặt, Sở Thế Kiệt vẫn bồng Tiểu Hi lên, nói “Vây ba dẫn con đi kiếm, nhưng nếu phát hiện chỉ là con nhìn nhầm thôi, thì sau này Tiểu Hi, không được tùy tiện gọi người lạ khác là mẹ nữa, được không?”

“Đạ được!” Tiểu Hi gật đầu, như cảm thấy mình chắc chắn không nhìn sai vậy.

Nhưng, vừa mới thoáng qua, khi đuổi theo ra ngoài, thì phát hiện xa xa vườn hoa kia có mấy cặp đôi trai gái đang chụp hình cưới, Tiểu Hi nhất thời bị những bộ váy cưới trắng như tuyết đó làm hoa cả mắt, giọng đáng thương nói, “Ba ơi, không phải đâu ba, không phải là loại phòng lớn lớn đó đâu, là phòng nhỏ nhỏ cơ.”

Sở Thế Kiệt nghĩ rằng, Tiểu Hi nói cái phòng lớn lớn, phòng nhỏ nhỏ kia, có lẽ là nói chân váy phòng của chiếc váy cưới đó, nhưng nhìn xung quanh, cho dù là nhìn thấy những chiếc váy cưới phòng nhỏ nhỏ kia, thì gương mặt của những người phụ nữ kia, đều không giống Hạ Thất Thất.

Cuối cùng Tiểu Hi cũng thất vọng và gục cái đầu của mình xuống vai của Sở Thế Kiệt, ấp úng nói, “Ba ơi, hình như Tiểu Hi nhìn nhầm người rồi.”

“Không sao đâu, Tiểu Hi có đói không, ba dẫn Tiểu Hi đi ăn McDonald's có chịu không?”

Tiểu Hi lắc lắc cái đầu, “Không chịu, Tiểu Hi muốn về nhà ăn cơm, Tiểu Hi muốn ăn cơm của ba nấu cơ.”

Dưới thế tấn công của sự đeo bám của Tiểu Hi, tay nghề nấu ăn của Sở Thế Kiệt trong ba năm nay đã dần dần tiến bộ hơn. Trừ những lúc phải đi công tác hoặc là phải tăng ca làm việc ra, thì ngày nào anh ấy cũng đều tự tay nấu bữa tối cho Tiểu Hi ăn.

Thật ra, Sở Thế Kiệt chỉ muốn dẫn Tiểu Hi ra ngoài dạo chơi nhiều hơn, muốn nó thích ứng với những cảm giác mới lạ, nhưng Tiểu Hi hiển nhiên, rất cự tuyệt, cho dù đem thứ trẻ con hay thích ăn nhất như gà rán, khoai tây chiên ra dụ dỗ, Tiểu Hi cũng không chịu đi những chỗ đông người như thế này.

Sở Thế Kiệt thờ nhệ một cái, sau đó bồng Tiểu Hi lên, nói, “Được rồi, Ba về nhà nấu cơm cho con ăn nha.”

Trong chốc lát, cũng là lúc Sở Thế Kiệt bồng Tiểu Hi rời khỏi không bao lâu, trên cái ghế đu mà Tiểu Hi đã ngồi qua, có một cặp đôi trai gái đang ngồi chụp hình cưới, và trước mặt cặp đôi đó, có một nữ nhiếp ảnh gia đang đứng chụp hình.

Nữ nhiếp ảnh gia đó với chiếc đầm vải bông màu trắng ôm gọn cả thân hình, mái tóc ngắn xinh xắn, và đôi mắt hạnh nhân của cô ấy đang nhìn chăm chăm vào ống kính máy chụp hình để lấy nét trọng tâm, đôi môi như củ ấu ấy từ từ mở ra, nói, “Tốt, bây giờ chú rể đẩy xích đu cho cô dâu đi, đẩy cao một chút... cô dâu cười rất là đẹp, rất tốt...”

Sau những âm đệm loạt xoạt chụp liên tục ấy, nữ nhiếp ảnh gia xem lại những tấm hình đã chụp, nói, “Hiệu quả hình ảnh rất tốt, chúng ta đổi địa điểm, đi chụp nhóm tiếp theo thôi.”

Khi máy chụp hình từ trên mặt của nhiếp ảnh gia đó dời đi, toàn bộ khuôn mặt đó, bỗng chốc chính là người phụ nữ mà Tiểu Hi đã nói rất giống rất giống người mẹ trong hình cưới ở đầu giường.

.Thực sự rất giống, ngũ quan gần như y hệt, chỉ có, mái tóc đã ngắn đi, gương mặt không trang điểm càng mộc mạc và xinh đẹp hơn.

Nhưng, đối với một đứa bé ba tuổi mà nói, nó không có cách gì phân biệt ra, một gương mặt với hai tạo dáng khác nhau, thật ra, là cùng một người.

Không sai, nữ nhiếp ảnh gia đó chính là Hạ Thất Thất, cô ấy, vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sau khi đã chụp xong hình cưới cho cặp đôi đó, Hạ Thất Thất thu xếp lại dụng cụ chụp ảnh, và giao cho trợ lý của mình, sau đó đi về hướng chiếc xe BMW đang đậu ở bên ngoài vườn hoa.

“Chụp xong rồi à?” Người đàn ông trong xe nghiêng người mở cửa xe cho cô ấy, sau đó đưa chai nước cho cô ấy.

“Dạ.” Hạ Thất Thất cảm lấy bình nước, cảm ơn một tiếng và sau đó nói tiếp, “Tur Vận, em đã nói, là em có thể tự về nhà được mà, anh không cần cố tình đến đây rước em đâu.”

“Tại anh sợ em đẹp quá, bị những chú rể đó dễ mất đến rồi bắt cóc đi luôn thì sao.” Mục Tur Vận nhếch môi cười lên một cái, sau đó quay tay lái để xe chạy ra ngoài.

Hạ Thất Thất mỉm cười nhẹ và nói, “Tur Vận, em không có tốt như anh nghĩ vậy đâu.”

“Em rất tốt, trong mắt anh em là tốt nhất.” Tur Vận vừa nói vừa đưa một cánh tay sang nắm lấy tay cô ấy, và chăm chú nhìn cô ấy qua kính chiếu hậu, nói, “Thất Thất, đã ba năm rồi, em có chịu lấy anh chưa?”

Hạ Thất Thất lần tránh quay mặt sang chỗ khác, rút tay của mình về, nắm chặt chiếc đầm trắng của mình và nói, “Tur Vận, em rất cảm kích anh vì đã chăm sóc em trong ba năm nay, nhưng em không có xứng với anh đâu, tình trạng của em hiện giờ đã ổn định, và em cũng có thể sống một mình rồi, anh cũng nên kiếm một người con gái tốt hơn mà kết hôn sinh con đi.”

“Được thôi, lần thứ 55 cầu hôn thất bại, xem ra anh phải cố gắng tiến lên mục tiêu 101 lần cầu hôn rồi.” Mục Tur Vận nhún nhún vai, như không để tâm đến mà đánh trống lảng thoát khỏi tình huống xấu hổ đó.

“Tur Vận...” Hạ Thất Thất như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng đã bị Mục Tur Vận chặn ngang hỏi. “Chúng ta trực tiếp về thành phố A, hay là ở đây ăn

bữa cơm rồi mới về?”

Hạ Thất Thất nhìn ra ngoài cửa sổ với cảnh vật tấp nập quen thuộc ấy và nói, “trực tiếp về thành phố A đi anh.”

Cô ấy không muốn ở lại một thành phố đầy thương cảm ấy, nếu không phải do khách hàng yêu cầu, đoán chừng cả đời cô ấy cũng không muốn quay trở lại đây.

“Ừ, vậy thì mình trực tiếp về nhà.”

Chiếc xe BMW cứ vậy mà chạy ra đường cao tốc, rời khỏi mà không để lại dấu vết gì cả.

Một tháng sau.

Sở Thế Kiệt đang phê duyệt văn kiện, thì thư ký vội vàng gõ cửa đi vào, nói, “Thưa Tổng Giám Đốc, có chuyện không hay rồi, hạng mục thị chính của thành phố A đã xảy ra chút vấn đề, hôm trước cục trưởng cục X của bên kia đã bị tai nạn xe sau đã qua đời, và cục trưởng mới bổ nhiệm này, hình như muốn tiến hành lại cuộc đấu thầu của hạng mục này...”

Cô thư ký bi li ba la nói một hồi, ánh mắt Sở Thế Kiệt liền trở nên nghiêm nghị, nói, “lập tức giúp tôi đặt vé máy bay đi thành phố A, mọi việc của công ty tạm thời giao cho Phó Giám Đốc phụ trách.”

“Vâng, thưa Ông.”

Sau khi thư ký rời khỏi, Tiểu Hi đứng trước sofa ngẩng đầu lên, trên máy pha trà, là những đồ chơi lego mà nó đã xếp chồng chất lên, mỗi một cái đều là hình kim từ tháp có đầu nhọn như mũi khoan, đã xếp được mấy chục cái, và có màu sắc giống nhau, xếp thành mấy hàng, gọn gàng ngăn nắp, như đã dùng thước đo qua vậy.

“Ba ơi, ba phải đi công tác sao?” Tiểu Hi hỏi.

“Ừ.” Sở Thế Kiệt hôn lên mặt Tiểu Hi và nói, “Tiểu Hi, ba sẽ dẫn con đi cùng, nhưng buổi tối có thể ba có cuộc xã giao, con một mình ở khách sạn, có được không?”

Tiểu Hi ngoan ngoãn mà gật đầu, “nhưng mà ba ơi, ba có thể về trước khi Tiểu Hi đi ngủ không?”

“Ừ, ba sẽ cố gắng nhanh chóng trở về để cùng Tiểu Hi đi ngủ.”

Đây không phải là lần đầu tiên Sở Thế Kiệt dẫn Tiểu Hi theo đi công tác, Tiểu Hi không có cảm giác an toàn, ngoại trừ Sở Thế Kiệt ra, nó đều kháng cự sự chăm sóc của bất cứ người nào.

Máy bay hạ cánh tại thành phố A, Sở Thế Kiệt đã đặt một căn phòng, và một mình Tiểu Hi ở trong căn phòng đó chơi trò xếp hình lego, nó đắm chìm trong trò chơi trùng lặp lại trùng lặp này mà không biết chán.

Sở Thế Kiệt mở Ipad ra, khởi động camera giám sát, đặt ở đầu giường, nhắm ngay Tiểu Hi, như vậy anh ấy bất cứ khi nào cũng có thể biết được tình hình của Tiểu Hi, và Tiểu Hi cũng có thể duy trì cuộc gọi video với anh ấy.

Sau khi Sở Thế Kiệt rời khỏi khách sạn, đã đến câu lạc bộ thương gia, một nơi nổi tiếng của thành phố A, để mở tiệc chiêu đãi cục trưởng Vương mới nhậm chức, và giới thiệu lại một lần hạng mục mà trước kia đã được quyết định với cục trưởng cũ.

Giương mặt Cục trưởng Vương hiện lên vẻ không mấy gì hứng thú, có thể nhận thấy được hạng mục này, ông ấy đã có người mà ông ấy muốn cho rồi.

Ở Thành phố A này, Sở Thế Kiệt đã khai phá không chỉ có một hạng mục xây dựng cơ bản, mà nó đều là công trình lớn của thị chính, sau khi anh ấy kính một ly rượu với cục trưởng mới, và nói, “Cục trưởng Vương, cái gọi là tân quan nhậm chức ba mời bữa, mà mỗi bữa thứ nhất của ông muốn chăm cho người khác, tôi đương nhiên sẽ không nói gì, nhưng hạng mục lớn như vậy, tôi tự nhận là chỉ có Sở Thị mới có thể thuận lợi đạt được, đồng thời sẽ hoàn thành công trình mà không một sơ xuất gì.”

“Cục trưởng Vương, ông mới vừa nhậm chức, nếu như hạng mục đầu tiên chỉ vì vấn đề công trình mà bị sếp lớn chất vấn, thì con đường làm quan của ông, e rằng chỉ có thể chấm được một bữa mời này mà thôi.”

Cục trưởng Vương nghe xong liền ngồi nghiêm chỉnh lại, gương mặt hiện lên vẻ vừa nghiêm túc mà vừa lo sợ, Sở Thế Kiệt thừa cơ tiến tới, lại một lần giới thiệu về hạng mục đó, cuối cùng cũng lay động được cục trưởng Vương, để hạng mục này tiến hành theo kế hoạch đã đặt ra.

Hạng mục đã bàn bạc ổn thỏa, Sở Thế Kiệt mới chống cái cơ thể chênh choáng đó đứng dậy, bước chân loạng choạng mà đi về hướng nhà vệ sinh.

Cục trưởng Vương là người Đông Bắc, vì vậy những ly rượu mà anh ấy vừa kính chính là rượu trắng, thật ra tư lượng của anh ấy cũng bình thường, nên lần này uống vài ly như vậy, anh ấy đã có chút say rồi.

Khi đang mức nước rửa mặt trước nhà vệ sinh công cộng, Sở Thế Kiệt nhìn thấy một bóng dáng mỏng manh từ nhà vệ sinh nữ đi ra, mái tóc ngắn xinh xắn, đôi mắt hạnh nhân, trên người mặc chiếc đầm màu xanh nhạt, vừa cúi đầu lấy khăn giấy lau tay, vừa đi vượt qua anh ấy.

Sở Thế Kiệt đứng yên một chỗ sững sờ.

Thất Thất...

Tại sao người phụ nữ này, lại có khuôn mặt giống Thất Thất của anh ấy thế này?

Là ảo giác của anh ấy sao? Hay là do anh ấy uống say quá, nhận nhầm người rồi?

Sở Thế Kiệt không biết gì cả, chỉ biết dùng sức lắc mạnh cái đầu mấy cái, sau đó, mới ý thức được mà quay người lại, đưa tay ra, bắt lấy người phụ nữ đó, đồng thời gọi nhỏ một tiếng, “Thất Thất...”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Hạ Thất Thất giống như bị sét đánh lên người vậy, bước chân sững sờ.

Thất Thất?

Tiếng kêu gọi của người đàn ông này, Tại sao lại giống hệt như Sở Thế Kiệt vậy? Còn bàn tay to lớn này đang nắm chặt lấy cổ tay của cô ấy, cảm giác độ ấm của lòng bàn tay ấy, tại sao lại quen thuộc như vậy?

Hốc mắt Hạ Thất Thất đỏ ửng lên, những chuyện năm xưa như một đoạn phim ngắn, từng cảnh từng cảnh một mà chiếu lại trước mắt cô ấy, anh ấy đã từng đối xử với cô ấy một cách tàn nhẫn, anh ấy đã từng chính tay giết chết con của cô ấy...

Đôi môi mím chặt lại, Hạ Thất Thất không thèm quay đầu lại mà rút tay của mình về.

Muốn chạy đi, nhưng lại bị kéo lại, đồng thời dùng sức kéo mạnh một cái, đã kéo cô ấy vào lòng ngực rắn chắc của mình.

Người đàn ông ôm chặt cô ấy, không ngừng riu rít nói, “Thất Thất, là em sao, có phải là em không...”

“Thưa ông, ông buông tôi ra, ông nhận nhầm người rồi.” Hạ Thất Thất cố gắng dùng sức đẩy anh ấy ra, nhưng lại bị anh ấy ôm chặt hơn.

Cô ấy ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người anh ấy, và đôi mắt rã rời đó, anh ấy đã uống say rồi.

Trong lòng Hạ Thất Thất càng tức giận hơn, càng dùng sức đẩy anh ấy ra, “Thưa ông, tôi đã nói là ông nhận nhầm người rồi, ông buông tôi ra đi!”

Nhưng giọng nói này sao lại giống như vậy?

Ngay cả cảm giác ôm cô ấy đều rất giống?

Sức ngấm về sau của rượu trắng ngày càng mãnh liệt hơn, Sở Thế Kiệt say đến nỗi mù mờ không nhìn rõ gì cả, gương mặt của cô ấy dần dần trở thành hai hình ảnh chồng chéo nhau, anh ấy đã không thể phân biệt được, đây rốt cuộc là hiện thực hay là đang nằm mơ.

Nhưng cho dù là đang nằm mơ đi chăng nữa, anh ấy cũng không muốn tỉnh dậy.

“Thất Thất, Thất Thất...” anh ấy gọi riu rít, đôi mắt ngày càng đỏ lên, có vô số những đêm, anh ấy đã nằm mơ thấy dáng vẻ lúc chết của cô ấy, cái nữ thi thể hung tợn đó, giống như đang nhắc nhở anh ấy, cô ấy đã chết thâm như thế nào.

Là anh ấy chính tay hại chết cô ấy.

Anh ấy mãi mãi không thể tha thứ cho mình được.

Cơ thể anh ấy nóng như lửa đốt, mà còn ôm chặt dữ dội, nhịp tim Hạ Thất Thất đập loạn xạ, cô ấy càng kháng cự hơn mà đẩy vai anh ấy ra, đồng thời vận vào cái eo để vùng vẫy, “Thằng khốn, mau buông tôi ra, buông tôi ra!”

Cơ thể mềm mại trong vòng tay sao lại quen thuộc đến thế, vừa đúng khớp trong vòng tay anh ấy, sự dục vọng của Sở Thế Kiệt đã kiềm chế trong ba năm nay, đã nhanh chóng bị kích dậy trong lúc cô ấy giãy giụa.

Cuối cùng anh ấy đã không kiềm nổi nữa mà hôn lên đôi môi cô ấy, vẫn là đôi môi tuyệt vời ấy, mềm mại và thanh ngọt.

Hạ Thất Thất bỗng nhiên giật bản mình, anh ấy hôn cô ấy, anh ấy không biết xấu hổ mà còn hôn cô ấy?

Cô ấy tức giận dùng sức cắn vào môi dưới của anh ấy, là muốn anh ấy buông cô ấy ra, nhưng anh ấy lại nghĩ rằng cô ấy đang phối hợp theo anh ấy.

“Thất Thất...”anh ấy càng hôn cô ấy thấm thiết hơn, anh ấy ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô ấy mà nút, sau đó nạy răng trước của cô ấy ra, quán lấy mùi đinh hương của cô ấy, sau đó còn múa xoay tròn một cách đầy dục vọng.

Không khí trước nhà vệ sinh dần dần như ngọn lửa đang được đốt cháy.

“Sờ... Umm, anh buông ra... Umm...”Hạ Thất Thất bị anh ấy hôn đến nỗi chóng mặt hoa mắt, cảm giác quá mãnh liệt kích thích đến thần kinh của cô ấy, cô ấy tức giận, cô ấy phản nộ, nhưng làm sao cũng không thể chống lại được, và cơ thể cô ấy từ từ thả lỏng ra.

“Lọc cọc, lọc cọc...”có tiếng bước chân của giày cao gót từ hành lang phát ra, vậy là có người sắp đi đến nhà vệ sinh rồi.

Hạ Thất Thất bỗng nhiên hoàn hồn, cô ấy xấu hổ trước sự mềm yếu của mình, và càng căm tức anh ấy hơn vì đã tùy tiện hôn cô ấy. Cô ấy chỉ đến đây để tham dự buổi họp mặt của công ty, cô ấy không hề nghĩ đến sẽ gặp Sở Thế Kiệt ở đây, càng không muốn có bất kì sự dây dưa nào với anh ấy cả.

Ánh mắt Hạ Thất Thất bỗng trở nên nghiêm nghị, sau đó đưa đầu gối lên, hướng về đứng quần của Sở Thế Kiệt không mạnh không nhẹ mà đẩy lên một phát.

“Ừm...”Cuối cùng Sở Thế Kiệt cũng cảm nhận được sự đau đớn mà buông cô ấy ra.

Hạ Thất Thất nhân cơ hội, nhanh chóng quay người lại, chạy đi mà không thèm quay đầu lại.

Sự đau đớn, phút chốc đã làm cho Sở Thế Kiệt tỉnh táo lại, sau đó xoa xoa đôi mắt lơ mơ của mình, nhớ lại từng cảnh từng cảnh những sự việc vừa mới xảy ra lúc này... hình như anh ấy đã cưỡng hôn một người phụ nữ... nhưng cảm giác lúc hôn cô ấy, sao lại giống Hạ Thất Thất như vậy?

Lại là ảo giác của anh ấy sao?

Ngay lúc Sở Thế Kiệt vẫn chưa phân biệt được là hiện thực hay là ảo giác, thì anh ấy nghe được tiếng một người phụ nữ phát ra từ phía hành lang hỏi, “Ồ, Thất Thất, sao môi của cô có chút sưng vậy?”

“Hờ?, Ừ, tại mình dị ứng với vị cay, nên mỗi lần ăn trứng đồ cay môi mình đều bị sưng lên”

“À, cũng có loại dị ứng này nữa à? Vậy lát nữa, cậu ăn những thứ thanh đạm thôi được rồi.”

“Ừ, vậy mình về phòng ăn trước nhé.”

“Ừ.”

Trong chốc lát, xuất hiện một người phụ nữ với mái tóc dài đi qua đây, sau đó đi vào nhà vệ sinh nữ.

Đôi mắt lơ mơ say rượu của Sở Thế Kiệt dần dần đã trở nên rõ nét và sắc bén hơn... Thất Thất... người phụ nữ vừa rồi vừa gọi tên Thất Thất...

Trên đời này, làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy, một người phụ nữ, đã có khuôn mặt giống Thất Thất, mà vừa khéo lại gọi là Thất Thất?

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hạ Thất Thất về nhà sau buổi họp mặt kết thúc, trên đường về cứ có cảm giác như có ai đang theo sau mình vậy, nhưng quay đầu lại nhìn, thì lại không thấy bóng dáng người nào cả.

Vì khoảng cách từ câu lạc bộ đến nhà chỉ có khoảng 10 phút đoạn đường đi bộ, nên Hạ Thất Thất có ý định đi bộ về nhà.

Trong phút chốc, những tin tức như có một người phụ nữ đêm khuya ở ngoài đường bị tên biến thái theo dõi, sau đó hiếp trước giết sau mà trên ti vi vẫn thường hay chiếu đột nhiên hiện lên trong đầu cô ấy, khiến cô ấy sợ run cả người, sau đó mặc kệ là còn 500 mét nữa là về đến nhà, liền vội vàng vẫy gọi chiếc taxi bên đường.

“Thưa cô, cô muốn đi đâu?” người tài xế hỏi.

Sau khi Hạ Thất Thất nói địa chỉ xong, có lẽ tài xế đó là người trung thực, nên đã nhìn cô ấy với ánh mắt kì lạ, sau đó nói, “Thưa cô, nơi mà cô muốn đi rất gần với chỗ này, cô đi bộ qua đó, chắc chỉ mất ba phút thôi.”

Hạ Thất Thất cầm chặt túi xách của mình, nói, “Bác tài, làm phiền ông, tôi cảm thấy hình như có người đang theo dõi tôi, ông yên tâm, tôi sẽ trả tiền xe cho ông mà.”

Tài xế nghe xong, lập tức chở cô ấy đi.

Chiếc xe đã nhanh chóng đến khu chung cư nhỏ dưới lầu, sau khi Hạ Thất Thất đã trả tiền xe, thì đi vào trong chung cư đó, Hạ Thất Thất cảm thấy không còn tên biến thái đó nữa nên đã không kiêng nể gì mà đi vào, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Nhưng, khi cô ấy vừa mới bước vào thang máy, bấm số lầu, thì đột nhiên trong thang máy lù vào một bóng người.

Hạ Thất Thất ngẩng đầu lên nhìn, suýt chút nữa là hét lên, “Anh, anh...”

“Thất Thất, đúng là em thật rồi, em chưa chết.” Sở Thế Kiệt vẻ mặt căng thẳng mà nhìn vào cô ấy, tuy rằng trong ánh mắt vẫn còn đôi chút lơ mờ, nhưng đột nhiên hiện thực đến ngay trước mắt cũng đủ làm cho anh ấy duy trì sự tỉnh táo.

Đôi mắt Hạ Thất Thất run rẩy, và quay mặt sang chỗ khác, nói, “Ông đã nhận nhầm người rồi thưa ông, trên đời này có rất nhiều người có khuôn mặt giống nhau mà.”

“Thất Thất, em đừng có gạt anh nữa.” Sở Thế Kiệt bước chân tiến tới, nắm lấy tay của cô ấy, hỏi, “Thất Thất, rõ ràng em vẫn còn sống, tại sao lại không đến tìm anh?”

Hạ Thất Thất cảm thấy câu hỏi của anh ấy khá buồn cười, “Sở Thế Kiệt, tại sao tôi phải đến tìm anh? Anh và Hàn Nhã đang hạnh phúc như hoàng tử và công chúa, không lẽ anh còn muốn tôi đến phá rối sao? Hay là anh muốn tay trái ôm, tay phải ấp?”

“Thất Thất, không phải vậy đâu, anh và Hàn Nhã đã ly...”

“Sở Thế Kiệt, anh buông Thất Thất ra cho tôi!”

Bỗng nhiên có tiếng quát to, từ bên ngoài thang máy truyền đến, Mục Tư Vận từ cửa chính sai bước dài mà chạy đến, kéo Hạ Thất Thất về vòng tay của mình, sau đó tức giận trợn mắt lên nhìn Sở Thế Kiệt, chất vấn, “Anh có tư cách gì đến đây tìm Thất Thất nữa, không lẽ anh đã quên anh từng đối xử với cô ấy như thế nào sao? Bây giờ Thất Thất đang sống rất tốt, không cần anh đến làm phiền đâu!”

Thật ra Hạ Thất Thất có đôi chút muốn cự tuyệt cái ôm của Mục Tư Vận, nhưng vì sự có mặt của Sở Thế Kiệt, nên cô ấy không đẩy Mục Tư Vận ra, mà cắn chặt cánh môi, rú đôi mắt xuống.

Đúng vậy, làm sao mà cô ấy có thể quên được những việc mà anh ấy đã từng làm với cô ấy được, anh ấy ép cô ấy ly hôn, giết chết con của cô ấy, anh ấy là hung thủ đã giết chết con của cô ấy, cô ấy làm sao có thể quên được!

Đôi mắt Sở Thế Kiệt đỏ ửng lên nhìn vào dáng vẻ ngoan ngoãn của Hạ Thất Thất mà tùy ý cho Mục Tư Vận ôm vào trong lòng, anh ấy xiết chặt nắm đấm, kiềm chế không cho mình vung nắm đấm vào mặt Mục Tư Vận, sau đó căng chặt quai hàm và hỏi, “Mục Tư Vận, năm xưa, người ngụy tạo Thất Thất giả chết, có phải là anh không?”

Ngoại trừ bác sĩ Mục Tư Vận này ra, anh ấy không nghĩ ra người thứ hai, có thể tìm ra một thi thể giống Hạ Thất Thất như vậy để qua được đôi mắt anh ấy, còn về báo cáo giám định DNA, có lẽ cũng là giả, nếu không, cái người mà gọi là cảnh sát đó, tại sao lại theo thi thể của Hạ Thất Thất gấp như vậy?

Mục Tư Vận càng ôm chặt Hạ Thất Thất hơn, nói, “không sai, cái thi thể đó chính tôi đã nhờ người trong bệnh viện tìm ra đó. Nhưng mà Sở Thế Kiệt, năm xưa Thất Thất thật sự suýt chút nữa là đã chết rồi, tôi chỉ muốn cô ấy hoàn toàn rời khỏi thành phố đầy sự đau khổ đó, bắt đầu một cuộc sống mới, bây giờ tôi và Thất Thất đang ở bên nhau, chúng tôi rất hạnh phúc, hi vọng anh, đừng đến làm phiền chúng tôi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Chúng tôi rất hạnh phúc...

Khi Sở Thế Kiệt nghe được năm chữ này, trái tim, đau đớn như có người cầm con dao sắc bén đâm vào vậy.

Ba năm, anh ấy đánh mất cô ấy đã ba năm rồi, nhưng cô ấy, cứ vậy mà, đã chuyển sang trong vòng tay của Mục Tư Vận rồi sao?

“Thất Thất, em thật sự, với Mục Tư Vận đã ở bên nhau rồi sao?” Sở Thế Kiệt từng chữ từng chữ một mà nặn ra hỏi.

Hạ Thất Thất nắm chặt nắm đấm trắng hồng ủa của mình, lại lần nữa cắn lấy đôi môi của mình, nói, “Đúng vậy, tôi và Mục Tư Vận bây giờ đang rất hạnh phúc, xin anh, đừng đến đây quấy rối chúng tôi nữa.”

Hơi thở, mỏng manh như đang ở sông băng của Siberia (một vùng đất của nước Nga), Sở Thế Kiệt phải liên tục hít thở sâu một hồi lâu, mới có thể từ trạng thái ngột thở mà bình thường trở lại.

Hóa ra, trong ba năm nay, chỉ có anh ấy sống trong sự hối tiếc và đau khổ, và cô ấy, đã có một người khác để nương tựa và sống cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng anh ấy còn có thể than trách gì, người có lỗi là anh ấy, nên đã khiến anh ấy mất đi cô ấy, anh ấy đã tổn thương cô ấy nhiều như vậy, chẳng lẽ còn mong cô ấy đứng yên một chỗ mà đợi anh ấy sao.

Anh ấy có đáng không?

Như một kẻ lãng tử mất đi linh hồn vậy, đôi vai Sở Thế Kiệt xụi xuống, đôi mắt hiện lên vẻ thất vọng, từng bước từng bước một mà rời khỏi.

Hạ Thất Thất đưa mắt lên, ngo ngác nhìn theo bóng lưng thê lương ấy, không kiềm nổi mà đưa tay lên đặt lên lồng ngực đang đau của mình. Nơi đó, lại bắt đầu đau nữa rồi, cô ấy đã mất rất nhiều thời gian, để khiến cho mình không còn đau nữa, nhưng tại sao, khi anh ấy vừa xuất hiện, thì cô ấy lại bắt đầu đau lại?

“Thất Thất, chẳng lẽ em lại muốn giẫm lên vết xe đổ đó sao?” Giọng nói của Mục Tư Vận, đột nhiên trầm xuống mà truyền đến.

Hạ Thất Thất nhẹ nhàng đẩy anh ấy ra, đứng ngay lại, lắc lắc cái đầu, nói, “Không, em sẽ không còn bắt cứ dây dưa nào với anh ấy cả, Tư Vận, anh yên tâm, Hạ Thất Thất của năm xưa đã chết rồi, và em sẽ không còn bất kì tình cảm nào với Sở Thế Kiệt nữa đâu.”

“Em có thể nghĩ vậy thì tốt rồi.” Tư Vận bấm nút thang máy, trong lúc đợi thang máy từ từ lên cao, Hạ Thất Thất chợt nhớ ra điều gì đó, nói, “Đúng rồi, không phải anh hôm nay phải trực ca đêm sao, sao lại về sớm vậy?”

“Có một đồng nghiệp ngày mai có việc, nhất thời đã đổi ca với anh, nên anh mới về đây.” Mục Tư Vận vẫn còn làm công việc bác sĩ, giờ đây đã trở thành một bác sĩ trưởng khoa trẻ tuổi nhất.

Thang máy ding một tiếng đã lên đến lầu 12, Mục Tư Vận nói, “Thất Thất, nếu như Sở Thế Kiệt còn đến tìm em, em nhớ nói anh nghe, để anh giúp em đuổi cổ hắn đi.”

“Vâng, em biết rồi.” Hạ Thất Thất hiện lên bộ mặt tươi cười, sau đó đi vào phòng 1201.

Mục Tư Vận chăm chăm nhìn theo hình bóng của cô ấy, cho đến khi cánh cửa ấy đóng lại một hồi lâu, mới quay người lại, móc chìa khóa ra, mở cửa phòng 1202.

...

Lúc Sở Thế Kiệt về đến khách sạn, thì trời đã rạng sáng rồi, còn Tiểu Hi mặc dù đôi mắt đã mở không lên, nhưng vẫn chưa chịu ngủ, mà còn cố gắng dụi con mắt, tiếp tục xếp đồ chơi lego của nó.

“Xin lỗi, Tiểu Hi, ba về trễ rồi.”

“A, Ba về rồi...” Tiểu Hi mừng rỡ bỏ nhào vào trong lòng Sở Thế Kiệt, trên gương mặt mặt mày ấy hiện lên vẻ quyến luyến, “Ba ơi, Tiểu Hi buồn ngủ rồi, ba ngủ chung với Tiểu Hi nha.”

“Được rồi, Tiểu Hi ngoan, chúng ta đi ngủ thôi.” Sở Thế Kiệt nhẹ nhàng vỗ lưng cho Tiểu Hi, để cho bàn tay nhỏ nhắn của nó nắm lấy bàn tay lớn của anh ấy.

Tiểu Hi từ sớm đã rất buồn ngủ, không được mấy giây, thì đã đi sâu vào giấc ngủ.

Sở Thế Kiệt nhìn chăm chăm vào cặp chân mày, đôi mắt của Tiểu Hi, bỗng nhiên đau nhói.

Ngủ quan của Tiểu Hi, phần lớn đều là giống anh ấy, chỉ có đôi môi, giống Hạ Thất Thất, đôi môi gọn sóng có đôi chút vênh lên.

Sở Thế Kiệt lại lần nữa nhớ lại sự việc lúc nãy, anh ấy cưỡng hôn cô ấy, cô ấy luôn vùng vẫy để kháng cự lại, nhưng khi Mục Tư Vận ôm cô ấy vào lòng, cô ấy lại không có một chút kháng cự nào.

Cô ấy thật sự, đã không còn yêu anh ấy nữa.

Trái tim đau nhói như bị dao cắt, Sở Thế Kiệt nhẹ nhàng rút tay của mình về, đi vào phòng tắm, rửa sạch mùi rượu trên người, đồng thời, rửa đi mùi hương của cô ấy.

Cuối cùng anh ấy đã hoàn toàn mất đi cô ấy, từ thân thể đến trái tim.

Chỉ có một việc đáng vui mừng, là cô ấy vẫn còn sống, có một người đàn ông khác, đang cho cô ấy hạnh phúc.

Tuy nhiên, cái này còn khiến anh ấy khó chịu hơn là chết.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Sáng ngày hôm sau, Sở Thế Kiệt thức dậy, giúp Tiểu Hi ăn mặc gọn gàng, sau đó lên xe taxi.

Chuyến bay của anh ấy là 9 giờ, bay về thành phố S.

Nhìn đồng hồ, 8 giờ, còn 1 tiếng nữa mới bay, mà trên đường ra sân bay, lại đúng lúc chạy ngang qua nhà của Hạ Thất Thất.

Sở Thế Kiệt chớp chớp đôi mắt khó hiểu ấy, nói với tài xế, “bác tài, phiền ông, khi chạy qua đường Bích Thanh, thì rẽ qua chung cư Bích Hinh Uyển một lát.”

Trước khi bay anh ấy muốn, nhìn Hạ Thất Thất thêm một lát, nếu như, có thể đúng lúc gặp được.

Xe taxi đó ngừng lại ở dưới lầu chung cư.

Một lát sau, Sở Thế Kiệt nhìn thấy Hạ Thất Thất và Mục Tư Vận vừa nói vừa cười mà rời khỏi chung cư.

Mục Tư Vận ngồi vào một chiếc xe BMW, Hạ Thất Thất cũng vào chiếc xe đó ngồi, sau đó hai người rời khỏi.

Nhìn cảnh này mà giống như một cặp vợ chồng vậy, sáng sớm, người chồng lái xe chờ người vợ đi làm.

Hai người cùng ra cùng vào, ân ái như chim liền cánh vậy.

“Ba ơi, cái cô xinh đẹp lúc này, là mẹ...” Tiểu Hi bỗng nhiên xúc động nói, “mẹ, là mẹ...”

Lúc này Sở Thế Kiệt mới thức tỉnh lại, vì sự ham muốn nhìn Hạ Thất Thất thêm một lần nữa, mà đã tạo cho Tiểu Hi một khát khao không nên có.

Nếu như Hạ Thất Thất và Mục Tư Vận đã ở bên nhau, cho dù Tiểu Hi có nhận lại Hạ Thất Thất, thì cũng chỉ có thể thỉnh thoảng gặp mặt một lần, có mẹ, mà không có được tình thương của mẹ, đối với Tiểu Hi mà nói, không phải càng tàn nhẫn hơn sao?

Sự hối hận, tràn ngập trong lòng của Sở Thế Kiệt, anh ấy nghẹn ngào nói, “không phải đâu, Tiểu Hi, cô đó chỉ là một người có khuôn mặt giống mẹ mà thôi, nhưng cô đó không phải là mẹ của Tiểu Hi đâu.”

Khuôn mặt buồn rầu của Tiểu Hi hiện lên vẻ thất vọng, “Không phải là mẹ thật sao?”

“Ừm, không phải con à.” Sở Thế Kiệt chỉ có thể trả lời một cách tàn nhẫn như vậy.

“Dạ...” ánh mắt Tiểu Hi rũ xuống thất vọng, nhưng nhanh chóng lại tươi cười, ôm chặt cổ của Sở Thế Kiệt, nói, “Không sao, Tiểu Hi có ba là đủ rồi.”

“...” cũng như đôi mắt ngây thơ của bao đứa trẻ khác, nhưng chỉ có Sở Thế Kiệt biết được, Tiểu Hi so với những đứa trẻ cùng trang lứa khác, thì đã quá hiểu chuyện và trưởng thành sớm rồi, Tiểu Hi thật ra rất khao khát có được tình thương của mẹ, nhưng phận làm cha lại không thể cho được tình thương đó.

Không biết nên nói gì hơn, Sở Thế Kiệt chỉ còn có thể nói với tài xế, “Bác tài, phiền ông cho xe chạy.”

Tài xế đang xem điện thoại, nghe thấy Sở Thế Kiệt nói có thể cho xe chạy, thì liền cất điện thoại đi và quay đầu xe lại, nhưng ông ấy đã sợ ý, quên nhìn qua kính chiếu hậu, nên đã, đụng vào nhân viên chuyển phát nhanh từ đằng sau chạy tới.

“Bùm bùm bùm...” nhân viên chuyển phát nhanh ấy, cùng với những kiện hàng đằng sau hộp xe, cứ như thế mà té ngã xuống đất cái bùm.

“Thôi không xong rồi...” giọng nói của người tài xế trầm lại, vội vã mở cửa xuống xe xem thế nào.

Nhân viên chuyển phát nhanh ngã trên đất, vừa bịt lại vết thương trên đầu gối vừa trách mắng người tài xế đã chạy xe như thế nào, còn bắt ông ấy đền tiền.

Xem điệu bộ này, chắc chắn không thể hòa giải mà phải tìm đến cảnh sát giao thông rồi.

Sở Thế Kiệt bỗng Tiểu Hi xuống xe, lúc này người tài xế chỉ còn có thể ngai ngừng mà nhìn Sở Thế Kiệt nói, “Xin lỗi ông, ông có thể gọi xe khác không, chuyển xe lúc này, tôi sẽ không tính tiền ông.”

Sở Thế Kiệt nhẹ nhàng gật đầu, nhưng vẫn trả tiền cho chuyển xe lúc này.

Khi quay người lại, vừa đứng đá vào những kiện hàng trên đất, Sở Thế Kiệt đưa mắt nhìn xuống, sau đó nhắm mắt lại nhìn, vừa thả Tiểu Hi xuống đất, vừa ngồi xổm xuống, nhặt một kiện hàng lên.

Anh ấy nhìn thấy, tên người nhận kiện hàng đó, vừa khéo lại là tên Hạ Thất Thất, trên đó còn ghi số điện thoại mới của cô ấy.

Ánh mắt Sở Thế Kiệt bình tĩnh, đôi môi mím lại, móc điện thoại ra, sau đó lưu số điện thoại mới của Hạ Thất Thất vào danh bạ của mình.

Cho dù anh ấy không nhất định sẽ gọi vào số điện thoại này, nhưng anh ấy vẫn muốn lưu lại, để gửi gắm, sự tương tư.

Hai chữ tương tư, khiến Sở Thế Kiệt tự cười giễu vào mình, 30 tuổi đầu, mới biết tương tư là gì, mà vĩnh viễn sẽ không có kết quả, đúng là, rất ngốc.

Đưa kiện hàng trả lại cho nhân viên chuyển phát nhanh, Sở Thế Kiệt bỗng Tiểu Hi lên, và quay lưng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Sau khi Sở Thế Kiệt về đến thành phố S, đã cho người căn cứ vào số điện thoại của Hạ Thất Thất, mà điều tra ra được một loạt thông tin của cô ấy, bao gồm công việc hiện tại của cô ấy, bạn bè, Wechat, Weibo, vân vân...

Sở Thế Kiệt đã theo dõi Weibo của cô ấy, mới biết được, bây giờ cô ấy là một nhiếp ảnh gia tự do, cô ấy giúp người ta chụp ảnh cưới, ảnh tuần trăng mật, ảnh đưa con, từng bức ảnh trên đó và những người được chụp hình đó, đều hiện lên vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Dường như, ai nấy đều rất hạnh phúc, ngoại trừ cô ấy ra.

Đôi mắt ừ rừ, sau đó Sở Thế Kiệt đang định tắt Weibo đi, thì đột nhiên phát hiện, trên dòng chữ trạng thái của một bộ ảnh cưới, Hạ Thất Thất đã ghi một đoạn, [Hạnh phúc là gì, chính là em yêu anh, đồng thời anh cũng yêu em, chúng mình cùng nắm tay nhau, xâm nhập vào cuộc sống của nhau. Tuy là theo chủ nghĩa độc thân, nhưng mỗi lần chứng kiến thấy những cặp đôi vợ chồng hạnh phúc bên nhau, đều cảm thấy rất cảm động, chúc phúc cho hai người.]

Đôi mắt Sở Thế Kiệt nhắm lại, con ngươi như bị cố định lại, dồn lại sự tập trung mà nhìn vào bốn chữ "chủ nghĩa độc thân"

Cái này nghĩa là sao, Hạ Thất Thất bây giờ đang theo chủ nghĩa độc thân sao? Nhưng không phải cô ấy và Mục Tư Vận đang ở bên nhau sao? Cô ấy không phải nói rằng bây giờ cô ấy rất hạnh phúc sao?

Trái tim, vừa vui mừng vừa hỗn loạn mà đập loạn xạ, Sở Thế Kiệt dường như nhìn thấy bầu trời vốn đen như mực ấy, bỗng nhiên có một ánh hào quang rực rỡ chiếu xuống, làm tỏa sáng cả bầu trời, đồng thời chiếu sáng cả trái tim, trở nên tràn đầy sức sống!

Hạ Thất Thất vẫn còn độc thân, cô ấy là độc thân!

Bấm vào số điện thoại nội bộ, Sở Thế Kiệt lập tức soạn thư ký, "lập tức đặt vé máy bay đi thành phố A cho tôi!"

.....

Hạ Thất Thất tan ca về nhà, vừa mở cửa ra, nửa bàn chân vừa bước được vào, thì phía sau bỗng xuất hiện sự áp bức của một bóng đen.

"Ai!" Hạ Thất Thất hoảng hốt quay người lại, vớ lấy chiếc ô gấp trên kệ gần cửa, sau đó quay ra phía sau đánh.

"Phịch, phịch, phịch!" đánh đánh đánh!

"Thất Thất, là anh!" Sở Thế Kiệt vừa lấy một cánh tay chống lại ngay mặt mình, vừa dùng một tay khác nắm lấy cánh tay đánh hỗn loạn của Hạ Thất Thất.

Hạ Thất Thất đờ người ra, rút tay về, sau đó càng dùng sức hơn mà đánh vào đầu của Sở Thế Kiệt "Ai cho anh vào đây, anh ra ngoài, đi ra ngoài!"

"Thất Thất, em nghe anh giải thích!" Sở Thế Kiệt lợi dụng cơ thể cường tráng của mình, giữ lấy đôi tay của cô ấy, sau đó chống lên cánh cửa.

Tư thế mập mờ, khiến gương mặt Hạ Thất Thất đỏ ửng lên, cô ấy gần như thẹn quá giận mà đưa chân lên đá anh ấy, "Sở Thế Kiệt, trước kia tôi đã nói

rõ ràng với anh rồi mà, tôi và Tur Vận đã kết hôn rồi, xin anh đừng đến làm phiền chúng tôi!"

"Thất Thất, em đang nói dối, em và Tur Vận thật chất không hề ở bên nhau, em và hẳn một người ở 1201, một người ở 1202, anh điều tra qua rồi, hai người không có kết hôn, em không cần gạt anh nữa!" Sở Thế Kiệt dùng đầu gối ngăn chân của cô ấy, chân hai người chồng chéo lên nhau, sự nóng bỏng của nhiệt độ thân thể đi qua lớp vải mỏng, chuyển qua làn da của đối phương.

Đôi mắt Hạ Thất Thất đỏ thẫm, tức giận mà vùng vẫy lên, "Sở Thế Kiệt, anh buông tôi ra! Ai nói tôi và Tur Vận không có ở bên nhau, tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn, chúng tôi chỉ là không có sống chung trước khi kết hôn thôi!"

Sở Thế Kiệt về mặt nhăn nhó, anh ấy lại không nghĩ đến vẫn còn trường hợp này, nhưng anh ấy không tin, không tin!

"Thất Thất, anh đã xem qua Weibo của em rồi, em nói em theo chủ nghĩa độc thân mà"

Năm ngón tay của Sở Thế Kiệt luồn qua các ngón tay của cô ấy, quấn chặt lấy nhau, anh ấy nhìn cô ấy, trong ánh mắt hiện lên sự áy náy sâu sắc, "Thất Thất, anh biết rằng anh có lỗi với em, anh xin lỗi vì những tổn thương mà anh đã gây ra cho em, anh biết lỗi rồi, anh trình trọng cầu xin sự tha thứ của em."

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

"Ô, tha thứ ư?" Hạ Thất Thất cười một cách giễu cợt, "Sở Thế Kiệt, nếu như bất kì lời xin lỗi nào, cũng đáng được tha thứ như vậy, vậy thì thế giới này, quá tươi đẹp rồi. Xin lỗi, tôi không có khoan dung độ lượng như vậy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu!"

"Thất Thất, không phải đâu, năm xưa, anh đã nói dối." Sở Thế Kiệt đang muốn giải thích chuyện của Tiểu Hi, nhưng một phát nắm đấm, đột nhiên từ bên cạnh đánh vào mặt anh ấy, "Sở Thế Kiệt, sao anh lại đến đây nữa, Thất Thất đã nói là không muốn nhìn thấy anh, tại sao anh lại đến làm phiền cuộc sống của cô ấy nữa!"

"Phịch!" khóe miệng của Sở Thế Kiệt lập tức rướm máu bởi cú đánh đó, anh ấy từ từ xoay mặt lại, nhìn chăm chăm vào Mục Tur Vận, về mặt tối tăm, "Mục Tur Vận, đây là chuyện giữa tôi và Thất Thất, anh không có tư cách xía vô, bây giờ hai người chẳng phải là vợ chồng gì cả, chuyện này, tôi đã biết hết rồi."

Về mặt Mục Tur Vận u ám, tay xiết chặt nắm đấm và trợn mắt nhìn hắn, "Cho dù tôi và Thất Thất vẫn chưa phải là vợ chồng, nhưng cô ấy đã đồng ý lấy tôi rồi!"

"Tôi sẽ không tin đâu."

"Mặc kệ anh tin hay không, Sở Thế Kiệt, tôi sẽ không tha thứ cho anh, điều này cũng là sự thật." Hạ Thất Thất nói một cách lạnh lùng, sau đó đi vào nhà, "Sở Thế Kiệt, anh đừng đến đây nữa, nếu không, tôi sẽ dọn nhà."

"Thất Thất!" Sở Thế Kiệt muốn theo vào trong, nhưng lại bị Mục Tur Vận kéo lại.

"Anh buông tay!" Sở Thế Kiệt giận dữ mà trừng mắt lên, và đưa chân lên đá Mục Tur Vận.

Mục Tur Vận né ra, anh ấy biết mình không phải là đối thủ của Sở Thế Kiệt, xiết chặt nắm đấm và nói, "Sở Thế Kiệt, anh theo tôi ra đây, tôi có chuyện muốn nói với anh, là chuyện liên quan đến Thất Thất."

Sở Thế Kiệt vốn không muốn quan tâm đến, nhưng khi vừa nghe có liên quan đến Thất Thất, thì vẫn phải đi theo Mục Tur Vận qua nhà đối diện.

Tại phòng 1202, Mục Tur Vận cũng không có ý định hỏi thăm Sở Thế Kiệt, chỉ rót ly nước trà cho anh ấy, sau đó về mặt không một biểu cảm mà nói, "Sở Thế Kiệt, có phải anh tưởng rằng mình đã xin lỗi rồi, thì những tổn thương mà anh mang đến cho Thất Thất sẽ biến mất? Tôi nói cho anh nghe, mãi mãi không thể nào!"

Sở Thế Kiệt hiện lên vẻ mặt lạnh thấu xương, "Anh dựa vào cái gì mà nói không thể nào."

"Anh có biết ba năm nay Thất Thất đã sống ra sao không?" Mục Tur Vận cười một cách lạnh lùng nói, "năm xưa khi Thất Thất tự sát, lúc tôi vừa đến, thì hơi thở của cô ấy đã rất yếu rồi, cô ấy đã nằm viện suốt một tuần, trong thời gian đó đã có 12 lần trái tim đột nhiên ngừng đập, gần như cô ấy đã ở quý môn quan đạo mấy vòng rồi vậy."

"Sau khi cô ấy tỉnh dậy, thì lại không chịu ăn uống gì cả cũng không thèm giao lưu với bất cứ ai, chỉ có một việc duy nhất mà cô ấy đã làm đó chính là tự sát, cô ấy nói mình không đáng sống trên cõi đời này nữa, nói mình là người đã giết chết đứa con của mình."

“Tình trạng như vậy của cô ấy đã kéo dài suốt nửa năm, gần như tất cả các bác sĩ khoa tâm thần đều kêu tôi đưa cô ấy đi bệnh viện tâm thần, nhưng tôi không có, tôi đã dùng hết thời gian của mình để ở bên cô ấy, cuối cùng, qua năm thứ hai, cô ấy đã không đòi tự sát nữa, nhưng cô ấy vẫn không muốn tiếp xúc với bên ngoài, mỗi ngày cô ấy đều ở trong nhà, nhìn lên tường mà ngây người ra.”

“Sau đó, tôi lại dùng thời gian nửa năm, để thuyết phục cô ấy ra ngoài, tôi đưa cô ấy đi học nghề nhiếp ảnh mà cô ấy thích, cô ấy mới dần dần có lại cuộc sống mới và niềm hy vọng mới.”

“Vì vậy, Sở Thế Kiệt, anh có tư cách gì mà sau ba năm trở lại nói lời xin lỗi giả tình giả nghĩa ấy, mà lại muốn Thất Thất tha thứ cho anh? Sự dày vò về tinh thần mà cô ấy phải chịu đựng, chỉ một câu xin lỗi của anh có thể bù đắp lại sao?”

Đôi mắt Sở Thế Kiệt run rẩy, sao anh ấy lại không nghĩ đến, Hạ Thất Thất trong ba năm nay, đã sống như thế này. Một câu nói đứa con đã chết của năm xưa mà anh ấy đã nói, không những đã khiến cô ấy tự sát, mà còn mắc phải bệnh tâm thần.

Anh ấy thực sự, có tư cách gì, chỉ nói một câu xin lỗi thôi, mà đã muốn cô ấy tha thứ cho mình?

Lời xin lỗi của anh ấy, so với sự dày vò mà cô ấy phải chịu đựng, thì có phần quá ngớ ngẩn, quá mực cười.

Sau một hồi, gương mặt anh ấy hiện lên vẻ ủ rũ và nói, “tôi sẽ cố hết sức, bù đắp lại cho Thất Thất.”

“Ha ha, bù đắp, anh dùng cái gì để bù đắp? Tiền bạc hay thời gian?” Mục Tư Vận giọng mỉa mai, nói, “Tổng Giám Đốc Sở à, xin anh hãy làm cho rõ, tình cảm không giống như kinh doanh, lần này hợp tác không thành công thì vẫn có cơ hội lần sau, nhưng có những vết thương, đã được hình thành, thì nó sẽ trở thành vết sẹo, và sẽ không bao giờ biến mất đâu.”

“Và lại, anh dựa vào cái gì mà há miệng chờ sung mà đến giành Thất Thất với tôi?” Mục Tư Vận nhìn chăm chăm vào Sở Thế Kiệt, nói, “Lúc Thất Thất tự sát, thì anh lại ở bên Đóa Hoa Sen Trắng Hàn Nhã đó. Lúc Thất Thất đang bị điện kích cấp cứu để cứu lại sinh mạng, thì anh và cô Hàn Nhã đó lại diễn cảnh hôn lễ thế kỷ.”

“Sở Thế Kiệt, những sự dày vò mà Thất Thất phải chịu, đều do anh tạo ra cả, còn sự bình yên của Thất Thất đều là tôi mang đến cho cô ấy.”

“Nếu như tình yêu là sự bên nhau, như vậy người có tư cách ở bên Thất Thất và hạnh phúc suốt đời là tôi mới phải, còn anh, có tư cách gì mà ngồi đó hưởng công sức của tôi, giành lấy Thất Thất của tôi?”

Ánh mắt của Mục Tư Vận nhìn anh ấy, vô cùng sắc bén, khiến cho Sở Thế Kiệt, cảm thấy mình xấu hổ vô cùng.

Đúng vậy, anh ấy dựa vào đâu khi mà đã mang đến vô số sự tổn thương cho Thất Thất, và cho đến khi cô ấy có thể sống một cuộc sống bình yên, thì lại đột nhiên xuất hiện nói một câu xin lỗi, là có thể ngay thơ đến nỗi nghĩ rằng cô ấy sẽ chấp nhận lại anh ấy sao?

Anh ấy dựa vào cái gì?

Anh ấy đáng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sở Thế Kiệt tự cười vào mình, sau đó đứng dậy, nói, “xin lỗi, tôi sẽ không đến quấy rầy Thất Thất nữa, hy vọng anh, sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

Nhưng, có những lúc, nói ra những lời chúc phúc thì rất dễ dàng, nhưng để làm được điều đó, thì lại rất khó.

Sở Thế Kiệt bắt đầu rơi vào tình trạng mất ngủ, anh ấy luôn nghĩ về những lời nói của Mục Tư Vận, nghĩ đến Hạ Thất Thất đã từng vì anh ấy mà chịu đủ mọi sự dày vò trên tinh thần mà dẫn đến tự sát, anh ấy làm sao cũng không thể ngủ được.

“Ba ơi, sao ba còn chưa ngủ nữa vậy?” Tiểu Hi tỉnh dậy trong nửa đêm khuya, vừa dụi mắt, vừa hỏi Sở Thế Kiệt, “Ba đang nhớ mẹ, nên mới ngủ không được phải không?”

Sở Thế Kiệt ngơ người ra, “sao Tiểu Hi biết được vậy.”

“Bởi vì thỉnh thoảng, con hay nghe thấy ba gọi tên mẹ trong mơ, ba luôn miệng kêu, Thất Thất, Thất Thất.” Tiểu Hi vừa nói, thân hình nhỏ bé vừa ngồi dậy, nhìn lên tấm hình cưới treo trên tường.

Phía trên kia, Hạ Thất Thất nụ cười rạng rỡ, còn Sở Thế Kiệt thì khuôn mặt lạnh như băng mà nhìn vào ống kính, một bức ảnh cưới mà hai gương mặt trái ngược nhau, nhưng đó lại là bức ảnh có nụ cười đẹp nhất của Hạ Thất Thất, vì vậy, Sở Thế Kiệt đã đem bức ảnh đó treo lên tường.

“Ba ơi, Tiểu Hi cũng rất nhớ mẹ.” Tiểu Hi nói một cách nhỏ nhẹ, trong ánh mắt, hiện lên sự nhớ nhung.

Trong phút chốc vành mắt Sở Thế Kiệt đỏ ửng lên, Tiểu Hi cần mẹ, nó vốn dĩ có thể có một người mẹ, một người mẹ rất yêu thương nó, nhưng vì những tội lỗi mà anh ấy đã gây ra, khiến cho đứa con trai của mình, không thể hưởng được tình thương của mẹ.

“Tiểu Hi...” Sở Thế Kiệt nghẹn ngào, vuốt ve đầu của Tiểu Hi, nói, “xin lỗi, Tiểu Hi, ba đã nói dối con, thật ra mẹ con vẫn còn sống, nhưng vì ba đã phạm sai lầm, ba không còn mặt mũi nào để xin mẹ con tha thứ, và mẹ con, cũng sẽ không tha thứ cho ba nữa.”

Ánh mắt của Tiểu Hi, từ rạng rỡ, trở nên buồn rầu, “mẹ thật sự, không thể tha thứ cho ba sao?”

Sở Thế Kiệt lắc đầu, anh ấy cũng đã từng nghĩ qua vô số lần, muốn quay lại đó cầu xin sự tha thứ của Thất Thất, nhưng anh ấy, cũng giống như Mục Tư Vận đã nói, dựa vào cái gì, làm sao lại đáng?

Nếu như tình yêu là sự bên nhau, anh ta nguyện dùng cả đời người còn lại để ở bên Thất Thất, nhưng nếu như Hạ Thất Thất không đồng ý ở bên anh ta, anh ta còn có thể làm gì?

Trong lĩnh vực kinh doanh, anh ấy là một cao thủ, nhưng trong lĩnh vực tình yêu, anh ấy thực ra là một thằng ngốc, anh ấy thậm chí không biết rằng, thực ra trong tình yêu, có thứ gọi là kiên trì, ví dụ như, 101 lần cầu hôn, và chẳng hạn như, 101 lần xin lỗi.

So với sự bối rối của Sở Thế Kiệt, đầu óc ngây thơ của Tiểu Hi lại đơn giản hơn nhiều, Tiểu Hi hỏi, “Ba ơi, vậy mẹ cũng không thích Tiểu Hi, không cần Tiểu Hi sao?”

Ánh mắt Sở Thế Kiệt trở nên u ám, “mẹ con, không hề biết con vẫn còn sống, năm xưa, ba đã nói dối mẹ rằng Tiểu Hi không còn nữa, vì vậy mẹ con đã rất đau buồn và sau đó còn tự sát, ba là một người có tội.”

Có vẻ như, thực sự rất tội lỗi.

Thật ra Tiểu Hi không hiểu những chuyện phức tạp như vậy, nó chỉ hỏi, “Vậy ba ơi, Tiểu Hi có thể cho mẹ biết được sự tồn tại của Tiểu Hi không?”

Sở Thế Kiệt ngó người ra, nếu như Hạ Thất Thất biết được sự tồn tại của Tiểu Hi, có lẽ cô ấy sẽ rất thích Tiểu Hi... cho dù Thất Thất không thể tha thứ cho mình được, nhưng cô ấy, có lẽ sẽ rất thương Tiểu Hi...

Vậy nếu như tình cảm giữa cô ấy và Tiểu Hi dần dần tốt lên, sau đó anh ấy cũng tham gia vào, thì Hạ Thất Thất có thể vì Tiểu Hi mà tha thứ cho anh ấy không?

Một ý tưởng rất ngu ngốc, một Tổng Giám Đốc Sở, cuối cùng cũng đã nghĩ ra.

Tuy nhiên, cho dù muốn cho Tiểu Hi và Hạ Thất Thất nhận lại nhau, có lẽ cũng nên, theo thứ tự từng bước một? nếu như quá đột ngột, hay là vì Hạ Thất Thất quá căm hận anh ấy mà không chịu nhận lại Tiểu Hi, vậy thì sẽ hỏng bét.

Chân mày chau lại, cuối cùng anh ấy cũng đã nghĩ ra một ý tưởng vẹn cả đôi đường, sinh lực bỗng trở dậy, anh ấy lấy điện thoại từ trên tủ giường lên, sau đó gọi cho thư ký của mình.

Rạng sáng 3 giờ, quá nhiều đến giấc mộng, thư ký của đầu dây bên kia sau một hồi lâu mới nhắc máy lên, trong giọng nói buồn ngủ ấy mang theo sự oán giận trong lòng, “Tổng Giám Đốc, đã trễ vậy rồi, ông có việc gì vô cùng khẩn cấp, hay đặc biệt khẩn cấp không?”

Sở Thế Kiệt dường như không nghe thấy sự mỉa mai trong lời nói của thư ký, nói, “Hãy chuẩn bị, thành lập một chi nhánh công ty trong thành phố A, đặt tên công ty là Bất động sản Thất Hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Một tháng sau.

Hạ Thất Thất nhận được một cuộc gọi, là giọng nói của một người lạ, hỏi, “xin lỗi cô có phải là nhiếp ảnh gia không, tôi ở trên Weibo của cô nhìn thấy những tấm ảnh mà cô chụp, công ty chúng tôi muốn cho nhân viên chụp một bộ ảnh để làm giấy chứng nhận, không biết cô có thời gian chụp không ạ?”

Hạ Thất Thất ngó người ra, “Xin lỗi, tôi chưa từng chụp ảnh cho các công ty.”

“Không sao đâu, tôi đã thấy qua những bức ảnh chân dung mà cô đã chụp, chụp rất tự nhiên, công ty chúng tôi cũng đòi hỏi từng cá tính riêng của mỗi

nhân viên, nên mới muốn tìm một nhiếp ảnh gia có một phong cách riêng, có thể chụp ra những bức ảnh trào lưu mới mà không câu nệ truyền thống.”

“...”Hạ Thất Thất lần đầu tiên được gán cho một mệnh danh là nhiếp ảnh gia có phong cách riêng, thật ra cô ấy làm nghề nhiếp ảnh cũng chỉ hơn nửa năm nay, và cũng vì sở thích cá nhân mà đổi nghề giữa chừng, so với các chuyên gia nhiếp ảnh khác thì cô ấy còn thua xa rất nhiều.

Nhưng cảm giác được khen ngợi thì lại rất quý giá, cuối cùng Hạ Thất Thất vẫn đồng ý.

Cô ấy thu dọn hết thiết bị, đến một công ty tên là “Bất động sản Hạ Thất”.

Có lẽ công ty vừa mới thành lập, thấy các trang hoàng còn rất mới, còn đặt rất nhiều cây xanh, các nhân viên cũng đều là những gương mặt rất trẻ trung và tràn đầy sức sống.

Lạch cạch lạch cạch, Hạ Thất Thất liên tục bấm nút chụp trên tay, để nắm bắt khoảnh khắc khi các nhân viên mỉm cười.

Bên ngoài cửa, Sở Thế Kiệt một lần nữa nhỏ nhẹ dặn dò Tiểu Hi, nói, “Tiểu Hi, con nhớ kĩ chưa, con khoan nói sự thật cho mẹ biết, trước tiên con phải tạo mối quan hệ tốt với mẹ trước, con có thể gọi bà ấy là cô trước, đợi một thời gian sau, mới gọi bà ấy là mẹ.”

Tiểu Hi không hiểu tại sao lại phải qua một quá trình phức tạp từ “cô” đến “mẹ” như vậy, mà lại không thể trực tiếp gọi mẹ.

Nhưng, với sự tin tưởng vào Sở Thế Kiệt, Tiểu Hi vẫn gật đầu và nói, “Dạ, thưa ba, con biết rồi, mẹ tạm thời là cô, con sẽ kêu bà ấy là cô.”

Sở Thế Kiệt nghĩ rằng như vậy không có vấn đề gì nữa, sau đó quay đầu nhìn ra phía sau Thư Ký, nói, “Được rồi, cô dẫn Tiểu Hi vào trong đi.”

“Dạ vâng, thưa Tổng Giám Đốc.” Thư Ký đang muốn bồng Tiểu Hi lên, nhưng Tiểu Hi lại có chút cự tuyệt, cô Thư Ký đó chỉ còn có thể ngượng ngùng mà đưa tay ra, nói, “Tiểu Hi, vậy chúng ta chỉ nắm tay thôi, có được không?”

Tiểu Hi do dự một hồi, sau đó mới đưa tay ra, đặt lên bàn tay của cô Thư Ký.

Lạch cạch, cửa được mở ra.

Tiểu Hi đã nhìn thấy Hạ Thất Thất đang bố trí những ánh đèn trong phòng chụp ảnh.

Hạ Thất Thất nghe được tiếng mở cửa nên quay đầu nhìn, ánh mắt hướng về đứa bé đang trong tay cô Thư Ký, Tiểu Hi, tại sao, lại dẫn một đứa bé vào đây?

Cô Thư Ký mỉm cười và giải thích, “Xin chào cô Hạ, đây là đứa con của Tổng Giám Đốc, ông ấy nhất thời phải đi công tác gấp, nên đã nhờ tôi trông coi đứa bé này, nhưng tôi có việc đang bận, có lẽ cô còn thời gian hơn nửa ngày ở đây để chụp hình mà phải không, hay là, cô giúp tôi trông đứa bé này được không?”

Hạ Thất Thất ngơ ngời ra, cô ấy chỉ là một nhiếp ảnh gia thôi mà, lúc nào trở thành một bảo mẫu tạm thời vậy?

“Quyết định vậy nha, Tiểu Hi, cháu ở đây chơi trước, nhưng đừng quấy rầy cô làm việc nhé, có biết không?” cô Thư Ký vừa nói xong, liền vội vàng rời khỏi, chỉ còn lại Hạ Thất Thất và Tiểu Hi hai mắt nhìn nhau.

Thực ra Hạ Thất Thất rất thích trẻ con, và cũng đã chụp qua rất nhiều ảnh trẻ con, nhưng, mỗi khi, cô ấy nhìn thấy những đứa bé dễ thương ấy, thì cô ấy lại nhớ đến đứa con mà mình đã mang thai mười tháng sinh ra, nhưng lại bị Sở Thế Kiệt hại chết bởi thuốc ngủ.

Và Tiểu Hi trước mắt, đôi mắt to với con ngươi trắng đen rõ ràng, mới còn nhỏ mà đã có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, khiến cho cô ấy có đôi chút lúng túng, cô ấy cũng đã từng tưởng tượng qua, con của mình và Sở Thế Kiệt, chắc chắn từ nhỏ đã là một cậu bé tuấn tú rồi.

Nhưng sự tưởng tượng này đã trở thành sự căm hận theo cái chết của đứa con.

“Cô ơi, sao mắt cô đỏ lên vậy.” Tiểu Hi bước về phía trước, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Tiểu Hi, và ngẩng đầu lên, đôi mắt to long lanh ấy, tỏa ra một tia sáng của sự quyền uy.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Có lẽ do cùng chung huyết thống, nên Tiểu Hi vừa nhìn thấy Hạ Thất Thất, thì đã rất muốn thân mật với cô ấy, mà lại không có một chút cảm giác cự tuyệt nào cả.

Nó rất muốn gọi mẹ một tiếng, nhưng vì Sở Thế Kiệt đã dặn dò, nên vẫn phải gọi mẹ là cô.

Giọng nói nhẹ nhàng, đôi mắt đáng tin cậy.

Hạ Thất Thất nhìn Tiểu Hi trước mắt cô ấy, trái tim cũng tan chảy ra, cô ấy ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt dễ thương của Tiểu Hi, hỏi, “con tên là Tiểu Hi à?”

Mẹ đã nói chuyện với mình rồi, mẹ còn sờ lên mặt của mình nữa.

Tiểu Hi chưa từng nhận được tình thương của mẹ, nên trong giây phút này nó cảm thấy vô cùng cảm động, vô cùng xúc động.

Vành mắt bỗng đỏ lên, Tiểu Hi méu miệng, sau đó nước mắt không ngừng tuôn trào.

Hạ Thất Thất hốt hoảng, tay chân luống cuống lau nước mắt cho Tiểu Hi, “Tiểu Hi, con sao vậy?”

“Con, con...” Tiểu Hi khóc nức nở, không biết làm thế nào để thể hiện niềm vui của mình, nên chỉ biết khóc, và nó khóc đến nỗi đôi vai cũng nhún lên theo nhịp khóc, khiến cho tình mẹ trong Hạ Thất Thất nhanh chóng trở dậy.

Cô ấy khom người ôm lấy Tiểu Hi, dỗ dành nói, “Được rồi, Tiểu Hi đừng khóc nữa, cho dù có xảy ra chuyện gì, Tiểu Hi là con trai, là nam tử hán, cũng phải kiên cường, không được yếu ớt, có biết không?”

Một sự dỗ dành rất mơ hồ, nhưng Tiểu Hi nghe được vẫn cảm thấy rất ấm áp rất ấm áp, nên càng ôm chặt Hạ Thất Thất hơn, Tiểu Hi đưa ánh mắt khao khát lên nhìn, hỏi, “Cô ơi, cô chơi với con có được không?”

Hạ Thất Thất có chút bối rối, nhưng cô ấy không nỡ cho đứa bé này khóc, và lại rất muốn chơi với nó, nhưng nhiệm vụ hôm nay của cô ấy là đến chụp ảnh, cô ấy không muốn buông thả công việc của mình, nhưng lại không muốn Tiểu Hi buồn, liền nói, “Tiểu Hi, con một mình chơi một lát trước được không, cô sẽ nhanh chóng làm xong việc, sau đó mới chơi với con, có được không?”

Tiểu Hi gật đầu mạnh mấy cái, sau đó cầm túi đồ chơi của mình, hết sức phấn khởi mà tìm một chỗ trống trên bàn để chơi.

Thời gian sau đó, Hạ Thất Thất tiếp tục chụp ảnh nhân viên với tốc độ nhanh nhất có thể, vốn định dùng thời gian một ngày để chụp hết số nhân viên đó, nhưng bây giờ chỉ cần một buổi sáng là đã chụp xong.

Vừa đúng lúc đến giờ ăn trưa, cô Thư Ký đi vào, đưa cho Hạ Thất Thất một bức thư, nói, “Cô Hạ, hôm nay vất vả cho cô rồi, phí chụp ảnh đó bên tài vụ sẽ chuyển khoản cho cô, ngoài ra, nếu như chiều nay cô có thời gian, cô hãy giúp tôi trông coi Tiểu Hi một lát nhé, ở đây có chút tiền, cô có thể dẫn Tiểu Hi đi cửa hàng bách hóa hoặc là đi khu vui chơi chơi, có được không?”

Từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên của Tiểu Hi, chủ động đòi đi chơi, nó kéo lấy tay của Hạ Thất Thất, nói, “cô ơi, con muốn đi khu vui chơi chơi, cô đã đồng ý bận việc xong, sẽ chơi với con mà.”

Nhìn vào ánh mắt khao khát ấy của Tiểu Hi, Hạ Thất Thất không nhẫn tâm từ chối, nói, “Được, cô sẽ dẫn con đi.”

Hạ Thất Thất đã dẫn Tiểu Hi đến khu vui chơi, Sở Thế Kiệt cũng từng dẫn Tiểu Hi đến đây, nhưng Tiểu Hi đều chẳng có hứng thú gì cả, nhưng lần này, nó chơi rất là vui, ở một số trò chơi tập trung nhiều người, tuy là nó còn có đôi chút cự tuyệt, nhưng vẫn nắm chặt tay của Hạ Thất Thất, cùng nhau đi chơi.

Chơi đến 4 giờ chiều, Hạ Thất Thất nhìn thời gian thấy cũng gần đến giờ rồi, bèn nói, “Tiểu Hi, chúng ta trở về thôi, được không?”

Thực ra Tiểu Hi muốn ở cùng với Hạ Thất Thất thêm một lát, liền nói, “cô ơi, con đói rồi, chúng ta đi ăn cái gì đó rồi mới trở về nhà.”

Hạ Thất Thất biết rằng trẻ con có thể lỳ đòn đòi, đều rất mau đói, nên đã gật đầu, dẫn Tiểu Hi đến một cửa hàng bách hóa gần đây, vào một quán ăn, sau đó gọi một số đồ ăn nhẹ và nước uống.

Đến 5 giờ, thời gian thật sự không còn sớm nữa, Hạ Thất Thất không thể không nói, “Tiểu Hi à, đã 5 giờ rồi, cô phải dẫn con về thôi.”

Tiểu Hi biết rằng, khi quay trở về rồi, có nghĩa là Hạ Thất Thất sẽ rời đi, nó thật sự không nỡ, lần đầu tiên ở cùng với mẹ, nó rất muốn ở cùng với Hạ Thất Thất thêm một lát nữa.

“Cô ơi, từ đây đến công ty của ba chắc không xa lắm, con ăn no quá, chúng ta đi bộ về đó nha.”

“Nhưng mà phải đi nữa tiếng đó.” Hạ Thất Thất cảm thấy Tiểu Hi đã chơi tới rất mệt rồi, sợ nó đi không nổi, bèn nói, “Hay là ngồi taxi về nhé.”

Ngồi taxi về đó, cũng chỉ có thời gian mấy phút.

“Cô ơi, con muốn đi bộ.” Tiểu Hi kiên quyết.

“Vậy được rồi.”

Cứ như thế, Hạ Thất Thất dắt Tiểu Hi, đi trên con đường tấp nập xe cộ, dưới gốc cây, ánh chiều tà rơi xuống chỗ hai người đang đi, vô cùng hài hòa. Tiểu Hi mỉm cười hạnh phúc, nắm lấy bàn tay lớn của Hạ Thất Thất, vừa đi vừa nhảy, trong miệng, còn ngâm nga bài hát đồng dao vui vẻ.

Hạ Thất Thất nhìn thấy Tiểu Hi vui vẻ như vậy, viên mắt không kiềm được mà đỏ ửng lên, cô ấy lại lần nữa nhớ đến đứa con đã bị Sở Thế Kiệt chính tay giết chết, cô ấy đã từng ước ao có thể cùng với Sở Thế Kiệt một người tay trái một người tay phải mà nắm lấy bàn tay nhỏ của đứa con đi dạo, nhưng tất cả những điều đó, đều đã trở thành sự hoang tưởng.

Cô ấy đột nhiên liên tục chớp mắt mấy cái, để chớp đi những hơi ẩm trong mắt, sau đó cùng Tiểu Hi hát bài đồng dao.

Một cảnh tượng ấm áp, rất nhiều người đi ngang qua, cũng không chịu được mà nhìn thêm mộ lát, sau đó bất giác mà mỉm cười, giống như sự vui vẻ cảm hóa được người vậy.

Nhưng, cảnh tượng này, sau khi lọt vào mắt của ai đó, thì sẽ giống như một ngọn lửa mà đốt cháy lên vậy.

Hạ Thất Thất! người đàn bà này, cô ấy vẫn chưa chết?!

Hàn Nhã nắm chặt tờ giấy quảng cáo trên tay, trong ánh mắt, tỏa ra ánh sáng của sự căm hận.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Hàn Nhã mãi mãi không bao giờ quên được ba năm nay mình đã sống như thế nào, vì thời gian đó cô ấy đang ở trong tù!

Ba năm trước, không ngờ Sở Thế Kiệt lại nhẫn tâm đưa cô ấy vào tù, cô ấy bị phán 3 năm tù giam, với tội danh ngược đãi trẻ em, nửa tháng trước, cô ấy mới được thả ra.

Bởi vì đã có tiền án, nên cô ấy bị họ hàng, bạn bè nói xấu sau lưng, cô ấy không còn cách nào, chỉ còn có thể rời xa quê hương mà đến thành phố A, cô ấy không kiếm được công việc tốt, chỉ có thể làm những công việc phát tờ rơi ngắn hạn, mỗi ngày kiếm được chưa đến một trăm đồng, cuộc sống còn không bằng một người ăn mày!

Và ai đã khiến cho cô ấy có một cuộc sống thê lương như vậy? Còn không phải vì con tiện nhân Hạ Thất Thất này!

Cô ta tưởng rằng cô ấy đã chết rồi, nhưng không ngờ rằng cô ấy vẫn còn sống! Còn sống vui vẻ như thế này, dựa vào đâu chứ?!

Hàn Nhã tức giận đến nỗi lồng ngực cũng muốn nổ ra, rất muốn xông lên để quạt cho hai bạt tay vào Hạ Thất Thất, nhưng lại nghe được âm thanh giòn giã của Tiểu Hi, “Cô ơi, cô có biết hát bài hát sinh nhật không, qua mấy ngày nữa là đến ngày sinh nhật của con rồi, cô hát bài hát sinh nhật cho con nghe trước, có được không?”

Hạ Thất Thất có đôi chút ngơ ngác, “mấy ngày nữa, là đến ngày sinh nhật của Tiểu Hi sao?”

“Dạ, sinh nhật của Tiểu Hi là ngày 16 tháng 8 đó.”

“...”

16 tháng 8... Đó không phải là ngày sinh của con cô ấy sao?

Sao lại trùng hợp như thế này?

Đôi mắt Hạ Thất Thất đỏ lên, sự yêu mến Tiểu Hi ngày càng sâu đậm hơn, giống như đã xem Tiểu Hi là con của mình vậy, cô ấy bỗng nhiên ôm chặt lấy Tiểu Hi, khóc nghẹn và nói, “Tiểu Hi, sinh nhật vui vẻ nhé, một lát cô sẽ mua một món quà tặng cho con, có chịu không?”

Tiểu Hi vui vẻ mỉm cười, “Dạ cảm ơn cô ạ!”

Nhìn Cảnh tượng ấm áp ấy, khiến cho Hàn Nhã vô cùng sửng sốt.

Thằng bé Tiểu Hi này, rõ ràng là con trai của Sở Thế Kiệt và Hạ Thất Thất mà? Quan hệ giữa Hạ Thất Thất và thằng bé đó lại rất tốt, nhưng tại sao, cô ấy lại giống như không hề biết Tiểu Hi là con của mình vậy?

Chẳng lẽ, Sở Thế Kiệt và Hạ Thất Thất vẫn chưa nối lại tình xưa?

Hay là, việc Hạ Thất Thất vẫn còn sống, Sở Thế Kiệt vẫn không hề hay biết?

Trong đầu Hàn Nhã rồi tung lên, sau đó lặng lẽ bám theo họ.

Trong phút chốc, Hạ Thất Thất đã vào một cửa hàng bán đồ chơi, lựa cho Tiểu Hi một món quà sinh nhật, Tiểu Hi rất vui mừng ôm lấy một con gấu bông cao gần bằng mình mà đi ra cửa hàng đó, thực ra nó không hề thích những loại đồ chơi có lông, nhưng vì đây là của mẹ tặng, nó có thể xem con gấu bông này như là mẹ vậy, sau đó mỗi ngày ôm đi ngủ.

Sau khi trở về công ty bất động sản Thất Hạ, Hạ Thất Thất đã giao Tiểu Hi lại cho cô Thư Ký, Thư Ký mỉm cười và cảm ơn, sau đó Tiểu Hi hôn lên hai má của Hạ Thất Thất, dễ thương nói, “con cảm ơn cô ạ, hôm nay con chơi rất là vui.”

Hạ Thất Thất rung rung nước mắt, đứa bé rất dễ thương rất biết lễ phép, nếu như con của cô ấy vẫn còn sống, cũng dễ thương như vậy, thì tốt biết mấy.

Sau đó hôn lại Tiểu Hi một cái, Hạ Thất Thất mới rời khỏi.

...

Tại phòng Tổng Giám Đốc, Tiểu Hi nhào vào người của Sở Thế Kiệt, hết sức phấn khởi mà khoe con gấu bông trên tay mình, “Ba ơi, đây là món quà sinh nhật mà mẹ tặng cho con đó!”

Sở Thế Kiệt có đôi chút ngớ ra, “con đã nói với mẹ, mấy ngày nữa là đến sinh nhật con sao?”

“Dạ, lúc đó mẹ còn ôm lấy con khóc nữa, nói muốn mua quà cho con.” Tiểu Hi thành thật trả lời.

Sở Thế Kiệt trong lòng bối rối.

Hạ Thất Thất biết được ngày sinh nhật của Tiểu Hi, có lẽ là do tức cảnh sinh tình nên mới khóc lên, vậy có nghĩa là, nếu như thật sự nói cho cô ấy biết, Tiểu Hi là con của cô ấy, chắc là cô ấy, sẽ rất vui mừng?

Ngẫm nghĩ một hồi, Sở Thế Kiệt nói, “Tiểu Hi, đợi đến ngày con sinh nhật, chúng ta sẽ như thế...”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Vào ngày 16 tháng 8, Hạ Thất Thất không có lịch trình chụp ảnh, sáng sớm thức dậy, nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, sau đó lại bắt đầu ngây người ra.

Hôm nay, là sinh nhật của Tiểu Hi, cũng là sinh nhật của đứa con trai đã qua đời của cô ấy.

Ánh mắt Hạ Thất Thất hiện lên vẻ đau buồn, bỗng nhiên, điện thoại vang lên, cô ấy giật cả mình, khi nhìn thấy cuộc gọi đến hiển thị, lại là “bất động sản Thất Hạ”

Lại phải chụp ảnh gì nữa sao?

Hạ Thất Thất đoán rằng như vậy, nên đã bắt máy lên, “xin chào.”

Đầu dây bên kia là giọng nói của cô Thư Ký, “xin chào cô Hạ, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Hi, ông chủ chúng tôi đột nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn cho Tiểu Hi chụp bộ ảnh cha con, không biết cô có thời gian không ạ?”

Hạ Thất Thất ngớ ra, ý nghĩ đường đột này, cũng thực sự nhất thời thật, nhưng cũng rãnh rồi không có gì làm, cộng thêm cô ấy lại rất thích Tiểu Hi, nên đã đồng ý.

Dựa vào địa chỉ, Hạ Thất Thất đã đến một khu nhà cao cấp, là căn hộ hai tầng, sau đó bấm chuông cửa, thì thấy Tiểu Hi ra mở cửa, sau đó nhào vào ôm chân của Hạ Thất Thất, “A! cô đến rồi!”

Hạ Thất Thất đeo trên vai cái ba lô đựng thiết bị chụp ảnh, khom người xuống, lấy một lá bùa bình an từ trong túi ra, đeo vào cổ của Tiểu Hi, nói, “cái này tặng cho Tiểu Hi, chúc con sinh nhật vui vẻ.”

Lá bùa bình an này, là của Hạ Thất Thất đã từng cầu cho đứa con của mình, nhưng vẫn chưa kịp đeo vào, thì đã bị Sở Thế Kiệt ép ly hôn, sau đó, đứng con cũng không còn nữa.

Tiểu Hi sờ vào lá bùa bình an trên cổ mình, khuôn mặt dễ thương để lộ ra một nụ cười tươi tắn, “Cảm ơn cô ạ!”

“Cô mau vào đây đi!” Tiểu Hi nắm lấy tay của Hạ Thất Thất đi vào phòng khách.

Hạ Thất Thất đưa mắt nhìn xung quanh, căn nhà rất lớn, gia dụng trong nhà tất cả đều là mới cả, cách bố trí rất ấm cúng và trang nhã, là phong cách yêu thích của cô ấy.

Nhưng, tại sao lại không có ai cả?

“Tiểu Hi, ba mẹ con đâu rồi?” Hạ Thất Thất hoài nghi hỏi, không phải gọi cô ấy đến để chụp ảnh cha con sao?

Tiểu Hi làm ra vẻ đau buồn nói, “Mẹ đã giận ba, và đã đi ra khỏi nhà rất nhiều năm rồi, vốn dĩ hôm nay ba sẽ ở bên với con, nhưng ông ấy đột nhiên lại phải đi công tác, nên chỉ còn có thể để con ở nhà.”

Đứa trẻ tội nghiệp thế này.

Hạ Thất Thất ngay tức khắc càng yêu thương Tiểu Hi hơn nữa, Tiểu Hi chớp chớp đôi mắt hiện lên vẻ khẩn cầu, nói, “cô ơi, hôm nay cô ở cùng với Tiểu Hi có được không, Tiểu Hi rất sợ ở nhà một mình.”

Đôi mắt Hạ Thất Thất có đôi chút ửng đỏ, nói, “Ừ, Được.”

“Cô ơi, ba có mua bánh sinh nhật cho con nữa nè, một lát, chúng ta cùng nhau ăn bánh kem nha, nhưng ba vẫn chưa kịp làm đồ ăn, cô có thể nấu com cho con ăn không?”

Tiểu Hi giống như một đứa trẻ đã lâu không có mẹ quan tâm vậy, không ngừng làm nũng với Hạ Thất Thất, “Con nói cho cô biết nha, ba con nấu com khó ăn lắm, có mấy lần bị nấu khét, con cũng phải ráng ăn cho hết, nếu không, con sợ ba sẽ buồn.”

“Tiểu Hi rất hiểu chuyện.” Hạ Thất Thất sờ lên đầu của Tiểu Hi, sau đó nắm tay nó đi vào nhà bếp, nhìn xem các nguyên liệu, nói, “Tiểu Hi, cô sẽ làm cho con món cá sốt chua ngọt và món ghêu hấp trứng có chịu không, còn những loại nấm này, cũng có thể sử dụng để nấu canh nấm.”

“Dạ, được ạ!”

Bữa trưa, vô cùng phong phú, Tiểu Hi ăn từng ngụm từng ngụm to, sau đó, nước mắt bắt đầu tuôn trào.

Hạ Thất Thất hốt hoảng, liền lấy khăn giấy giúp nó lau mặt, có đôi chút bất lực mà hỏi, “Tiểu Hi, sao con khóc vậy, có phải do cô làm không được ngon không?”

Tiểu Hi lắc đầu, nói, “Dạ, tại vì con chưa bao giờ ăn qua món ăn ngon đến như vậy, ba luôn nói với con, đợi khi nào mẹ về, mẹ sẽ nấu com cho Tiểu Hi ăn, nhưng Tiểu Hi đã ba tuổi rồi, mà sao mẹ vẫn còn chưa về, cô ơi, có phải Tiểu Hi không ngoan, nên mẹ không cần Tiểu Hi nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Câu hỏi của Tiểu Hi, có chút khiến cho Hạ Thất Thất không biết trả lời như thế nào.

Thông thường, người phụ nữ mà đi ra khỏi nhà, đa số cũng vì người đàn ông đã phạm sai lầm, và đứa con là vô tội, nhưng lại vì lý do này mà phải kiềm nén chấp nhận sự mất mát người mẹ.

Hạ Thất Thất nhìn ra được, Tiểu Hi rất nhớ mẹ của mình, nhưng, chuyện của người lớn, người ngoài như cô ấy, lại có thể nói được gì?

Thờ dài một hồi, Hạ Thất Thất khẽ chạm lên mặt của Tiểu Hi, nói, “Tiểu Hi à, con là đứa trẻ dễ thương nhất ngoan nhất mà cô từng gặp, mẹ của con không về nhà, nhất định không phải vì không thích Tiểu Hi đâu, có lẽ chỉ là tình cảm của ba mẹ con xảy ra vấn đề gì đó, đương nhiên, con sẽ không hiểu được, nhưng Tiểu Hi nhất định phải vui vẻ tươi cười, có biết không?”

Tiểu Hi mơ mơ hồ hồ, hỏi, “Vậy, làm thế nào mới khiến cho mẹ quay về hả cô?”

Câu hỏi này, đúng là đã làm khó Hạ Thất Thất, cô ấy cũng đâu biết chuyện gì, làm sao mà trả lời?

Tiểu Hi lại hỏi, “Cô ơi, nếu như có người làm cho cô giận, làm cô đau lòng, thì cô có giống mẹ con, mãi mãi không tha thứ cho ba con không?”

Hạ Thất Thất ngơ ngác, nếu như là cô ấy, cô ấy có thể tha thứ không?

Trong tiềm thức của Hạ Thất Thất lại nghĩ đến Sở Thế Kiệt... nghĩ đến tất cả những việc mà Sở Thế Kiệt đã làm với mình... thực ra, cũng không có gì là tha thứ hay không tha thứ, nhưng vì đứa con của cô ấy đã chết, nên trái tim của cô ấy, cũng đã chết theo, sự tồn tại của Sở Thế Kiệt chính là nhắc nhở cô ấy đã từng vì một tình yêu cuồng nhiệt mà ngu xuẩn như thế nào, và cô ấy, sẽ không ngu ngốc như vậy nữa.

Hạ Thất Thất nắm lấy bàn tay của Tiểu Hi, nói, “Tiểu Hi à, có những lỗi lầm, là không thể tha thứ được, nhưng, cho dù không được tha thứ, chúng ta cũng có thể thử bù đắp lại, như vậy, mới không thẹn với lòng mình.

Tiểu Hi nghiêng đầu, rõ ràng là nghe không hiểu những gì mà Hạ Thất Thất đang nói, nhưng nhớ lại những câu hỏi mà những ngày qua Sở Thế Kiệt đã căn dặn mình rất nhiều lần, Tiểu Hi vẫn hỏi một cách như học thuộc lòng vậy, “cô ơi, vậy có nghĩa là, nếu như ba con cố gắng bù đắp, cô sẽ tha thứ cho ba sao?”

Hạ Thất Thất không nghe ra lỗi xưng hô trong câu nói của Tiểu Hi, cô ấy chỉ nghĩ rằng Tiểu Hi là muốn lấy ví dụ so sánh ra hỏi cho đơn giản, thực ra cô ấy muốn nói, có những bù đắp, giống như con người chết đi không thể sống lại vậy, là uống công mà thôi, nhưng không muốn Tiểu Hi có suy nghĩ bi quan, nên đã đổi lại nói, “Ừ, người xưa thường nói, biết sai mà sửa thì không gì tốt bằng, nếu như đối phương biết lỗi, và cố gắng hối lỗi sửa sai, vậy thì những người đó, cũng sẽ xứng đáng được tha thứ.”

“Thật vậy sao?” Tiểu Hi cực kỳ xúc động, mà dùng sức ôm lấy Hạ Thất Thất nói, “Cô đừng quên những gì mà hôm nay cô nói nhé.”

Có nghĩa là sao?

Hạ Thất Thất đang bối rối, thì Tiểu Hi đã mừng khắp người mà cầm lấy cái muỗng lên, sau đó múc một muỗng trứng hấp, vui vẻ nói, “Cô ơi, mấy món ăn này đều rất là ngon, nếu như sau này ngày nào con cũng được ăn cơm cô nấu thì tốt biết mấy!”

Trẻ con đúng thật là lúc nắng lúc mưa, Hạ Thất Thất mỉm cười, chỉ xem lời Tiểu Hi như lời trẻ con nói, không nghĩ gì nhiều.

Ngày hôm nay, Hạ Thất Thất cứ như vậy mà ở bên Tiểu Hi chơi, cho đến 9 giờ tối, Hạ Thất Thất nhiều lần nhìn lên cái đồng hồ treo trên tường, nói, “Tiểu Hi, ba con mấy giờ mới về vậy?”

Thực ra bình thường vào thời gian này Tiểu Hi đã đi ngủ rồi, nên trên gương mặt nhỏ bé đó cũng đã xuất hiện vẻ buồn ngủ, vừa ngáp vừa nói, “Con không biết nữa, ba nói, ba đi vùng khác rồi, nếu như tối nay về không kịp, thì kêu con ngủ một mình.”

“Cái gì?!” Hạ Thất Thất có chút lờ mờ, sao lại có người cha như thế này, không ngờ lại bận đến nỗi mà để một đứa trẻ ba tuổi ở nhà một mình như vậy, thật là không có một chút trách nhiệm nào cả! Hèn gì người phụ nữ kia lại đi ra khỏi nhà, người đàn ông này chắc là một người cuồng công việc, nên mới làm cô giận bỏ đi.

Tiểu Hi làm ra vẻ như đã quen với việc như thế này và nói, “Không sao đâu, ba con cũng thường hay như vậy lắm, Tiểu Hi cũng đã quen rồi, bây giờ đã trễ rồi, cảm ơn cô hôm nay đã chơi với con, cô về nhà đi.”

“...” đứa trẻ này, hiểu chuyện đến nỗi khiến người khác cũng cảm thấy thương xót.

Hạ Thất Thất ôm lấy Tiểu Hi, nói, “Tiểu Hi, nếu như hôm nay ba con không về, thì cô ở lại ngủ với con, có chịu không?”

Tiểu Hi chính là đang đợi câu nói này đây!

Cái đầu nhỏ ấy lập tức gật lia lịa còn nhanh hơn con gà mổ thóc vậy, “Dạ chịu, con cảm ơn cô!”

Bạn đang đọc truyện *Thi Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Đây là lần đầu tiên, Tiểu Hi nằm trong lòng mẹ mà ngủ, nó hạnh phúc đến nỗi, ngay cả đang nằm mơ cũng cười lên.

Và đây cũng là lần đầu tiên, Hạ Thất Thất cảm nhận được cảm giác hạnh phúc của người làm mẹ, nếu như con của cô ấy không chết, cô ấy chắc chắn sẽ giống như bây giờ vậy, cùng con ăn cơm, cùng con chơi, kể chuyện trước khi ngủ, sau đó mỉm cười mà nhìn nó đi vào giấc ngủ.

Có lẽ do quá xúc động, và cũng có lẽ do nghĩ đến rất nhiều rất nhiều, Hạ Thất Thất chỉ cảm thấy trong đầu mình như ngựa thần lướt gió tung mây, làm sao cũng không thể ngủ được.

Bỗng nhiên, cô ấy nghe được tiếng cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn ngủ lờ mờ, và Hạ Thất Thất lại đang ôm Tiểu Hi, lưng hướng ra cửa mà ngủ, nên trong lúc này đây, cô ấy cảm thấy vô cùng bối rối.

Không lẽ là ba của Tiểu Hi đã trở về?

Đã hai ba giờ sáng rồi, giờ này mới về thật là quá đáng.

Đang do sự không biết có nên ngồi dậy không, nhưng tiếng bước chân nhẹ nhàng ấy đã đi đến đầu giường và tiến đến gần phía cô ấy.

Hạ Thất Thất theo phản ứng bản năng mà nhắm mắt lại, mặc kệ, cứ giả ngủ thôi, nếu không thì ngượng chết, nhưng chắc có lẽ ba của Tiểu Hi cũng biết rằng cô ấy là nhiếp ảnh gia? Tuy là vẫn chưa gặp mặt nhau, nhưng chuyện cô ấy đến đây để chụp ảnh cha con, có lẽ anh ấy cũng biết rất rõ? Chắc là sẽ không nghĩ cô ấy là kẻ trộm cắp hay là gì đâu?

Đang trong tình trạng hồi hộp, bỗng nhiên, trên mặt cô ấy xuất hiện một bàn tay, bàn tay đó đã nhẹ nhàng vuốt ve trên đôi má cô ấy.

“...”Hạ Thất Thất rung sợ, anh ấy, anh ấy, anh ấy, tại sao lại sờ mặt cô ấy?! Không lẽ ba của Tiểu Hi, là một kẻ dâm dăng?!

Trong lúc này, các ngón tay, lại từ từ di chuyển, xuống đôi môi của cô ấy, nhẹ nhàng vuốt đi vuốt lại trên đôi môi cô ấy.

Có một cảm giác quái dị khiến cho toàn thân Hạ Thất Thất sồn gai ốc.

Cuối cùng cô ấy cũng không chịu nổi, liền mở mắt ra, và cô ấy đã nhìn thấy gì, trước mắt là một người đang khom mình xuống, khuôn mặt được phóng to ra trước mắt cô ấy, tại sao lại quen thuộc như vậy, tại sao lại khiến cô ấy cảm thấy như vậy!

Ngón tay của Sở Thế Kiệt, bỗng cứng đơ ra trên khóe môi cô ấy, anh ấy không sao ngờ đến, đã hai ba giờ sáng, lúc mọi người đang chìm trong giấc ngủ, mà Hạ Thất Thất vẫn còn chưa ngủ.

Thực ra ngày hôm nay, anh ấy luôn trốn trong phòng sách, thông qua hệ thống camera đã cố tình lắp đặt, anh ấy đã xem được tất cả những hoạt động giữa Tiểu Hi và Hạ Thất Thất, đây là lần đầu tiên Tiểu Hi cười vui vẻ nhất, nụ cười rực rỡ đó, khiến cho Sở Thế Kiệt suýt chút nữa đã quên đi, Tiểu Hi là một đứa trẻ mắc bệnh tự kỉ nhẹ.

Anh ấy vô cùng cảm động nhưng lại không thiếu phần áy náy trong lòng, nếu như năm xưa, anh ấy đã không phạm sai lầm, thì cảnh tượng tươi đẹp trong lúc này, có lẽ đã xuất hiện vào ba năm trước rồi.

Cuối cùng anh ấy đã không nhịn được, muốn lại gần nhìn Hạ Thất Thất kỹ hơn, cho dù là chạm nhẹ lên khuôn mặt cô ấy, anh ấy cũng hài lòng.

Nhưng trở trêu thay, anh ấy đã bị phát hiện.

Gương mặt ông chủ, trong lúc này, cứng đờ ra như bị tiêm botox quá liều vậy.

“Thất Thất...”anh ấy gọi thầm, có chút ngượng ngùng mà rút tay về, trong ánh mắt, hiện lên vẻ dè dặt và căng thẳng.

Thực ra Hạ Thất Thất rất muốn chất vấn ngay tại chỗ, tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc tất cả những điều này là như thế nào, nhưng vì sợ đánh thức Tiểu Hi dậy, nên cô ấy đã nén cơn giận lại.

Nhẹ nhàng kéo tay của Tiểu Hi ra, Hạ Thất Thất ngồi dậy, sau đó bước xuống giường, về mặt lạnh lùng mà đi ra khỏi phòng ngủ.

Dáng vẻ Sở Thế Kiệt như một học sinh đã phạm sai lầm vậy, đi theo sau Hạ Thất Thất với bóng dáng cao to mà thô lương.

“Chúng ta vào phòng sách đi.” Sở Thế Kiệt đóng cửa phòng ngủ lại, sau đó ho nhẹ một tiếng, chỉ vào cửa kế bên, đồng thời nói, “hiệu ứng cách âm ở Phòng sách rất tốt, sẽ không làm ồn đến Tiểu Hi.”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Tại phòng sách.

Hạ Thất Thất trừng đôi mắt ra nhìn Sở Thế Kiệt, hỏi, “Sở Thế Kiệt, rốt cuộc anh muốn làm gì, sao anh lại ở đây?”

“Thất Thất...” Sở Thế Kiệt bước tới, muốn đụng vào cô ấy, nhưng Hạ Thất Thất lại liên tục lùi bước, “stop! Anh đừng tiến tới gần tôi nữa! Anh lùi về đi!”

Hình tượng Tổng Giám Đốc oai phong lẫm liệt của Sở Thế Kiệt giờ đây đã bị đánh bại hoàn toàn, “Thất Thất, anh chỉ là rất nhớ em, nên đã chịu không nổi đến gặp em.”

Câu nói rung động như thế này, nhưng giờ đây, cô ấy đã không cần nữa.

Hạ Thất Thất về mặt lạnh lùng, lướt qua anh ấy, nói, “Sở Thế Kiệt, nếu như anh chỉ muốn chơi trò mờ ám với tôi, thì rất xin lỗi, tôi không có hứng thú, Tiểu Nhã của anh vẫn còn đang ở nhà đợi anh đó, việc bắt cả hai tay này, anh hãy đi kiếm người khác đi.”

“Thất Thất, anh và Tiểu Nhã, đã ly hôn rồi.” Sở Thế Kiệt giữ tay và kéo cô ấy lại, trong ánh mắt, chứa đầy sự ray rứt, “Thất Thất, anh xin lỗi, chân tướng năm xưa anh đã biết hết rồi, thực ra em mới là người phụ nữ đã cứu anh trong tai nạn xe đó, anh rất xin lỗi vì đã hiểu lầm em, anh càng xin lỗi hơn vì đã từng làm tổn thương em như thế này.”

Hạ Thất Thất đứng đờ người ra đó với đôi mắt hỗn loạn.

Cuối cùng anh ấy cũng đã biết được sự thật.

Cuối cùng anh ấy cũng đã nói lời xin lỗi với cô ấy.

Nhưng bây giờ, tất cả đều đã quá muộn.

Hạ Thất Thất cắn chặt đôi môi của mình, dùng sức gậy gạt thoát khỏi tay của Sở Thế Kiệt, để chạy nhanh ra khỏi cửa.

“Thất Thất!” Sở Thế Kiệt đuổi theo cô ấy, không hiểu tại sao lời xin lỗi của anh ấy, chỉ khiến cho cô ấy càng muốn chạy trốn hơn.

Anh ấy ôm chặt cô ấy từ phía sau, hỗn loạn mà nói, “Thất Thất, đừng chạy, anh biết em rất giận, anh biết em rất căm ghét anh, em có thể đánh anh, chửi anh, nhưng, có thể xin em cho anh một cơ hội nữa không, vừa này em có nói, biết lỗi mà sửa thì không gì tốt bằng mà, Thất Thất, anh nguyện dùng cả cuộc đời anh để bù đắp lại cho em.”

Đôi mắt Hạ Thất Thất đỏ lên, cô ấy đã từng vô số lần hoang tưởng qua, rằng Sở Thế Kiệt sẽ nói với cô ấy những lời ngôn tình như muốn ở bên cô ấy suốt đời, dù chỉ là một câu nói, nhưng giờ đây nghe thấy, sao lại cảm thấy mỉa mai thế này.

Có những lỗi lầm, giống như bình hoa đã vỡ vụn, làm sao cũng không thể bù đắp lại được.

Nước mắt đã không kiềm được mà chảy xuống, Hạ Thất Thất nói, “Sở Thế Kiệt, từ giây phút anh chính tay giết chết con của tôi, thì Hạ Thất Thất đã từng yêu anh đến cuồng dại kia cũng đã chết đi rồi, tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu, mãi mãi không bao giờ.”

“Thất Thất, đứa con vẫn chưa chết, Tiểu Hi chính là con của chúng mình, nó vẫn còn sống.”

“Năm xưa, anh chỉ vì không muốn em đến làm phiền anh nữa, giận quá nên mới nói những lời như vậy.”

“Thất Thất, Anh xin lỗi.”

“...”

Nhịp tim, bỗng nhiên đập mạnh, từ rung động, kích động, cho đến, sự phẫn nộ tràn trề.

Hạ Thất Thất như một con thú nhỏ bùng phát ra vậy, dùng sức vùng hai cánh tay của Sở Thế Kiệt ra, sau đó xoay người, giương bàn tay mình ra, cắn hận mà quật mạnh lên mặt của Sở Thế Kiệt.

“Bốp!”

“Sở Thế Kiệt, một mạng người, trong mắt anh lại có thể dễ dàng đem ra làm trò đùa vậy à?”

“Anh có biết ba năm nay tôi đã sống như thế nào không? Bởi vì một câu nói tức giận của anh, tôi ngu ngốc đến nỗi đã đi tự sát, tôi thậm chí còn ngu đến nỗi khiến cho mình bị uất ức trở thành một người bệnh tâm thần.”

“Mà bây giờ anh lại nói với tôi, đó chỉ là một câu nói dối của anh!”

“Sở Thế Kiệt, anh có biết bây giờ tôi cảm thấy mình giống gì không? Giống một người hề vậy! Một người hề rất buồn cười!”

Sở Thế Kiệt về mặt hỗn loạn, “Thất Thất, không phải đâu, năm xưa anh không cố ý, anh không biết rằng em sẽ tự sát, anh không biết em đã phải chịu đủ sự dày vò về tinh thần trong ba năm như vậy, anh...”

“Đúng vậy, anh không biết, nên, bây giờ anh đã biết rồi, anh hối hận rồi, anh ăn năn rồi, thì lại tưởng như không có chuyện gì xảy ra vậy mà muốn tôi tha thứ cho anh sao?”

Hạ Thất Thất từng bước từng bước lùi về sau, phía sau nắm lấy cánh cửa, trên gương mặt phủ đầy những vệt nước mắt, sau đó tự cười vào mình một cách thê lương, “Sở Thế Kiệt, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu! Hạ Thất Thất vì yêu mà làm chuyện ngu ngốc dại dột kia đã chết rồi!”

“Tôi bây giờ, đối với anh, ngoài cảm hận ra, thì đã không còn một chút tình cảm nào cả!”

“Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, nếu anh còn đến tìm tôi, tôi sẽ chết thêm một lần nữa cho anh xem!”

Lạch cạch, Hạ Thất Thất mở cửa ra, và rời khỏi trong sự căm hận.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Thất Thất!”

Sở Thế Kiệt muốn đuổi theo, nhưng phía sau, nghe được âm thanh của Tiểu Hi bị đánh thức, từ phòng ngủ đi ra dụi dụi con mắt, vẻ mặt buồn rầu hỏi, “Ba ơi, sao mẹ lại khóc lóc chạy đi vậy, mẹ không cần Tiểu Hi nữa sao?”

Đôi mắt Sở Thế Kiệt ửng đỏ, ngồi xổm xuống ôm lấy Tiểu Hi nói, “Tiểu Hi, là tại ba ngốc, ba lại chọc cho mẹ giận nữa rồi, bây giờ ba sẽ đi đuổi theo mẹ, Tiểu Hi ở nhà ngoan, được không?”

Tiểu Hi gạt đầu, và hôn lên má của Sở Thế Kiệt một cái, nói, “Ba cố lên, nhất định phải đuổi kịp mẹ để mang mẹ về đây nhé!”

...

Hạ Thất Thất chạy như điên trên con đường tối om không một bóng người, nước mắt cô ấy không ngừng chảy, và không ngừng lau đi những giọt nước mắt ấy, nước mắt đã làm mờ đi tầm nhìn của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn một mạch chạy đi.

Cô ấy chưa từng nghĩ qua, sự sụp đổ và sự tự trách bản thân mình trong ba năm qua chẳng qua chỉ là một trò đùa, cô cảm thấy mình thật ngu ngốc, thật đại dốt và thật sự buồn cười.

Nếu như yêu một người mà lại có kết cục như thế này, thì cô ấy thà rằng cả đời này chưa từng yêu qua Sở Thế Kiệt.

Kết..., đột nhiên có chiếc xe trầy trụa cũ kỹ ngừng ngay bên cạnh cô ấy, tiếng phanh xe nghe quá chói tai, khiến cho Hạ Thất Thất theo phản xạ tự nhiên mà quay đầu lại nhìn. Nhưng chưa kịp nhìn rõ mặt người đó, thì cánh tay đã bị kéo lại, trong phút chốc, cả người cô ấy đã bị kéo vào xe.

Lạch cạch, cửa xe đóng lại, trên mặt cô ấy, liền bị một bạt tay quất vào.

“Bộp!” Hạ Thất Thất bị tát đến nỗi xoay mặt sang một bên.

“Tiện nhân, cô tưởng cô có thể hạnh phúc bên Sở Thế Kiệt sao, mấy người hại tôi thế thảm đến như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không cho mấy người sống yên ổn đâu!”

Một giọng nói quen thuộc, Hạ Thất Thất xoay mặt lại nhìn, một gương mặt hơi méo mó, chính là Hàn Nhã!

Hạ Thất Thất chau mày, trợn mắt nhìn, “Hàn Nhã, cô lại muốn làm gì nữa, tôi và Sở Thế Kiệt từ lâu đã không còn bên nhau nữa, cô bắt tôi để làm gì.”

“Hơ, mấy ngày nay, tôi đã dùng hết tất cả tiền mà tôi có, thuê người theo dõi cô và Sở Thế Kiệt, hóa ra, anh ấy muốn theo đuổi lại cô.” Hàn Nhã căm hận trừng mắt lên nhìn và nói, “Hạ Thất Thất, cô đừng tưởng rằng tôi không biết gì cả, thực ra cô chỉ tạm thời làm giá, để Sở Thế Kiệt theo đuổi cô, theo đuổi đến khi không được nữa, thì cô nhất định sẽ không thể chờ đợi được nữa mà vồ vào lòng anh ấy, thủ đoạn này của cô, thật sự cao siêu.”

“Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ quay lại với Sở Thế Kiệt.” Hạ Thất Thất nói một cách lạnh lùng.

Hàn Nhã cười giễu cợt, “Ha ha, cô cảm thấy tôi sẽ tin cô sao? Một nam thân quý giá như Sở Thế Kiệt vừa giàu có lại vừa đẹp trai, cô mà không muốn sao? Còn không phải chơi thủ đoạn, giả vờ tha đi để rồi bắt lại sao.”

“Tùy cô muốn nghĩ sao nghĩ.”

Hạ Thất Thất không muốn tranh cãi với Hàn Nhã một cách vô nghĩa nữa, dùng sức đẩy cửa xe đã bị khóa đó, nói, “Hàn Nhã, cô mau kêu tài xế đó ngừng xe lại, nếu như cô muốn theo đuổi lại Sở Thế Kiệt, thì đó là chuyện của cô, vì bắt đầu từ giây phút này, Sở Thế Kiệt đã không còn liên quan đến tôi nữa, xin cô đừng đến quấy rầy tôi với những nghĩ ngờ vô có đó nữa.”

“Chà, còn làm bộ thanh cao nữa à?” Hàn Nhã hậm hực nghiêng răng, nói tiếp, “Hạ Thất Thất tôi nói cho cô biết, những lời cô nói, một chữ tôi cũng sẽ không tin đâu! Sở Thế Kiệt sẽ không cần tôi nữa, nhưng đồng thời, tôi cũng sẽ không cho cô có lại được anh ấy đâu.”

Lại là một cái phanh khác, chiếc xe dừng lại.

Hạ Thất Thất vừa nhìn xung quanh, hoá ra là một căn nhà thối nát, xung quanh trống trải không một bóng người.

“Hàn Nhã, cô dẫn tôi đến đây làm gì?”

Hạ Thất Thất hốt hoảng, và trong lúc này, người tài xế đó, ơ, không, nên nói là tên du côn đã được thuê bởi Hàn Nhã, đã mở cửa xe ra, sau đó lôi Hạ Thất Thất ra ngoài.

“Anh buông tôi ra!” Hạ Thất Thất ra sức vùng vẫy, nhưng sức lực vẫn không bằng tên du côn đó, làm thế nào cũng không thể vùng ra được.

“Tiện nhân, cô nghĩ cô vùng vẫy là sẽ thoát ra được sao, hôm nay, tôi sẽ xử đẹp cô!” Hàn Nhã nghiêng răng nói, sau đó nói với tên du côn, “Bây giờ, hãy để cô ấy xuống đất.”

“Bịch!” Hạ Thất Thất bị quăng xuống đất, liền sau đó, tên du côn tay chân phối hợp mà giữ lấy đôi tay của cô ấy áp sát trước ngực, sau đó đè đầu gối cô ấy lại, để cô ấy không thể cựa quậy.

“Hàn Nhã, rốt cuộc cô muốn làm cái gì, cô có biết cô làm như vậy là phạm pháp không!” Hạ Thất Thất thét lên.

“Phạm pháp? Cô nghĩ tôi sẽ sợ sao? Ba năm nay, tôi đã ở trong tù bị người khác ăn hiếp, bị mọi người vây đánh, những ngày tháng như thế này, tôi đã sớm không còn cảm giác rồi!” Hàn Nhã căm giận nói, sau đó rút một con dao ra, vẻ mặt nham hiểm nhìn về Hạ Thất Thất.

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đôi mắt Hạ Thất Thất run rẩy, dưới ánh sáng của đèn xe, là một lưỡi dao sắc nhọn, hiện lên một vẻ rét lạnh lạ thường khiến người khác khiếp sợ.

“Sao, sợ rồi à?” Hàn Nhã chăm chăm nhìn vào đôi mắt hoàn loạn của Hạ Thất Thất, sau đó lại xuất hiện một nụ cười nham hiểm, nói, “Hạ Thất Thất, cô yên tâm, tôi sẽ không giết chết cô đâu, như vậy, thì quá dễ dàng cho cô rồi.”

“Nhưng, tôi sẽ gạch nát mặt cô, từng dao từng dao một mà gạch lên, khiến cô, dù cho sau này có phẫu thuật thẩm mỹ đi chăng nữa, thì cũng sẽ mang một gương mặt lỗi lổm mà sống hết cuộc đời này!”

“Đến lúc đó, xem Sở Thế Kiệt có cần cô nữa không!”

“Cô hãy sống một mình như một con quái thú bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ nói xấu sau lưng như vậy cả đời cho tôi!”

“Ha ha ha!”

Một giọng cười điên cuồng, với một gương mặt méo mó.

Hạ Thất Thất không nhịn được sự giật mình, “Hàn Nhã, cô điên rồi!”

“Đúng vậy, tôi điên rồi, chính hai người đã làm cho tôi điên vậy đó, tóm lại, tôi không được sống tốt, thì cô cũng đừng hòng được sống tốt!”

Giương tay lên, con dao của Hàn Nhã, cứ vậy mà hướng thẳng về gương mặt của Hạ Thất Thất mà gạch xuống!

“Á...” Hạ Thất Thất dốc hết tất cả sức lực để xoay chuyển đôi vai của mình, cuối cùng cũng tránh được một kiếp, con dao ấy, nguy hiểm đến nỗi, hạ ngay xuống cạnh tai cô ấy, khiến cho tai cô ấy, bị trầy xước một lỗ.

“Tiện nhân, còn dám né à! Nhưng cô né được sao?” Đôi mắt Hàn Nhã hiện lên vẻ nham độc, sau đó thét vào tên du côn, “giữ chặt đầu của nó cho tôi”, tiếp đó, lại một lần nữa hướng về gương mặt của Hạ Thất Thất, mà đâm thẳng xuống!

“Á...” Đầu của Hạ Thất Thất lúc này đã hoàn toàn không thể cử động được nữa, nhìn thấy lưỡi dao sắc bén ấy đâm về phía mình, cô ấy la thét lên một tiếng và nhắm mắt lại một cách vô thức.

“Buông cô ấy ra!” Bỗng nhiên, một giọng nói mãnh liệt thét vào Hàn Nhã với con dao trên tay sắp đâm xuống.

Đôi mắt Hàn Nhã co lại, quay đầu, nhìn về hướng Sở Thế Kiệt đang chạy về mình!

Anh ấy lại đuổi theo đến đây!

Anh ấy vậy mà không thể buông bỏ được con tiện nhân này sao?

“Sở Thế Kiệt, anh đứng yên cho tôi, anh mà tiến thêm một bước nữa, thì tôi sẽ cắt vào cổ con tiện nhân này!” Hàn Nhã trợn mắt lên một cách tàn bạo, cầm lấy con dao, hướng thẳng xuống cổ họng của Hạ Thất Thất, vì dùng sức quá trớn, nên trên cổ cô ấy đã bị cắt trúng nhẹ và rỉ máu ra ngoài.

“Hàn Nhã, cô thả Thất Thất ra!” Sở Thế Kiệt không dám tiến thêm bước nào nữa, ánh mắt anh ấy hiện lên vẻ dữ tợn, toàn thân bộc phát ra con thịnh nộ và sự tàn bạo.

“Sở Thế Kiệt, anh khiến cho tôi phải ngồi tù ba năm, anh cảm thấy, tôi sẽ cho anh và con tiện nhân Hạ Thất Thất này hạnh phúc mà nối lại duyên xưa sao? Tôi nói cho anh nghe, anh mơ đi!”

Về mặt Sở Thế Kiệt cau có, giọng lạnh lùng nói, “Hàn Nhã, cô muốn gì thì cứ nhắm vào tôi, cô thả Thất Thất ra đi!”

“Thất Thất, Thất Thất, gọi tên thân mật nhỉ, năm xưa lúc anh gọi tôi là Tiểu Nhã, cũng nói rằng sẽ khiến tôi hạnh phúc cả đời mà. Tôi chỉ nói dối với anh một câu thôi, mà anh đã đòi ly hôn với tôi, còn hại tôi phải ngồi tù nữa, Sở Thế Kiệt, anh là người đàn ông bạc tình, tôi ghét anh, hận anh!”

Mỗi một chữ mà Hàn Nhã thốt ra, đều hiện lên sự oán hận, hoàn toàn không nghĩ đến những chuyện ác độc mà mình đã từng làm.

Sở Thế Kiệt xiết chặt nắm đấm, nói, “Hàn Nhã, tôi biết cô rất hận tôi, nhưng đó cũng là do cô tự chuốc lấy, tôi nói lại lần nữa, cô hãy mau thả Thất Thất ra, nếu không, lần này tôi sẽ khiến cho cô ngồi tù cả đời!”

“Đến bây giờ mà anh vẫn vì con tiện nhân này mà oán hận tôi sao!” Ánh mắt Hàn Nhã hiện lên vẻ căm hờn, phất chốc lại cười lên, nói với tên du côn, “Lấy con dao của anh, quăng cho hần.”

Tên du côn do dự, Hàn Nhã lại hét lên một tiếng, “Mau lên, quăng cho hần ta!”

Tên du côn chau mày lại, lấy con dao kẹp ở phía sau thắt lưng ra, quăng cho Sở Thế Kiệt.

“Sở Thế Kiệt, anh kêu tôi thả Hạ Thất Thất ra, được, vậy anh hãy lấy con dao đó tự đâm vào cơ thể mình đi, tôi đảm bảo, khi nào anh chảy máu đến nỗi bị hôn mê bất tỉnh, thì tôi sẽ thả Hạ Thất Thất ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thi Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Yêu cầu của Hàn Nhã, khiến cho Sở Thế Kiệt cau mày lại, nhưng nhìn thấy con dao chìa thẳng vào cổ họng của Hạ Thất Thất, các ngón tay anh ấy xiết chặt lại, sau đó nhặt con dao từ dưới đất lên.

Trong lòng Hạ Thất Thất hoảng loạn nhìn theo Sở Thế Kiệt từ từ nhặt lên và cầm chặt con dao, sau đó, chìa mũi dao vào phần bụng của mình.

“Sở Thế Kiệt, dừng!” Hạ Thất Thất theo phản xạ mà kêu lên, “Tôi không cần anh đến cứu tôi, anh đi đi, tôi đã nói qua, là tôi hận anh, cho dù hôm nay anh có cứu được tôi đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ hận anh!”

Đôi mắt bình thản của Sở Thế Kiệt nhìn vào Hạ Thất Thất, trong ánh mắt ấy không hề có sự sợ hãi, chỉ có sự tự trách và áy náy sâu sắc, “Thất Thất, anh biết em rất hận anh, em đã từng tốt với anh như vậy, mà anh lại không biết trân trọng, còn trút hết sự tàn nhẫn lên em, giờ đây em hận anh, là do anh tự chuốc lấy.”

“Nhưng Thất Thất, anh đã thật sự biết lỗi rồi, cho dù em có muốn nghe hay không, thì anh cũng muốn nói cho em biết rằng, anh yêu em.”

Một câu anh yêu em, Hạ Thất Thất đã đợi rỗng rã bảy năm trời!

Nhưng trong giây phút này, cô ấy lại không muốn nghe chút nào!

“Sở Thế Kiệt, tôi không muốn nghe lời sám hối của anh, anh đi đi, đi ngay cho tôi!” Đôi mắt Hạ Thất Thất đỏ ửng lên, những giọt nước mắt từ trong khóe mắt không ngừng chảy xuống.

Cô ấy hận anh ấy, và cô ấy càng không cần anh ta cứu, cô ấy thà rằng bị gạch nát mặt, cũng không muốn anh ấy lại đến quấy nhiễu trái tim mình!

Sở Thế Kiệt nhìn chăm chăm vào những giọt nước mắt của Hạ Thất Thất, khóe miệng, từ từ nở ra một nụ cười, anh ấy có thể tự gạt mình rằng, cô ấy vẫn còn thương xót mình, vẫn không rời xa mình không?

“Thất Thất, anh xin lỗi.” Sở Thế Kiệt rung rung nước mắt, sau đó cầm lấy con dao, đâm thẳng vào bụng mình.

“Không...”rất nhiều rất nhiều máu, đã nhuộm vào chiếc áo sơ mi trắng tinh của Sở Thế Kiệt, giống như đóa hoa mạn đà la nở rộ để dẫn dắt vào địa ngục vậy.

Nước mắt Hạ Thất Thất tuôn trào, gào thét thảm thiết, “Sở Thế Kiệt! đồ khốn như anh!”

Cô ấy vùng vẫy, đẩy mạnh Hàn Nhã với vẻ mặt đang kinh hãi kia, để chạy đến bên cạnh Sở Thế Kiệt.

Hàn Nhã chọt hoàn hồn, nhanh chóng bắt lấy và nhấn đôi vai Hạ Thất Thất xuống, sau đó mắng trách tên du côn, “sao ngươi lại thả cô ta ra, mau giữ cô ta lại cho tôi!”

Về mặt kinh hoàng của tên du côn, hoàn toàn bị nhát dao tự đâm của Sở Thế Kiệt làm cho khiếp sợ, anh ta chỉ tưởng rằng Sở Thế Kiệt chỉ làm dáng vậy thôi, nào ngờ, lại thật sự tự đâm vào mình.

“Cô, cô lúc trước chỉ kêu tôi bắt người thôi mà, đâu có nói sẽ giết người đâu.” Tên du côn luống cuống đứng dậy, nói, “chú mày không làm nữa, cô tự mình chơi đi, toàn một lũ tâm thần!”

“Ê, ngươi đứng lại cho tôi!”

Hàn Nhã vội vã gọi lại, nhưng tên du côn đó đã chạy mất dép rồi, còn Hạ Thất Thất, thừa cơ hội này, đứng dậy, chạy về phía Sở Thế Kiệt.

“Sở Thế Kiệt, anh sao rồi, sao anh lại tự đâm mình như vậy, anh có bị điên không!” Hạ Thất Thất vội vàng đỡ Sở Thế Kiệt lên và lung lay cơ thể anh ấy, trong ánh mắt oán hận ấy, đã bị sự lo lắng làm tan biến.

“Đừng vậy, anh bị điên rồi.” Sở Thế Kiệt cười với vẻ thê lương.

“Anh còn cười nữa!” Hạ Thất Thất tức điên lên, sau đó hốt hoảng móc chiếc điện thoại từ trong túi của Sở Thế Kiệt ra, liền gọi 120.

Phía sau, Hàn Nhã nhìn thấy hai người “liếc mắt đưa tình”, sự phẫn nộ trong lòng như ngọn lửa đang rực cháy vậy.

Cô ta vốn muốn cho Hạ Thất Thất cảm thấy khó xử, muốn cho Hạ Thất Thất nhìn rõ, Sở Thế Kiệt sẽ không vì cô ấy mà tự đâm vào mình, nhưng lại không ngờ rằng, Sở Thế Kiệt lại thật sự đâm vào!

Và trong giây phút này, sau cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, không lẽ lại khiến cho tình cảm của họ càng thâm thiết hơn sao?

Sự ghen ghét căm hận sâu sắc đó đã lan toả khắp đôi mắt cô ấy, cô ấy nghiến răng và trợn đôi mắt lên, sau đó, nhìn vào chiếc xe cũ nát, khoé miệng, vẽ lên một gương mặt cực kỳ nham hiểm độc ác.

Tiện nhân, nếu như tôi nhất định phải ngồi tù, thì lần này, tôi tuyệt đối sẽ chôn vùi hai người!

Chui vào trong xe, Hàn Nhã bắt đầu khởi động xe, sau đó nhắm về hai người đó mà đụng vào!

Ánh đèn xe làm chói cả con mắt, tiếng khởi động xe bất thình lình nổ lên, Sở Thế Kiệt không thể tin được mà lắc đầu liên tục, tiếp sau đó, về mặt nghiêm ngặt, mà dùng sức đẩy mạnh Hạ Thất Thất ra.

“Bùm!”

Hạ Thất Thất té ngã xuống đất, đôi mắt đỏ thẫm nhìn về một thân thể đang từ trên cao rơi xuống theo đường parabol, và gào thét thảm thiết, “Sở Thế Kiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

“Nhanh lên, bệnh nhân xuất huyết bên trong, chuẩn bị cầm máu!”

“Không xong rồi, huyết áp bệnh nhân ngày càng thấp, tỉ suất nhịp tim của anh ấy cũng hạ xuống một cách nhanh chóng!”

“Bác sĩ trưởng khoa, tỉ suất nhịp tim của anh ấy đã hạ xuống thành không rồi!”

“Chuẩn bị điện kích!”

“Bịch!”

“Bác sĩ, vẫn là không!”

“Tăng thêm công suất, chuẩn bị điện kích lần hai!”

“Bác sĩ, vẫn không được, làm sao đây.”

“...”

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Hạ Thất Thất sốt ruột chờ đợi, cô ấy nghĩ rằng thời gian tiến hành phẫu thuật sẽ rất lâu, nhưng vẫn chưa được nửa tiếng đồng hồ, đèn phẫu thuật đã được tắt, sau đó, có một bác sĩ mặc bộ đồ phẫu thuật đi ra.

“Bác sĩ, tình trạng anh ấy sao rồi, cuộc phẫu thuật sao lại kết thúc nhanh như vậy? Về mặt Hạ Thất Thất kinh hoàng lo sợ và hỏi.

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, thở dài một tiếng, nói, “Thưa cô, bệnh nhân xuất huyết bên trong rất nghiêm trọng, chúng tôi đã tiến hành điện kích cho anh ấy hai lần rồi, nhưng nhịp tim anh ấy vẫn không phục hồi, bây giờ anh ấy vẫn còn chút hơi thở, cô hãy vào xem anh ấy đi.”

“...” trong giây phút này trái đất dường như bị rơi xuống vực thẳm vậy, đôi chân Hạ Thất Thất như không còn chút lực nào mà lùi về một bước, sau đó, xông thẳng vào phòng phẫu thuật.

“Sờ Thế Kiệt!” Cô ấy nhìn vào anh ấy với gương mặt nhợt nhạt trắng như tờ giấy, đôi mắt cô ấy đỏ ửng lên, những giọt nước mắt như bị ngắt khúc trở thành những giọt trân châu mà tuôn trào ra.

Cô ấy tuy rằng rất hận anh ấy, nhưng chưa từng muốn anh ấy chết, tại sao anh ấy lại cứu cô ấy, cô ấy vốn không cần anh ấy lấy mạng đổi mạng!

Trái tim như bị hàng ngàn con dao đâm vào vậy, Hạ Thất Thất đột nhiên đưa tay lên, dùng sức lắc lư đôi vai của Sờ Thế Kiệt, gào khóc thảm thiết, “Sờ Thế Kiệt, anh tỉnh dậy cho tôi, tôi không cho anh chết, anh có nghe không!”

“Anh mắc nợ tôi nhiều như vậy, sao anh có thể chết như vậy được, anh nói anh sẽ dùng cả đời anh để bù đắp lại cho tôi, sao anh lại có thể nuốt lời như vậy! Anh đã gạt tôi nhiều lần như vậy, không lẽ ngay cả lần này, anh cũng muốn làm tên tiểu nhân nói rồi không tính sao?”

“Sờ Thế Kiệt, anh mau tỉnh dậy cho tôi, nếu không, tôi sẽ dẫn theo Tiểu Hi, xuống địa ngục tìm anh!”

“Anh mau tỉnh dậy, tỉnh dậy đi!”

Trong phút chốc, tiếng gào thét cuồng loạn của Hạ Thất Thất đã vang vọng cả căn phòng phẫu thuật, các bác sĩ y tá nghe được cũng cảm thấy xót xa vô cùng, cái chết đối với họ mà nói, thì trong bệnh viện ngày nào cũng sẽ xảy ra, tuy là đã không còn cảm giác gì, nhưng vẫn có một bác sĩ tốt bụng bước lên phía trước, kéo Hạ Thất Thất lại, nói, “thưa cô, người chết rồi không thể sống lại, mong cô đừng đau buồn quá...”

“Không, anh ấy vẫn còn có thể cứu được, bác sĩ, tôi cầu xin ông hãy thử thêm một lần nữa, một lần nữa thôi...”

“Thưa cô, cô...”

“Ôi trời, nhịp tim của bệnh nhân đã lên được hai ô rồi!” có người bỗng nhiên kinh ngạc kêu to.

Toàn thể các bác sĩ đột nhiên chấn động lên, “nhanh, chuẩn bị điện kích lần ba!”

...

Ba tháng sau.

Tại một nhà thờ thiêng liêng.

Sờ Thế Kiệt nhìn người phụ nữ trước mắt mình, cô ấy khoác lên người một váy cưới trắng tinh, mái tóc dài đen sẫm nhẹ nhàng xoả xuống cạnh đôi má mềm mại của cô ấy, gương mặt điềm tĩnh, khoé miệng, từ từ cong lên.

Người phụ nữ hoàn hảo này, anh ấy đã đánh mất ba năm rồi, nhưng ông trời có mắt, cuối cùng, cũng cho cô ấy trở về bên cạnh anh ta.

Anh ấy một tay cầm lấy micro, một tay nắm chặt lấy đôi tay nhỏ bé của cô ấy, nói, “Thất Thất, cảm ơn em đã một lần nữa đồng ý chấp nhận anh, anh đã từng làm rất nhiều điều có lỗi với em, anh sẽ dùng phần đời còn lại của mình để rửa đi những tội lỗi của anh, anh sẽ yêu em đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, tin tưởng em, chăm sóc cho em, và xem em quan trọng hơn cả mạng sống của mình.”

Đôi mắt long lanh của Hạ Thất Thất chăm chú nhìn vào người đàn ông trước mắt mình, từ giây phút anh ấy chết đi sống lại, cô ấy mới biết được, có những lỗi lầm, tuy là không thể nào tha thứ được, nhưng, so với không tha thứ, cô ấy càng sợ không được hận hơn.

Nếu như anh ấy chết rồi, thì cô ấy sẽ hận ai?

Thực ra, con người chẳng phải là thần thánh, ai mà chưa phạm qua sai lầm bao giờ, yêu và hận đôi khi chỉ ngăn cách nhau bởi một sợi chỉ, cô ấy hận, nghĩa là yêu, không cam lòng, không nỡ từ bỏ, nhưng cuối cùng, họ vẫn ở bên nhau.

Trong giây phút này, cô ấy không biết mình lựa chọn đúng hay là sai, nhưng cô ấy bằng lòng, cho anh ấy thêm một cơ hội, và cũng là cho mình một cơ hội.

“Anh Kiệt, đừng phụ em nữa nhé.” Cô ấy thì thầm.

Anh ấy cúi mình xuống, hôn lên môi cô ấy một cách nồng cháy, “Thất Thất, tôi Sở Thế Kiệt ở đây xin thề rằng, tha phụ cả thế giới, cũng sẽ không phụ em. Nếu anh phụ em, thì anh sẽ bị trời đánh, bởi vì đây là sự trừng phạt mà anh đáng phải chịu.”

Yêu là kiên định, Yêu là tin tưởng, Yêu là không hối hận.

Mong cho những người yêu nhau cuối cùng sẽ được ở bên nhau.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Yêu Anh Lại Đau Đến Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.